MAX SCHRAUT

NTURILE LUI OLAF K. ABELSEN

TÂNCA DE AUR

NZ. 1064
40

EDIT

STANCA DE AUR

Nr 376 1064

EDITURA DANUBIU

8

EDITURA DANUBIU

lansează în curând un mare
succes de MICHEL ZEVACO

CAVALERUL REGINEI

Nici o carte nu va reuşi să egaleze
în intensitate dramatică

SECRETUL SUNETELOR

TEMPLE

de HERBERT ADAMS

Aventurile lui OLAF KARL ABELSEN

8

MAX SCHRAUT

STÂNCA DE AUR

(Meines Bruder Simisato)

Traducere autorizată de

N. PETRESCU

EDITURA DANUBIU

BUCUREȘTI, STR. DR. ISTRATE Nr. 10

COLECȚIA
"Capodopora"

a publicat până în prezent următoarele lucrări de reputație continentală:

AU APARUT:

1. INGERUL DE AUR
de *Fr. D. Grierson*
2. FRANCK SUAVAGE ATACĂ...
de *Guy d'Antim*
3. NOAPTEA DE 14 IULIE
de *Ezio d'Errico*
4. CELE PATRU FIICE ALE DOCTORULUI MARSH
de *P. J. Stahl*
5. NECRUȚĂTORUL
de *Gustave Aimard*
6. LOU SAN NU IARTĂ
de *David Hume*
7. MASCA ALBĂ
de *J. M. Walsh*

Vor apare:

8. BANCA DIN HYDE PARK
de *Gavin Holt*
9. ORAȘUL DE ARGINT
de *Anton Maly*

STANCA DE AUR

de MAX SCHRAUT

CAP. I

PEȘTERA VERDE

Lordul Morspan îmi atrăsese atenția.

— Abelsen, în munții sălbateci ai Formosei mai locuesc încă vre-o două sute cinci-zeci de mii de oameni cu pielea feții întunecată, pe cari japonezii, stăpânii insulei i-a desvățat numai cu foarte mare greutate de canibalism — așa se spune...! Mă înțelegi: puținele posturi de poliție din interior sunt ca picăturile de apă pe o piatră înfierbântată.

„Comparația aceasta pune punctul pe i, căci cele patru popoare principale care locuesc în pădurile seculare, în văgăunile și pe platourile insulei, sunt malaezi pur sânge, urmași ai piraților, un neam de oameni de un curaj nebun, violenți, însetați de sânge și iubitori de libertate, față de cari o mână de japonezi în kachi, chiar de ar fi ei și mai îndrăzneți, joacă numai rolul de încasatori de impozite toleraţi de voe de nevoe, cu cari se schimbă foarte adesea focuri de armă... Fără îndoială că japonezii intervin uneori cu toată energia cînd e vorba de câte o bucată de frânghie pe umărul cuiva — aceștia sunt fără îndoială cei mai răi dintre toți, iar servitorul dumitale Gripu, Abelsen este un lekhoan. Se spune că în ultima vreme a preluat comanda districtului de răsărit un nou maior de poliție, deoarece indigenii devin mereu mai îndrăzneți, dacă nu simt un pumn de fier...

Ultimele cuvinte ascundeau un ton de reproș... Privirile lui se îndreptară spre singurul său copil, iar Elsie Morspan întoarse capul într'o parte, strânse buzele și spuse curajoasă :

— Unui vultur nu trebue să-i tai niciodată aripile, tată...

Cu câtă plăcere ar fi făcut-o cu toate acestea!

Mă gândeam la toate acestea în noaptea asta furtunoasă și ploioasă, când picăturile grele băteau toba pe pânza întinsă a cortului nostru, iar din când în când se auzea câte o creangă ruptă căzând cu sgomot.

Gripu dormea. Numai Men Huleb care sta ghemuit la picioarele mele era neliniștit. Men Huleb este o maimuță pavian, blând și inteligent și totodată cel mai bun paznic care există. Fără îndoială că aici unde am ridicat în astă seară cortul nostru n'ar trebui să fim deloc deranjați nici de oameni și nici de animale, în special pe intemperia asta, pe ploaia și întunecimea care era pe afară. Suntem pe o peninsulă care pătrunde adânc în apele repezi și spumegătoare ale unui râu — apa ne apără din trei laturi iar spre uscat este o îngrămădire de copaci răsturnați de vânt, întrețesută cu liane și spini și tufișuri de mare. Am trecut cu mare greutate cu caii noștri prin râu, iar Gripu este de părere că aici am putea să ne odihnim cât se poate de liniștit câteva zile și să cercetăm cu cea mai mare băgare de seamă spre a da de

urma plantațiilor și moarei de aur a Helgăi Gossli.

Nu, nu dorm... Am descoperit pe jumătate lanterna cu carbid și încerc să citesc. Este cartea lui Davidson despre o călătorie în Formosa, publicată la Londra în 1903. Pe vremea când J. W. Davidson a scris cartea aceasta, vicontele Kodama, pe vremea aceea guvernator general al insulei, sdrobise tocmai cu mare greutate o nouă revoltă a triburilor din interior— nu a fost ultima revoltă, și deși au trecut de atunci două decenii, casele-bloc ale posturilor polițienești sunt prevăzute întocmai ca și atunci cu ziduri împrejmuitoare, sârmă ghimpată și curse pentru lupi. Este drept că posturile sunt tot atât de rare ca și trandafirii într'un câmp de scaeți.

Gripu cu mine n'am întâlnit încă nici un asemenea post. Poate că Gripu se va fi ferit din calea lor, făcând ocoluri mari, căci se pare că nu prea pune preț pe cunoștința mai îndeaproape a oamenilor în haine kachi. Probabil că trecutul lui Gripu are câteva puncte negre sau roșii — nu-l întreb nimic. Mie-mi este devotat sau cel puțin așa sper.

In ce măsură este fondat devotamentul lui pe superstiție, asta este o altă chestiune. Il

ecoate în orice caz pe Men Huleb drept
lul meu, oricât de caraghios ar părea lu-
rul acesta. Și atunci când îi vorbesc lui Men
în limba patriei mele nordice, ochii negri de
goim ai lui Gripu se fac mari ca niște nasturi,
iar mâna îi caută talismanul pe care îl are
ca amintire din vreme presupusei sale con-
vertiri la creștinism și pe care-l poartă la gât:
este o mică cruce de alamă — în clipe de li-
niște o întrebuințează spre a-și înfunda pipa,
căci fără pipa care scoate fum nici nu ți-l
poți imagina pe Gripu.

Voi mai vorbi despre el ceva mai târziu
căci are foarte multe ciudățenii. Furtuna de
afară s'a întețit. Suflă cu violență! Trăznetul
a lovit tocmai un trunchiu putred de arbore
uriaș, iar prăbușirea gigantului acoperă tu-
netul. Pământul se cutremură sub isbitura
uriașului care piere. Trebue să fie undeva
prin apropiere...

In momentul acela se strecoară pe pânza
bine legată la intrarea cortului un cap — un
cap cu o pălărie udă leoarcă, iar un glas
furios strigă la mine:

— Stinge lumina! Ai înebunit sir, de-ți lu-
minezi peretele cortului ca un afiș, tocmai
când afară pe fluviu roesc gâtuitorii aceia

arămii ? Trage mai tare pătura peste lanterna sir — așa — acuma cred că pot intra.

Străinul se strecoară cu totul în cort, iar Men Huleb care este foarte neîncrezător din fire își arată colții și mârâie ca un buldog.

Individul acesta ud leoarcă nu arată cu nimic excepțional în prima clipă. Trage după el o raniță pe care se așează ca pe un scăunaș. E un trappeur cu pielea arsă de soare și cu barba nerasă.

Nasul turtit și ochii puțin oblici ca și buzele subțiri îl arată a fi o corcitură. Hainele lui de piele sunt fabricate de cea mai bună calitate, ca și moletierele, bocancii greoi și armele — cred că este un vânător de leoparzi. Guvernul japonez plătește trei dolari de piele, iar aceasta mai aduce încă cel puțin cinci dolari pe deasupra. In afară de aceasta, vânătorii din Formosa sunt totdeauna și căutători de aur, iar unii dintre ei cari au rezistat trei patru ani în junglă și pe cari i-au lăsat în pace sălbatecii și locurile, au devenit oameni bogați, au vândut „mina" unuia din marile sindicate trăind apoi ca rentieri la Shanghai sau Honkong, până ce au fost cu totul ruinați de băutură și opiu după care s'au refugiat din nou în munții Formosei spre

a se însănătoși și a-și căuta norocul. Dacă se întâmpla să-l regăsească atunci era vindecat pentru totdeauna și fugea de localurile de perdiție din porturile Asiei răsăritene.

Toate acestea mi le povestise Gripu, care susține că ar cunoaște pe mulți dintre acești aventurieri îndrăzneți.

Probabil că și oaspetele nostru era unul din acei trappeuri cu totul neromantici. Dar privindu-l cu mai multă atenție în slabul fulor de raze al lanternei mele, fața lui îmi păru ciudat de spiritualizată, purtând urmele unei intense activități intelectuale, în orice caz mai mult decât ar fi fost în puterea unui vânător de leoparzi și căutător de aur.

— Numele meu este Scannon, spuse omul, iar colțurile gurii lui svâcniră. Probabil că bănuești care este meseria mea... Ce faci aici ? Privi la colțul de unde se auzea mereu sforăitul nearmonios al lui Gripu. După aceea îl privi pe Huleb care se liniștise lutre timp. Comică tovărășie și voi — te rog să nu te superi sir. Un alb, un malaez și o maimuță — sunt surprins ! Dar nu ești bun pentru ținuturile acestea... Femeia a slobozit câinii iadului, iar pădurile sunt pline de animalele, astea viclene. De ore întregi sunt pe urmele

voastre, sir, și dacă ploaia n ar fi transformat râul într'un fluviu tumultuos, ați fi putut fi depe acuma în cer. Femeia aceea nu îngădue pe nimeni în munții ei.

Mă ridicasem cu totul în sus.

— Te referi la Helga Gossli, mister Scannon ?

Dădu din cap. Ochii lui mă cercetară pătrunzători.

— Da, la ea mă gândesc. Se vorbește despre ea până jos pe coastă. Se vorbesc multe prostii, dar un singur lucru este sigur : ea a fost aceea care a înghițit întreaga expediție Parker, și este sigur că poliția o va supraveghea acuma mai îndeaproape pe doamna aceasta.

Intoarse capul și trase cu urechea. Furtuna se domolise tocmai spre a-și trage sufletul. Liniștea subită de afară era mai apăsătoare decât sgomotul picăturilor de ploaie, vuetul pădurii și bubuitul tunetului.

Scannon spuse apăsat :

— E timp... să pornim... Peninsula aceasta nu prea este indicată pentru apărare, și poți fi sigur mister Abelsen că vom fi atacați.

Observă cât eram de surprins.

— M'am aflat de câteva ore în spatele du-

millale în desiș, spuse el cu sinceritate amabilă, iar Gripu ți-a pomenit de trei ori numele. Și eu am auz fin. (Surâse din nou amuzat!). Va trebui să te obișnuești cu unele surprize camarade — și drumurile mele duc alături de șoseaua lată a turmei iar aventura este pentru mine o necesitate deoarece îmi dă posibilitatea de a trăi în intimitatea absolută a naturii ; eu sunt un îndrăgostit de natură ca toți aceia cari sunt deziluzionați de viață, cari au întors spatele lumii.

Individul acesta de aproape patruzeci de ani își schimbase subit atitudinea și întregul lui fel de a vorbi. Cu puțin mai înainte jucase rolul trappeurului grosolan. De data aceasta lepădă masca și devenise ur gentleman. Engleza pe care o vorbea, chiar dacă era fără greșală, cursivă și bogată în expresii, avea cu toate acestea un sunet particular, străin. Se ridică sprinten. Era de statură mijlocie, foarte svelt, dar pieptul umflat și mâinile vânjoase și îngrijite dovedeau forța unui trup adesea supus la încercare...

Imi plăcea.

Il trezii pe Gripu. Respirația lui Gripu mirosea totdeauna a tutun și alcool, iar hainele lui de pânză miros și ele. Nu încăpea îndo-

ială că Gripu ar fi trebuit să facă o baie. Ca mulți alți malaezi are trăsăturile regulate, aproape ariene, chipul lui spân și plin de cute face impresia unei piei mototolite, iar părul alb depe tâmple și dela ceafă este țepos și aspru (nu-și scoate niciodată turbanul), întocmai după cum și mâinile sale sunt extrem de păroase și albe. Este aproape tot atât de înalt ca mine, are însă umeri înguști ca și talia și cu toate acestea este puternic ca un bivol de Formosa. Oricât de înclinat ar fi spre superstiție totuși nu poate fi înșelat.

— Cine este acesta, tuvan? întrebă el și se apropiă de Scannon.

Se priviră. Gripu ridică buza și-și arătă dinții lui colorați.

— Trebue să te mai fi văzut vreodată, tuvan, spuse el gânditor și neîncrezător.

Nu știe ce este aceea stare de semisomnolență. Dormea atunci când îi era îngăduit să doarmă și era treaz atunci când trebuia să fie, cu siguranța de sine a unui om care are simțul răspunderii în cel mai înalt grad.

— Numele meu este Scannon, bătrâne Gripu, spuse tovarășul nostru indiferent. Câtă vreme ai fost la plantațiile din Kuen Ling ale lordului Morspan? Trei ani? Tu nu ai de

unde să mă cunoști, dar eu am auzit de tine... Tribul tău are mare poftă să-ți ia capul, bătrâne Gripu, iar frații tăi nu uită nimic. In noaptea aceasta moartea a fost mai aproape de tine ca totdeauna.

Chipul lui Gripu deveni cenușiu.

— Tuvan, dumneata..

—Să strângem cortul... Grăbiți-vă. Iakhoanii sunt cu Kanu-urile pe râu, iar o parte dintre ei sunt ascunși în pădure.

Deslegai frânghiile cortului.

Scannonne dădu o mână de ajutor. Terminarăm în câteva minute. Cei trei cai ai noștri cari ședeau acoperiți cu pături la adăpostul unui baobab din apropiere își plecară triști capetele. Erau cai mici dar voinici, cari cunoscuseră deja locurile acestea sălbatece și cari știau cum trebue să se apere de atacul unei fiare cu copitele lor cu potcoave cu ținte ascuțite.

Scannon puse mâna pe dârloagi.

— Nu este departe până la coliba mea, spuse el și arătă spre peretele întunecat al grămezii de copaci rupți de furtună, care tăiau intrarea peninsulei spre uscat.

Mergea înainte. Se opri în fața împletiturii de trunchiuri putrezinde de spini și liane.

ridică cu ambele mâini perdelele groase ce atârnau în jos, desgolind în felul acesta trei trunchiuri de copac înalte de un stat de om, cari păreau că mai au încă rădăcinile în pământ. Puse cu toate acestea mâna și le trase în afară. Era o poartă ciudată, dar inteligent aranjată. Pătrunserăm lesne în interiorul inaccesibilului munte de copaci frânți de uragane.

Lanterna mea lumină o încăpere interioară în mijlocul căreia se ridica o colibă joasă și simplă.

Era construită primitiv și grosolan din bambus, micile ferestre erau acoperite pe dinăuntru cu piei, ușa se mișca pe balamale din același material și acoperișul era format din frunze de palmieri peste care legaseră stinghii subțiri de bambus.

— Așteaptă te rog puțin, spuse Scannon politicos, apoi închise ușa și noi auzirăm șoapte grăbite.

Gripu îmi făcu semn cu cotul.

— Tuvan (domnule), asta nu-mi place.

Desprinse pistolul și privi cercetător în jur.

— Poate să fie o cursă tuvan... Mi s'a povestit că districtul de răsărit este nesigur din

pauza banditilor albi, cari vor să fure aurul lui Gossli...

Luminal plafonul verde al acestei peșteri verzi. Era o ascunzătoare fantastică, iar temerile lui Gripu nu avură nici un ecou în mine.

Scannon reapăru imediat. Lăsă ușa deschisă și în lumina care venea din colibă văzurăm o femeie îmbrăcată într'un costum de sport confecționat din piele, care ne salută prietenoasă:

— Sunteți binevenițiți ... soțul meu Arthur, a lipsit iarăși vre-o patru zile.

Se opri în ușă. Părul ei arămiu, foarte bogat, era legat la spate cu o panglică ce-i înconjura fruntea. Era o fundă de mătase întunecată, de care atârna exact deasupra rădăcinii nasului o piatră colorată.

— Ingrid este totdeauna foarte îngrijorată din pricina mea, zâmbi tandru Scannon. Pentru o femeie este o problemă foarte grea să elimine frica stând în singurătatea acestei ascunzători. Acesta este mister Abelsen, Ingrid, acesta este bătrânul Gripu, iar ăsta de aici este Men Huleb.

Men Huleb se apropiă gânditor de Ingrid și o mirosi. După aceea se ridică pe picioa-

rele dela spate și-i puse labele pe pieptul bombat, mârâind binevoitor.

Ea îl mângâiă și abea atunci îi văzui mai limpede fața. Avea un ten ușor bronzat și era de o frumusețe impresionantă.

Men avea gust bun.

Ingrid râse bine dispusă, aproape copilăroasă, îl trase pe Men în interiorul colibei și-i dădu câțiva biscuiți.

De atunci trebui să împart dragostea lui Men cu o femeie minunat de frumoasă.

CAP. II.

VÂNĂTORUL DE LEOPARZI

— Ridică acolo cortul, Gripu ordonă Scannon spre a schimba atmosfera. Iar dumneata 'Abelsen însoțește-mă. Trebue să ștergem urmele locului unde ai avut tabăra. Răsboinicii lekhoani vor întoarce pe dos fiecare fir de iarbă și chiar de nu sunt cititori de urme de primul rang, prudența nu poate strica.

Ultimele întâmplări luau în împrejurimea aceasta un aspect de vis și nereal. Doamna Ingrid era fără îndoială europeană și „doam-

mnă". Nu era o aventurieră de acea categorie care apar în metropolele asiatice creându-și relații suspecte în spatele cărora se află un sindicat cu mijloace materiale imense ca forță motrice.

Iar Scannon ? Un metis ? Poate, cu toate aceste era totuși un om cult, scos din făgașul lui prin ceva care l-a făcut, să fugă în păduri. Ce mă interesa însă ? Eram bucuros că l-am întâlnit. Oameni de felul său îmi sunt înrudiți de aproape, iar eu presimțeam după felul în care a început cunoștința noastră lucruri și mai interesante care aveau să urmeze.

Eșirăm afară... Scannon închise poarta de trunchiuri, lăsă jos perdelele spinoase și-mi făcu semn să rămân în umbra copacilor.

Am stat ascultând o vreme. Cercetarăm cu privirile desișul, petele de lumină făcute de lună pe sol și pe tufișurile frunzoase, în care picăturile ce cădeau din copaci provocau mișcări iluzorii. Arthur Scannon se apropie cu pași elastici de un imens arbore de camfor al cărui frunziș părea veșted și mort.

— Am avut grijă de toate, spuse el încet. Locuim aici de șase luni de zile, iar moartea a fost permanent prin apropiere.

Se plecă, bricheta sa se aprinse și văzui lângă rădăcinile exterioare ale arborelui de camfor capătul unui fitil care se înfunda sub coaja grunjoasă.

— Arborele este tăiat dela bază, Abelsen, îmi explică el simplu. Am fixat la loc coaja peste tăetură... Va cădea peste locul unde ai avut dumneata cortul, iar coroana lui va acoperi întregul luminiș...

Ingenunchiă și trase afară fitilul acesta. Luă foc. Ne reîntorserăm în grabă în peșteră verde, după care urmă o detunătură înecată și înfundată... Vreme de secunde nu se mișcă nimic. Uriașul ucis cu lovituri de topor se mai opunea căderii definitive — până ce se auzi un vuet și un troznet limpede de lemn, care crescu treptat devenind asurzitor, un strigăt strident spintecă bubuitul, pocnetul și vuietul acesta, iar degetele lui Scannon se cramponară de mâneca mea...

— Era un om în pom Abelsen, — un spion...

Glasul lui suna tare și nemilos.

— O... femeie, — iar glasul meu era plin de spaimă. O femeie Scannon — un bărbat nu strigă așa!

Stam în lumina palidă a lanternei pe care bătrânul Gripu o atârnase de o cracă putre-

dă. Chipul lui Scannon îngălbeni, iar degetele sale se desprinseră de mâneca mea. Mă privi neștiind ce să facă...

— Războinicii lekhoani nu iau niciodată femeile cu ei Abelsen. (Își umezi nervos buzele cu vârful limbii). S'ar putea să fi fost Helga Gossli... poate... ! Hai cu mine — dacă a fost ea atunci este moartă...

Gripu se amestecă.

— A fost o femeie tuvan... acuma sunt afară oameni din munți... îi auzi tuvan ?

Se auzi o chemare — glasuri răspunseră. Peninsula prinse viață, străbătută de vocile unei mulțimi de bărbați agitați... Se auziră lovituri de secure și se formă un fel de cor de basuri profunde, acel soi de cântare cu care-și întovărășesc asiaticii și muncile lor cele mai grele...

Noi lovituri de topor, după aceea un geamăt pătrunzător...

Totul apărea fantomatic și mai fantomatic încă faptul că orice sgomot dispăru subit.

Așteptam. Mâna lui Scannon cuprinsese pistolul...

Gripu se repezi la poarta de grinzi...

Liniște mormântală...

Și liniștea aceasta făcea să-ți sbârnâe nervii, creia pericole iluzorii, care de fapt nici nu existau.

— Lasă-mă să mă duc afară Scannon, cerui eu aspru. Vreau să fiu sigur... Mă pricep cum să mă furișez, poate mai bine ca dumneata, te rog să mă crezi...

Gripu ridică poarta, iar eu mă strecurai încet afară... Luna cădea pieziș luminând o potecă largă în noul spațiu liber care fusese făcut între pomi. Mă furișai cu cea mai mare băgare de seamă înainte, deoarece trebuia să mă aștept în fiecare clipă la o surpriză neplăcută. Nu insistasem din ușurință să fac această cercetare, deoarece noi aceia din peștera verde trebuia să știm neapărat, dacă femeia care fusese ascunsă desigur în coroana arborelui de camfor și care ne spionase fără nici o îndoială ascunzătoarea mai era încă în stare să comunice aliaților ei arămii constatările făcute.

Îi doream sincer să fi scăpat cu viață. O doream și dintr'un oarecare spirit egoist, ca să trebue să tacă din cauza unei răniri mai mult sau mai puțin ușoare, până ce noi ne vom fi pus la adăpost.

Umezeala ierburilor, băltoacele de apă și

crengile ude care-mi mângâiau obrajii îmi mai răcoreau ciudata neliniște a sângelui, care mă cuprinsese din clipa în care o văzusem pe soția lui Scannon în cadrul luminos al ușii, ca pe o pictură ireală plină de atracție misterioasă.

Deabea acuma îmi dădui seama că femeia aceea pusese parcă stăpânire pe mine și că mă încumetasem să fac drumul acesta plin de pericole în toiul nopții, numai de dragul ei. Nu era dragoste fulgerătoare și nici un sentiment de camaraderie subit născut, care mă atrăgea spre ea. Era un sentiment nelimpede, că trebue s'o proteguesc — poate fiindcă soțul ei ne-a avertizat la timp și fără nici un interes și ne-a primit în adăpostul lui. Poate că numai din pricina aceasta. In orice caz persoana doamnei Scannon a fost hotărâtoare — și acesta și nu altul a fost motivul pentru care mă apropiam ca un șarpe de malul râului, folosind toate accidentațiile terenului cu cea mai mare perspicacitate. Cunoșteam conformația țărmului punctului extrem al peninsulei. Erau aici o mulțime de blocuri de stâncă, întocmai unui dig care se împotrivea curentului apei și dacă malaezii voiau să urce femeia într'un kanu, atunci lucrul acesta

nu era posibil decât depe acest chei de piatră.

Așa a fost. Vuetul râului umflat nu era suficient spre a acoperi glasurile sălbatecilor războinici lekhoani. Dădui de o parte ultimele crengi și văzui în strălucirea argintie a micului port șase bărci late și o seamă de oameni cu turbane de culoare deschisă și haine de pânză grosolană. Trei dintre ei ridicau tocmai o targă din crengi de bambus și liane, lăsând-o depe înaltul stâncilor în barca cea mai mare.

Distanța dintre noi era aproape de zece metri și atunci când cei trei războinici voinici se întoarseră pe jumătate, văzui și pe femeia căreia îi consacrau toată atenția lor tandră sângeroșii copii ai acestor locuri sălbatece.

Chipul femeii apăru în lumina lunii de o paliditate fantomatică. Părul ei despletit și blond strălucea ca aurul curgător în lumina razelor lunii.

Mă speriai și fui cuprins de groază. Trebuii să mă stăpânesc și să-mi domin strigătul care m'ar fi eliberat din încordarea sufletească nemaipomenită.

Femeia de acolo semăna ca două picături de apă cu Jane a mea, al cărei mormânt rece

era udat de valurile îndepărtatei mări a Sudului. Jane a fost pentru mine cea mai mare fericire a zilelor mele bune și exact așa după cum zăcea străina aceea în lumina lunii pe targă, la fel a zăcut Jane a mea pe puntea yachtului alb, mai înainte de a fi încredințat-o pentru totdeauna mormântului ei de corali.

Fără îndoială că nu putea fi decât o asemuire. Cu toate acestea asemuirea mă isbi ca o lovitură. Inima mi se opri și nu-mi stăpânii pornirea nebună de a mă repezi orbește spre a mă convinge că este numai o iluzie provocată de lumina lunii și de părul blond, decât prin aceea că pusei mâna pe un fruct țepos și tare care se afla pe pământ. Durerea îmi fu suficientă spre a mă readuce în fire, iar schimbarea ordinei de idei care-mi străbătea mintea se petrecu atât de repede, încât îmi reamintii de datoria mea, cu un cuvânt aspru de învinuire.

Observam cu priviri critice și limpezi activitatea malaezilor. Văzui un bărbat care sta în apă, în apropiere de capătul targei. Acesta dădu o băutură oarecare femeii, care era leșinată, dintr'un pahar.

Mi era moartă. Mă simții ușurat, ca și cum

l-aș fi făcut fără voie un rău. Ori eu eram cu totul nevinovat de tot ceeace se întâmplase după cum nici Arthur Scannon n'avea nici o vină. Imprejurările au făcut necesară prăbușirea copacului — puteam noi bănui oare că Helga Gossli sta peste capul nostru în frunziș, socotind că acolo ar fi în siguranță ?

Mica flotilă de bărci porni apoi în susul râului. Vâslele late se înfundau ritmic în valuri, micile îmbarcațiuni sburau ca niște umbre și dispărură în valea stâncoasă care era străbătută de râu.

Pericolul trecuse.

Mă ridicai, mă scuturai de apă și voii să mă reîntorc la tovarășii mei. Primul pas pe care-l făcui, a fost însă o alunecare pe o piatră vâscoasă. Căzui pe mâini și în aceeaș clipă auzii vâjâitul ciudat al unei săgeți care trecu de puțin peste capul meu.

Intâmplarea îmi salvase viața. Un salt lung mă duse la adăpost și lipit de un fag noduros și verde trăsei piedica pistolului și aș-teptai un nou atac.

Nu se întâmplă însă nimic. Trebuia să mă aștept la mai mulți adversari — malaezii au lăsat fără îndoială sentinele pe aici, iar si-

tuația mea în mijlocul desișului care era înconjurat jur împrejur de umbre dese, era destul de disperată. Gripu îmi povestise multe despre sălbaticii lui conaționali, cari în afara carabinelor pe care le dobândiseră, mai utilizau încă vechiul lor arc cu săgeți lungi, o armă care făcea mult mai puțin sgomot. Era un sentiment oribil de a te aștepta în fiecare clipă să fii înfipt în pom pe la spate. In asemenea momente, teama vagă care nu este niciodată lașitate, se transformă prin activitatea cu mult mai vie a creerului într'o rapidă hotărâre : viața-mi atârna de data aceasta exclusiv de rapiditatea mea — sburai fără să mai stau pe gânduri printr'un luminiș al desișului, mă năpustii înainte, mă ghemuiam după fiecare salt, săream în sus, alergam mai departe și... mă oprii abea trăgându-mi sufletul în fața uriașei și înlănțuitei îngrămădiri de copaci, în a cărui poartă mă primi Gripu cu neliniște vie, ținând carabina în mână :

— Tuvan, sângeroșii lekhoani mai sunt alci ?

Desfăcuse perdelele de liane și spini ținându-le despărțite cu ajutorul unei crengi în for-

mă de furcă, iar chipul lui arăta totodată grijă și bucurie.

— Bine că te-ai reîntors sănătos tuvan, continuă el vesel. Men Huleb ținea morțiș să se ia după dumneata, dar tuvana Scannon nu i-a dat drumul.

— Ar fi fost mai bine, spusei eu numai... Men ar fi luat urma indivizilor aceia. Inchide poarta. Ce face Scannon?

— El și tuvana își strâng lucrurile, sir. Dute înăuntru... Trebue să strâng din nou cortul și să înșăuez caii...

Când intrai acuma pentru prima dată în coliba de bambus, Ingrid sta în brațele soțului ei, se roși, se ridică repede și întrebă cu glasul ei delicat:

— Ce ai constatat afară, mister Abelsen?

— Nimic bun, doamnă Scannon... Au mai rămas războinici pe peninsulă. O săgeată m'a determinat să-mi grăbesc retragerea. Ceilalți au plecat cu Helga Gossli — trăește, dar pare să fie grav rănită.

Scannon îmi sorbea cuvintele depe buze. Expresia încordată și îngrijorată a trăsăturilor lui dispăru.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el încet. E numai rănită... Nu mi-aș fi iertat niciodată

dacă femeia aceasta viteză ar fi murit din cauza mea. Nu sunt sentimental Abelsen, adăugă el aspru. Oameni cari fac necontenit caz de conștiința lor foarte sensibilă sunt niște ipocriți. „Conștiința" este numai teama de propria răspundere și de o acțiune dreaptă, fără ocol. După cum vezi am strâns lucrurile și părăsim cu mare neplăcere coliba. In șase luni de zile începi să te simți acasă într'o ambianță simplă ca aceasta...

Privi în jurul meu. Incăperea era împărțită în trei prin pereți subțiri de bambus. Scannon îmi arătă toate, iar în jurul gurii lui înfloriî din nou un surâs misterios.

— Aici dormea Ingrid — aceasta este bucătăria, aici e dormitorul meu — n'aveam prea mult confort, dar jumătatea asta de an mi-a adus treizeci de blăni de leopard.. Arătă spre o grămadă de piei bine argăsite. E o pradă destul de frumoasă Abelsen, iar printre ele nu există nici una care să aibe o gaură. Trag totdeauna numai în ochi... Acuma trebue însă să îngropăm blănurile — pentru moment.. Ajută-mă te rog...

Ingrid esise afară, iar strengarul acela nesincer de Men Huleb merse din nou după ea părând a mă fi uitat cu totul.

— ...Va trebui să ne încărcăm tare barca, spuse Scannon atunci când băgarăm pieile bine învelite într'o pânză impermiabilă, înr'o adâncitură dela marginea peșterii verzi acoperind apoi totul grijuliu cu pietre. Barca noastră este și ea numai un kanu, Abelsen. Mi-am împrumutat-o dela lekhoani, fără să-i întreb însă.

— Dar caii, întrebai eu puțin cam distrat, căci Ingrid se afla acuma alături de noi, iar Men Huleb îmi sărise în brațe — părea să aibe mustrări de conștiință, maimuțoiul acesta nestatornic.

— Vor trebui să înnoate, spuse Scannon observându-l pe Gripu care înșăua în grabă caii părroși. Va fi o partidă cam lungă de înnot — lacul Biba Schoni, adică lacul stâncilor înalte, se află cam la jumătate milă mai spre nord... Ai auzit poate ceva despre el 'Abelsen ? Nu este o apă prea plăcută... Expediția Parker a voit să-l exploreze, dar doamna Gossli a pus ca americanii să fie căsăpiți cred cel puțin, și dacă va fi să avem înnot ghinion, atunci capetele noastre vor împodobi sub formă afumată și ele peste puțin colibele sălbatecilor lekhoani. Dar lucrurile acestea nu trebue să ne sperie camarade.

Principalul lucru este că furtuna și ploaia vor reveni așa cum se întâmplă totdeauna prin meleagurile acestea. Dacă vreun nor plin de trăznete se prinde aici între munți, atunci se plimbă încolo și încoace până ce-și pierde toată puterea. Ia — ascultă! Am avut dreptate. Știu a început din nou să picure. Peste cinci minute va turna iar ticăloșii aceia arămii cari au rămas pe peninsulă nu vor avea decât să facă ochi mari. Cea de a doua ieșire secretă a grămezii mele de copaci, dă pe malul râului. Ingrid, deschide intrarea, porumbița mea de aramă. Grăbește-te fetițo, nu vărsa nici o lacrimă pentru colibă. Noua noastră ascunzătoare este cu mult mai frumoasă, te vei mira și tu.

Porumbiță de aramă — nu era rău spus. Părul Ingridei era ca arama lucitoare. Faptul însă că Scannon o intitula atât de părintește „fetițo" nu-i era deloc pe plac. Iritația ei subită avu un efect ciudat.

— Iți voi spune pe viitor „băețele" spuse ea supărată și-l privi bizar de provocător. La douăzeci și unu de ani nu mai ești copil, nu-i așa mister Abelsen?

Nu mai îmi așteptă răspunsul și se îndreptă spre marginea nordică a peșterii verzi,

unde se aflau cinci trunchiuri frânte, ce erau așezate unele lângă altele ca niște grinzi. O priveam pe Ingrid și nu din curiozitatea de a vedea cea de a doua eșire, ci din plăcerea de a-i admira trupul grațios și mișcările ei pline de forță și armonioase.

Ingrid Scannon se întinse și apucă ceva în tufiș, trase de o funie, care la început era invizibilă și ridică cele cinci trunchiuri de copac întocmai unui grilaj — odată cu plantele agățătoare depe ele și resturile de rădăcini.

Îi admiram puterea, și admiram la fel și sireteania lui Arthur Scannon, care nu instalase poarta ca pe cele obișnuite. Ingrid băgă o tulpină de bambus sub unul dintre trunchiuri, iar în spatele acestora văzui o coastă lată și verde.

Un fulger formidabil lumină cerul — urmă ploaia torențială, iar picăturile grele își găsiră drum chiar și în ascunzătoare pe deasupra căreia se înălțau câțiva metri de copaci căzuți unii peste alții. Ploua cu găleata, tunetul provoca ecouri în munți, întocmai unei canonade sălbatece și în mijlocul acestei muzici măreațe a cerului am lansat pe apă barca indigenă, care se afla pe mal, după ce

Scannon a liberat drumul spre râu îndepărtând cu ușurință câteva tufișuri spinoase.

Văzui pentru prima dată din apropiere un kanu al sălbaticilor lekhoani-malaezi. Peste un schelet ușor de bambus era bătută în ținte coaja tare ca pielea a unui neam special de palmieri și care era făcută impermiabilă prin impregnare cu rășină, în timp ce încheeturile erau umplute cu câlți... Barca avea aproape șase metri lungime pe un metru și jumătate lățime. Era atât de ușoară încât am putut s'o duc numai eu cu Scannon...

Scannon băgase în găurile depe marginea bărcii, care fuseseră făcute cu fierul roșu, nuele subțiri de bambus, peste care întinsese o pânză impermiabilă. Mă mirai și mai mult atunci când scoase din tufiș un mic motor și o cârmă, care se asemănau cu cele ale cuterelor. Am dus toate acestea fără să scoatem nici un cuvânt pe stâncile depe mal și stând în ploaia care turna de sus am pregătit barca de drum. Ploaia cădea ca niște sfori groase. Furăm udați până la piele într'o clipită, dar nici un fulger, ori cât ar fi fost el de puternic n'ar fi fost suficient spre a lumina potopul.

Barca acoperită alunecă în apa liberă. Caii

noștri înnotau sforăind pe lângă noi ținuți de frâuri de Gripu. Pocnetul motorului era față de bubuitul tunetului ca modestul tic-tac al unei jucării. Curentul ne prinse curând ducându-ne spre nord spre marele lac alpin, care era ținta noastră necunoscută. Numai Scannon îl mai vizitase, iar dincolo de stâncile golașe ale malului, spre vest, se spunea că ar fi teritoriul Helgăi Gossli. Așa îmi spuse indiferent Scannon, în timp ce ședeam sub umbrarul bărcii, navigând orbește în beznele care atârnau peste râul umflat și năvalnic. In chipul acesta am călătorit atunci spre Biba Schoni, laçul stâncilor înalte după cum îl numesc lekhoanii. Pe hartă este numit lacul Richard, dacă nu mă înșel.

Scriu toate acestea pe insula din Biba Schoni, iar insula aceasta merită să-i consacru câteva paragrafe. Ingrid zdrăngăne în bucătărie cu vasele de aluminiu, Men Huleb stă de pază pe culmea stâncoasă iar Scannon și Gripu pescuesc în canal. Astăzi este cea de a treia zi de când ne aflăm aici și nu s'a întâmplat încă nimic de seamă.

Deodată, condeiul îmi scăpă din mână... O săgeată șuerase pe lângă fața mea.

Dar pe țintașul acela ticălos l-am prins

deabea după câteva ore. Săgeata bună mi-a sgâriat gâtul și mai stă și acuma înfiptă în stâlpul de lemn care sprijină pânzele de cort, ce despart camera Ingridei de a noastră.

CAP. III.

DOCTORUL DIN COREEA

Era un individ foarte tânăr. L-am prins peste drum în mijlocul stâncilor, care în urma unei formidabile alunecări a muntelui a creiat și insula aceasta. Un rol l-au jucat și influențele vulcanice. Formosa nu este un teren sigur. In adâncurile celor trei lanțuri de munți cari străbat insula dela nord la sud, ne mai lăsând liber decât puțin șes spre coastă, unde sunt plantațiile, — în adâncurile acestea se agită necontenit forțe întunecate și iresponsabile, din pricina cărora Japonia pierde adesea orașe întregi. Forțele acestea au determinat pe oameni să adopte acelaș fel de construcții care s'au dovedit bune și la San Francisco și anume: construcții de fier, umplute cu zidărie ușoară, podele și grinzi

intermediare dintr'un material elastic care rezistă oricărui cutremur.

Săgeata pătrunsese pe fereastra colibei noastre de piatră. Moartea trecuse numai la un deget de mine, iar doamna Ingrid era albă ca o moartă atunci când o chemai și o rugai insistent să ție coliba bine închisă, având carabina ei Winchester la îndemână. Deabea după aceea fugii afară. A fost foarte ușor să găsesc locul de unde a tras ticălosul.

In mijlocul micii văi a insulei care este înconjurată de puțini coniferi și un neam de cedri mici, se ridică colîba noastră pe care din prudență am potrivit-o ca aspect exterior cu totul locului înconjurător. Din afară se asemuește cu o grămadă de bolovani și tufișuri spinoase, dar sub bolovani, sub plăcile acestea de stâncă și sub tufișurile aranjate cum trebue, se află coliba, care este foarte primitivă, dar foarte practică — la nevoie o mică cetățuie. Valea insulei este o căldare de șaizeci de metri diametru. Munții depe laturi sunt mai înalți spre vest și tot într'acolo se întinde până la malul lacului și un fel de dig de stâncă și bolovani, care are fără îndoială goluri mari. Am discutat foarte adesea cu Arthur Scannon referitor la forma-

rea insulei și continuu să susțin oricât de ciudat ar părea lucrul acesta, că trebue să fie culmea unuia dintre munții dela vest de Biba Schoni — teorie care este respinsă ca fiind cu mult prea fantastică de Scannon. La urma urmii întreaga chestiune este indiferentă, însă insula noastră are caracteristici care nu pot fi explicate decât în felul acesta.

După cum am spus — o insulă care se compune dintr'o vale în formă de căldare, iar spre răsărit din formidabile masse pietroase printre care se pot vedea canaluri minuscule, dintre care numai unul singur pe care l-am botezat Canalul Ingrid, este lat de șase metri și cu toate ocolurile sale are vre-o sută de metri lungime. Partea asiatică a insulei este formată de un perete abrupt cu o terasă și un loc mai împădurit spre nord-est.

Este într'adevăr o insulă foarte curioasă. Te poți rătăci în canaluri, iar partea estică are nenumărate mici grote și peșteri, care sunt din păcate toate umede și mirosind a mucegai. In ele se adăpostesc lutri și șobolani de apă.

Voiam să vorbesc despre tânărul care avusese de gând să-mi înfigă acul lui lung în

gât, deși nu există nimeni care-și tragă în frigare vânatul prin locul acela.

Tânărul stătuse în spatele cedrilor deasupra ferestrei noastre dinspre nord — judecând după direcția săgeții nu putea fi vorba decât de locul acela. Un bătrân cititor de urme ca mine n'avea nevoie pentru stabilirea tuturor lucrurilor acestea decât de câteva minute. Printre pietrele sfărâmate și rarele mănunchiuri de iarbă se vedeau urmele unor ghete fără tocuri. Zadarnic căutai însă pe sol gaura mică pe care trebuia s'o fi lăsat arcul trăgătorului. Lekhoanii întrebuințează cel mai adesea arcuri foarte lungi făcute din patru straifuri subțiri de lemn de bambus spintecat și fiert în grăsime. Când trag, sprijină arcul de pământ, chiar de ar fi numai spre a găsi un sprijin pentru arma aceasta care are 1,30 metri lungime. Lordul Morspan avea câteva arcuri autentice ale sălbaticilor lekhoami și încercasem să tragem cu ele pe când mă aflam pe moșia dela Kuen Linq. Țin să remarc numai că trebue să ai multă putere spre a putea încorda un asemenea arc, iar exercițiul continuu din fragedă copilărie dă degetului mare și celui arătător al mâinii drepte, mușchiulatura necesară,

spre a ține așa cum trebue coarda și săgeata și a le trage spre tine.

Groapa aceea în pământ nu exista prin urmare. Mai era încă un lucru care mă isbi: arcașul îngenunchiase, iar urmele lăsate cu acest prilej se aflau în așa mare apropiere de un cedru, încât judecând mai bine nu mai rămânea de loc spațiu pentru încordarea și slobozirea unui arc.

Toate instinctele elevului neuitatului meu frate Cloy Cala reînviară în mine. Săgeata care fusese fără îndoială trasă cu intențiile cele mai serioase, lucru care se întâmpla a doua oară de când mă aflam în districtul răsăritean al munților Taito, mă punea în fața unor enigme. Lekhoanii nu se puteau compara în nici un fel nici ca vânători și nici ca luptători cu araucanezii mei din golful Gallegos; faptul că atentatorul acesta nu-și dase absolut osteneala de a-și șterge urmele, era mai mult ca o ușurință, mai mult decât o prostie, ca să-i spunem grosolan pe nume... In fine rămânea de văzut, dacă băiatul dovedise ceva mai multă inteligență în timpul fugii sale.

Il fluerai pe Men Huleb. Bravul Men sta ghe-

muit în partea estică a văii, între stânci şi sosi fulgerător.

Îi apăsai nasul lui ascuţit de câine pe urmele străinului, Men adulmecă urma şi începurăm urmărirea.

Era un obiceiu consfinţit pe insula noastră, de a nu părăsi căldarea văii în timpul zilei, decât foarte bine camuflaţi. Nu făcusem până acum nici o excursiune în munţii depe malurile lacului. Scannon era de părere că trebue mai întâi să ne convingem dacă am ajuns într'adevăr fără a fi observaţi pe insula, care lui îi era doar cunoscută de mai înainte. Propunerea sa era din multe puncte de vedere indrituită şi am fost cu totul de acord că doamna Helga Gossli nu ne va putea scăpa. Dacă se verifica faptul că femeia aceasta era autoarea dispariţiei expediţiei Parker, dacă aveam să găsim dovezi indiscutabile, atunci Scannon urma să anunţe postul de poliţie cel mai apropiat, aşa ca să poată pune pentru totdeauna cătuşele acestei aventuriere.

Men şi cu mine ne strecurarăm prin urmare cu cea mai mare băgare de seamă în sus pe peretele văii. Îl legasem pe Men pentru orice eventualitate, căci patima lui vână-

toreasca îl putea determina lesne să comită acte necugetate. Mergând în felul acesta am ajuns pe înălțimea golașă dela vest — urmele deveniseră de mult invizibile pe piatra netedă. Am coborât plecat spre puntea de stânci după ce am cercetat cu cea mai mare atenție malurile lacului.

Era aproape ora unsprezece înainte de amiază, când am dat peste omul meu, care citea.

Soarele sta sus pe cer, iar munții depe malurile lui Biba Schoni își arătau în lumină vie toate frumusețile lor schimbătoare.

Cu toate acestea era o imagine de pace iluzorie. Nu-mi puteam imagina că arcașul acela venise singur aici pe malul lacului din depărtatele lui păduri virgine. Eram sigur că fuseserăm descoperiți și luai atitudine în consecință.

Scannon, care era meșter în toate, îmi confecționase un fel de fluer dintr'o trestie de bambus, al cărei sunet se asemuia cu strigătul strident al cocorilor negri cari se adăposteau prin copacii din jurul lacului. Dusei fluerul la gură și scosei de trei ori în șir sunetul de alarmă pătrunzător cum ne înțelesesem care era însă atât de puternic și atât de

neobișnuit, încât pereții văii îl repercutară și-l înzeciră întocmai ca hohotele de râs batjocoritoare ale unui cor de diavoli.

Imi dădui seama din primul moment că tânărul acela nu era nici malaez nici japonez sau chinez, ci un coreean.

Am stat fără să fac nici o mișcare vreme de câteva minute.

In fața cititorului acela foarte atent se afla o ramiță de piele plină, iar de aceasta era sprijinită o carabină Remington, un baston de munte de bambus, un trepied pentru un aparat fotografic și... o umbrelă cu mâner de corn și îmbrăcăminte de mătase.

Imi pieri graiul.

Ce făcea aici coreanul acesta cu fața plată și pielea de culoare deschisă, cu părul negru ca smoala, cu ochelarii lui de baga, în haine de culoare maro și ghete cu bot ascuțit specific coreane?

Și ce citea?

Era o cărțulie mică — întinse curând după aceea o hartă care se afla împăturită între scoarțe...

Era un ghid — un ghid al sârguincioasei firme Cook, pe care nu mai putea fi sigur nici polul nord.

Sfîlitorul tânăr studiă harta, clătină acuma neîncrezător capul, dădu drumul hărții și-și ridică privirile spre mine.

Zâmbi politicos...

Men voi să se repeadă la el.

— Aici Men !

Flăcăul se ridicase.

— Nu a fost intenția mea să vă deranjez cu puțin mai înainte, sir, spuse el cu fraze puțin cam căutate, de salon. Scriați tocmai.. Imi lăsasem de altfel bagajele mele aici și voiam să le iau cu mine. Imi dați voie, numele meu este doctor Skiru Skuul, geolog și chimist...

Engleza lui se asemăna ca intonație cu aceea a lui Scannon. Trăsăturile lui erau tinerești și cinstite, iar privirile puțin cam visătoare...

Voia oare să-și râdă de mine ?

— Obisnuești să-ți trimiți totdeauna cartea de vizită sub forma unei săgeți, doctore Skuul ? întrebai cu ironie ținând neconținit carabina la ochi.

Surâsul politicos dispăru.

— O săgeată ? spuse el gânditor. Nu vă înțeleg prea bine sir.. N'am avut niciodată o săgeată. Am cu mine numai arme moderne.

Cinstit vorbind sunt însă un ţintaş mizerabil. In ceeace priveşte însă săgeata trebue să fie neapărat o eroare.

Din cuvintele lui se vedea că nu minte.

— Ai stat în genunchi alături de cedru şi m'ai observat, nu-i aşa doctore Skuul ?

Trase două fumuri din ţigare aruncă restul şi răspunse precis :

— Nu te cunosc sir. Ce cauţi pe aici ?

Hm — doctorul acesta ca un băeţoi nu era o nulitate savantă. Ochi săi căpătară o expresie dură, tare, iar cuvintele lui următoare sunară şi mai tăioase încă :

— Maiorul Sakomo dela districtul estic m'a avertizat că există aventurieri albi pe aici sir. Aşa zisa mină de aur a doamnei Goslli pare să fie un magnet foarte puternic pentru tot felul de ticăloşi cari fug de lumină. Te-ai întâlnit cumva cu asemenea oameni — din întâmplare ? Ar fi foarte posibil... In orice caz eu nu fac parte dintre ei.

— Mulţumesc ! spusei eu bine dispus. Aluziile dumitale au avantajul că ar putea fi auzite şi de un surd. Numele meu este Abelsen, doctor Skuul. Abelsen, inginer, pentru moment fără nici o ocupaţie precisă, afară nu mai poate de vânarea unui viclean arcaş...

— In orice caz, mister Abelsen, o ocupație oricare ar fi ea, este demnă de toată lauda atâta vreme cât este pusă în serviciul unei cauze bune. Prin urmare în momentul de față ești un fel de agent de poliție, nu-i așa?

— Ceva similar, doctore Skuul. Vrei să ai bunăvoința de a mă însoți? Vei fi binevenit la noi, deîndată ce ne vei putea face dovada că nu ne-ai deteriorat în ultima oră stâlpul central al cortului nostru cu o lovitură de săgeată.

— Cu plăcere mister Abelsen... Dovada este foarte lesnicioasă. Arcașul se afla sus în cedru, în cuibul de cocor care acuma este părăsit, așa cred cel puțin. Îți amintesc că acolo este un cuib foarte mare, pe care au început să crească licheni, ce formează astăzi tufișuri destul de respectabile. Mi s'a părut că aud ceva mișcându-se în cuib, dar n'am dat prea mare atenție lucrurilor — din păcate, cum trebue să recunosc acum. Il vom mai găsi pe arcaș, căci se simte probabil foarte sigur acolo sus și în afară de aceasta i-am tăiat drumul spre mal. Bine te întovărășesc...

Își puse pălăria lui coreană, ridică pe umeri cu o singură mișcare ranița plină și-și strânse toate celelalte lucruri fără să mai

ție prea mult seama de mine. Deabea atunci când era gata de drum, spuse surâzând fin.

— Nu există lekhoani sălbateci pe aici prin apropiere. Indigenii ocolesc lacul, după ce alunecarea muntelui de acum un an și jumătate i-a costat viața pe câțiva dintre ei. Știu toate acestea din isvor sigur, anume dela maiorul Sakomo, un ofițer de poliție extrem de energic cu care sunt bun prieten. Lekhoanii străbat totdeauna în cea mai mare grabă lacul, atunci când se îndreaptă spre nord, în direcția teritoriului lor muntos. Acuma trei zile, ba nu, acuma trei zile și jumătate a trecut pe aici o flotilă de bărci pe care am încercat s'o urmăresc depe mal. A trebuit să mă reîntorc însă, deoarece catârul meu a fost sfâșiat de un leopard. Sunt un țintaș foarte prost, iar gloanțele mele au nimerit din păcate bietul meu animal...

— Păcat ! spusei eu înveselit. Ați face mai bine să nu trageți niciodată, doctore Skuul, ar fi cu mult mai recomandabil...

Când am ajuns pe insulă am controlat de aproape cuibul de cocori. M'am urcat sus împreună cu Men și am găsit acolo un arc nou, dar nefiert în ulei și patru săgeți tot noi, cu vârfurile făcute din cuie de potcoave, fapt

care mi-a dat mult de gândit.

Doctorul Skuul fusese băgat între timp în colibă de Scannon și atunci când intrai și eu, mi-am găsit tovarășii stând bine dispuși în jurul mesei greoaie. Lipsea numai Gripu, iar Scannon era de părere că bătrânul trebue să mai fie încă la canaluri, vânând peștii aceia mari cari se aseamănă cu lacherda și care nu pot fi prinși decât cu harponul...

Aș putea spune că cuvintele lui Scannon au fost menite să mă neliniștească și mai mult.

— Se poate ca Gripu să nu fi auzit semnalele ? întrebai eu neîncrezător.

— Se pare că nu, Olaf. Ia însă loc... Ingvid, dă-i o ceașcă de cafea. Bunul nostru Abelsen pare să fi fost foarte impresionat de lovitura aceea de săgeată. Găsesc că doctorul Skuul este cu mult mai sincer, deși în calitate de corean trebue să fie maiestru în mânuirea minciunilor...

Scannon rânji oaspetului nostru. Situația climă care domnea la masă se schimbă subit, devenind foarte amenințătoare pentru mister Skiru Skuul.

Prietenul Scannon îl privea pătrunzător.

— Ei cocorule — ce se aude cu spovedania dumitale ? spuse el cumpătat. Dumneata

ai tras sau nu ? Numai dumneata ai făcut-o, numai dumneata !

— Vorbește tinere ! cine te-a trimis să mă tragi spre moarte cu o săgeată ? Cine ? Și te poftesc să nu minți ! Arătătorul meu mă înțeapă iar pistolul meu dă înțelegător din coadă — armele sunt foarte turburătoare tinere... prin urmare vorbește !

Ingrid se ridică repede și ne părăsi. Ce este drept scena aceasta nici nu prea era potrivită pentru ochi femenini.

Doctorul Skiru Skuul răspunse fără cea mai mică urmă de frică :

— Maiorul Sakomo m'a rugat să fac inofensiv pe un răufăcător, care s'ar fi ascuns pe aici pe la lacul Biba Schoni. Pune-ți de o parte pistolul mister Scannon... recunosc că m'am înșelat. Mă scuzi te rog mister Abelsen... A fost realmente numai o eroare în ceeace privește persoana.

Pricepui mai puțin râsul sgomotos al lui Scannon decât recunoașterea sinceră a lui Skiru Skuul.

— Copii, strigă exagerat de tare Scannon, lumea întreagă este o casă de nebuni ! Ia povestește doctore. Unde te-ai întâlnit cu maiorul Sakomo căruia indigenii nu-i mai spun

altfel decât „tigrul" ? Ia povestește — pistolul meu nu mai dă din coadă... Ingrid, poți intra fetițo — chestiunea a luat o întorsătură cu totul inofensivă.

Veselia lui Arthur Scannon era comedie de cea mai proastă calitate — în fine mă lămurisem definitiv în privința aceasta. Neîncrederea mea fusese trezită mai ales prin aceea, că tânărul corean era un actor foarte prost. In toată atitudinea sa erau mult prea accentuate contradicțiile iar privirile pe care Scannon le aruncă lui Skuul fură tot atât de imprudente pe cât de amuzante. Presupusul doctor le schimbase chiar în momentul acela cu Scannon și fără discuție ei se amuzau pe contul meu, ca și cum aș fi fost victima unei intrigi, care nu putea fi pătrunsă.

Gândurile mele goneau. Imi rememorai ultimele zile ale cunoștinței mele cu Scannon și soția lui. Oare pe individul acesta îl chema realmente Scannon ? Oare pe femeia aceasta răpitoare o chema realmente Ingrid ? Cine erau ? Vânători de leoparzi ? Nu puteau fi la fel și niște răufăcători ? Scannon și Skuul nu-și erau străini, probabil că se înțelesese-ră să se întâlnească aici. „Fuga" lui Scannon

aici era numai un fragment al unui oarecare plan întunecat care era îndreptat neîndoios împotriva Helgăi Gossli, împotriva minei acesteia de aur și a bogățiilor ei ! Gripu și cu mine eram incomozi pentru Scannon — acolo pe peninsulă nu a îndrăznit să comită o crimă, acolo îi eram încă binevenîți ca aliați — pentru moment. Acuma trebuia însă să termine cu noi. Poate că Gripu nici nu mai trăia, poate că Ingrid esise numai afară de teamă să nu se trădeze, sau fiindcă nu se încumeta să fie martora acestei comedii, care ar fi putut foarte lesne să ia un aspect tragic. In fine — tragic — dar nu pentru mine ! Eram prevenit, eram în gardă. Și dacă toată chestiunea aceasta avea să se termine cu împușcături, atunci mai mult ca sigur că nu voi fi eu acela care voi trage cel de al doilea, ci primul foc

Stam sprijinit pe spate, poate că am surâs inofensiv doctorului Skuul, am auzit răspunsul pe care l-a dat întrebării lui Scannon, dar sângele îmi vuia în urechi ca un curent năvalnic, creerul îmi ardea, iar cuvintele nu-mi ajungeau în auz decât ca niște sunete îndepărtate — așa ca picăturile care cad grăbite

pe o piatră încinsă, iar piatra aceasta era creerul meu propriu înfierbântat.

Auzeam și pricepeam numai fragmente din toate cele pe care le compunea Skuul în cea mai mare grabă și în formă desăvârșită. Toate acestea erau la urma urmii fără importanță, toate erau numai înșelătorie, care tindea să mă determine să mă cred în siguranță.

Reușii să spun ceva cu totul indiferent. Scannon făcu și el la fel — ochii și urechile îmi erau încordate însă spre a prinde primul semn care ar fi indicat isbucnirea unei lupte subite.

Dar cuvintele mincinosului dr. Skuul se risipiră întocmai ultimilor stropi dintr'un recipient înșelător și spart, iar observația lui Scannon ca să mă împac acuma în toate formele cu doctorul Skuul.

— Ei acuma strânge-ți-vă mâinile, domnilor — totul este în cea mai perfectă ordine !...

Își atinseră cu totul scopul, mai ales fiindcă Scannon continua să se joace cu pistolul și mai avea încă ocazia să dea armei o cu totul altă direcție...

Nu sosise încă momentul meu, iar strângerea de mână pe care i-o dădui lui Skuul pe-

ste masă, fu atât de puternică, încât chipul sveltului ticălos se schimonosi de durere..

— Totul este în ordine ! dădui eu bine dispus din cap... Ai dreptate Scannon este omenește să greșești... Acuma mă voi duce să-i dau lui Gripu o mână de ajutor la pescuit... Hai cu mine ! Incă de când eram copil pescuiam cu sulița știucile în Götha Elf și ca bărbat matur am harponat balenele în canalele insulelor Wellington. Era ceva foarte frumos, Scannon, cu totul alt joc decât să împuști un cerb. Acolo se juca viață pentru viață și în asemenea împrejurări nu dau niciodată greș...

— Du-te ! spuse morocănos Scannon și-și pierdu puțin respirația căci i-am dat și lui o strângere de mână cu care prilej i-am cuprins și pistolul... probabil că a simțit câtăva vreme sculptura patului în palmă.

Aceasta o făceam cu mâna dreaptă — între timp apucai cu stânga carabina pe care o țineam acuma ca pe un bastonaș ușor, îl fluerai pe Huleb al meu și eșii afară prin bucătărie.

Dacă cei doi au băgat ceva de seamă — îmi era indiferent !

Nu mă temeam de ei.

O oră după aceea stabilisem că era cu neputință ca Gripu să se mai afle pe insulă...

In barca ce se afla pe canalul principal, într'una din peșterile umede, am descoperit urme de sânge proaspete și prost șterse.

Nu mai stătui mult în cumpănă. Partida aici pe insulă era cu mult prea inegală : trei contra doi și aceasta dacă-l puneam la socoteală și pe Men...

Nu-mi risc niciodată inutil pielea. Aveam suficiente gloanțe la mine... Afară în pădure puteam face față situației.

Când Men și eu ne strecurarăm cu barca afară pe canalul principal, așteptându-mă din clipă în clipă la un glonte tras dela spate — când trecând de ultima cotitură văzui peretele înalt al malului și terasa, văzui sus statura admirabilă a Ingridei cu părul ei de aramă și strălucirea sănătoasă a deliciosilor ei ochi...

Deabea atunci îmi dădui seama că fuga îmi venea greu numai din cauza femeii acesteia.

Sărmana femeie !

Privirile ei înspăimântate, strigătul ei strident, paliditatea subită a chipului ei...

— ...Rămâi Olaf!

Dar barca sbura ca săgeata pe suprafața lacului...

La cincizeci de metri în urma mea se auzi un foc de armă — apoi încă unul...

Mizerabili țintași ticăloșii aceia!

Pătrunserăm cu viteză în mlaștinile verzi depe malul răsăritean...

CAP. IV.

CUIBUL VULTURULUI

Duc acuma o viață cum sunt acelea descrise în romanele lui Cooper. Sau mai bine spus suntem doi cari ducem această viață: Men și cu mine. E o viață romantică minunată, care te întinerește, te face proaspăt și îți purifică sufletul.

Men și cu mine am devenit aidoma unor vulturi... Avem coliba cea mai minunată în care jocul de neînțeles al naturii ne-a pregătit-o pe jumătate, ca și cum cuibul de sus din vârful celor patru pini uriași ar fi așteptat numai sosirea noastră.

...Un cuib de vulturi format din patru co-

rome de pomi, o sferă uriașă de crăci și crengi și licheni ciudați — a fost o muncă ușoară să construesc în mijlocul acestui turn natural o podea, pereți și un balcon din ramuri mai tinere — o singură zi mi-a fost suficientă.

Sub mine se află marea frunzișului, iar în fața mea se vede la mare depărtare văgăuna stearpă și golașă, iar în spate un șir de munți neîmpăduriți, cari fac parte din masivul central al Formosei și care ajunge până la patru mii de metri înălțime. In valea aceea galbenă strălucește apa în zilele însorite ca argintul lichid, iar prin binoclu văd punctele mișcătoare și colibe de piatră peste care se ridică spirale de fum ; acolo locuesc oameni — recunosc chiar și scopurile primitive care duc probabil apele la moara de aur a Helgăi Gossli. Nu văd însă latura răsăriteană a văii și este probabil că acolo se află locuința fortificată a acestei femei stranii, despre care sărmanul Gripu care a fost asasinat și care prefăcea cu atâta plăcere țigările mele în tutun de pipă, îmi tot vorbea în aluzii vagi, ca de altfel despre tot ceeace se referea la această aventurieră, pe care

Scannon o învinuia de a fi exterminat o expediție americană.

Cea de a patra noapte petrecută în cuibul nostru de vulturi se apropie cu bogăția culorilor aprinse. E timp să ne ocupăm de masa de seară. Am stat azi vreme de ore întregi plecat peste filele jurnalului cu condeiul în mână, adăugând tot ceeace lipsea la notele mele zilnice.

Vreau să adaug realmente totul ? N'am lăsat de o parte, nepomenite, multe poate din lașitate ? Ne mințim cu atâta plăcere singuri... Evităm adevărul în inima noastră.

N'o pot uita pe Ingrid Scannon. O văd sus pe culmea peretelui abrupt, pe terasa îngustă, atunci când am fugit eu cu Men. Nu-i voi uita ochii... nici paliditatea obrajilor, care apăreau atât de straniu, ca și cum peste un cap pictat de femeie s'ar fi suprapus trăsăturile estompate ale unui alt chip care strălucea blând.

Ingrid era o enigmă, un sfinx. N'am vorbit mult despre ea. Cinstit spus : am domolit condeiul meu prea lingușitor, care voia să noteze cu mult prea multe despre frumusețea isbitoare a Ingridei.

Așa a fost.

Iar temeia aceasta, poate tovarășa unui jalnic metis și răufăcător, se află permanent în jurul meu întocmai unei umbre...

Lui Men Huleb îi lipsește. Men Huleb a străbătut în primele zile, fără odihnă coroanele pomilor și s'a văitat necontenit scoțând sunetele acelea caracteristice ale câinilor, cu care-și plânge un animal stăpânul mort... Ochii căprui ai lui Men Huleb lucesc umezi sub sprincenele proeminente.

Men cu mine am luat masa de seară : fructe, carne rece și o înghititură de ceai.

Lampa fumegă... Nu este de fapt decât o făclie de răsină, dar rășină curată, care atârnă întocmai unor bărbi bizare de trunchiurile copacilor.

In jurul cuibului nostru de vulturi se trezia viața de noapte a junglei. De departe se aude urletul prelung și strident al unui leopard care își caută femela și tot de departe se aude răspunsul străăător.

Să revin însă la fuga mea dela Scannon și Skuul... Trebue să notez neapărat unele amănunte ca să nu fie date uitării.

Eram convins de moartea lui Gripu. Dar intenția mea de a o cunoaște pe Helga Gos-

sli n'a fost modificată cu nimic prin moartea bătrânului și fidelului meu Gripu. Din contră, de data aceasta aveam și alte motive de a o căuta și avertiza pe femeia aceea misterioasă.

După ce am străbătut lacul și am ajuns cu barca în mlaștinile depe malul răsăritean, am așteptat într'un ascunziș uscat să treacă noaptea. Lăsasem pe insulă toate lucrurile mele, în afara câtorva nimicuri. Trebuia să iau toate neapărat înapoi, așa că mă bucurai de ploaia care reîncepu să cadă torențial în toiul nopții, ce de un aliat. Vâslii făcând un ocol deacurmezișul lacului și mă strecurai cu Men, pe care-l țineam în lesă, spre coliba de piatră. Era o întreprindere cu totul nepericuloasă, deoarece cei doi aventurieri și Ingrid dormeau solid, iar abilitatea lui îmi ușura cu mult acțiunea.

Bagajele mele se aflau alături de colibă într'un fel de grotă din desiș. Acolo se aflau și caii. Numai jurnalul meu intim care se afla în cutia de zinc ca și pachetele de gloanțe din camera de locuit, necesitau o escaladare prudentă prin fereastră — și aceasta îmi reuși.

Scannon și Skuul sforăiau în duet, iar o conștiință încărcată părea și de data aceasta să fie o admirabilă pernă pentru odihnitul capului. Mai mi-am luat cele trei pături de lână ale mele, ca și mantaua lungă de ploaie și tare aș fi voit să le joc o farsă acestor aventurieri luându-le și armele. Numai grija pe care o aveam de Ingrid mă împiedică s'o fac.

Când am eșit în tăcere pe fereastră, strecurându-mă afară și îndreptându-mă cu Men spre barca dela țărm, voind să trec dincolo pe malul vestic, am găsit barca ocupată. Deabea atunci când mă aflai în imediata apropiere, iar Men dădu suspecte semne de mare veselie, am bănuit cine este silueta aceia întunecată.

Ingrid se ridică. Nu-i puteam vedea prea bine fața din cauza ploii. Scosesem imediat pistolul — văzu, râse amar și spuse încet:

— Judeci greșit situația Olaf! A fost o mare greșală din partea lui Arthur că nu te-a lămurit asupra acestei chestiuni. Gripu a fost acela care a tras de două ori cu săgeata în dumneata și în peninsulă și aici. Și este indiscutabil că în fața situației amenințătoare, motivele lui Arthur de a nu-ți aduce la cuno-

ştinţă aceste lucruri, trebuiau să fie înlăturate.

Poate că râsul meu o lovi întocmai unei palme în plin obraz.

— Nu încerca să scuzi cu minciuni greoaie pe tovarăşii dumitale, spusei eu grosolan. Am găsit urmele de sânge prost spălate din barcă şi nu-mi prea vine să cred că era sânge de peşte — în orice caz eu n'am sânge de peşte în vine — marş afară din barcă şi spune-le celor doi domni să se ferească să-i facă greutăţi Helgăi Gossli — fă-mi loc doamnă Scannon şi nu te mai osteni să faci gimnastică cu limba — barca o veţi găsi mâine de dimineaţă peste drum la pomii de camfor...

Blegul acela de Men se lăsa mângâiat de femeie, iar lacrimile de femeie mi-au fost totdeauna nesuferite. Făcui vânt bărcii şi începui să vâslesc. Plânsul Ingridei şi chemarea ei cu jumătate glas din care n'am înţeles decât cuvintele „Olaf, Arthur este doar..." au fost ultimele ei sunete pe care le-am auzit.

Eram amărât. Simţeam un gust oribil în gură, iar dispreţul meu pentru oameni devenise direct scârbă.

In timpul marșului peste munți și prin păduri, îndreptându-mă spre răsărit deveni însă mai calm și cu mai mult spirit critic.

Dacă Ingrid ar fi fost o ființă fundamental rea și stricată, atunci i-ar fi putut trezi pe Scannon și pe flăcăul acela de doctor corean și ar fi putut să scape de mine la fel cum au scăpat și de Gripu cu puțin mai înainte.

Femeia aceasta devenea tot mai mult o enigmă pentru mine. Mai era și faptul că făcuse o mare impresie asupra mea ca femeie, căci chiar de ar fi fost soția sau iubita lui Scannon, era totuși înconjurată de o aureolă delicată de virginitate și se părea că chiar Arthur Scannon simțea lucrul acesta, fapt care era dovedit prin aceea ce-i spunea atât de des „fetițo", simțindu-se mai mult ca un apărător al ei.

Deaceea drumul străbătut în acea noapte spre cuibul nostru de vulturi, l-am făcut într'o dispoziție foarte nelimpede. Am urcat împreună cu Men vreme de ore întregi pe drumuri nebătute, ținând necontenit pe cât ne era posibil direcția estică fiind preocupat de un singur lucru și anume de a nu lăsa urme prea vizibile.

Am trecut prin păduri care mai erau încă

ude din pricina ploii care tocmai căzuse, prin văgăuni, văi și prăpastii prin care se scurgeau pârâiașe anemice sau în care străluceau ca argintul, pâraie tumultoase.

Urletul strident al unui leopard ne întovărășea pe sus prin coroanele pomilor de mai bine de o oră, fiara așteptând numai prilejul să se repeadă. Sosiră apoi zorile și numai întâmplarea ne aduse în fața celor patru cedri uriași a căror coroană forma sfera uriașă pe care mi-o alesei ca adăpost momentan.

Intâmplarea — de data aceasta se potrivește — numai întâmplarea ne-a adus aici. Semiobscuritatea mai acoperea încă locurile atunci când auzii cu urechea mea exersată, venind de departe dinspre răsărit, bubuitul unui foc de armă, pe care vântul îl aducea din ținuturi necunoscute. Era un foc de carabină, dintr'o armă cu repetiție. Nu un foc tras cu una din puștile acelea antedeluviene pe care le cumpărau în ascuns lekhoanii de la misiții chinezi, pe cari nu-i intimidează nici chiar amenințarea cu pedeapsa capitală instituită de japonezi. Pe un chinez nu poți pune niciodată mâna, cel puțin pe marele comerciant care conduce „afacerea" de depar-

le, dela Honkong sau Shanghai și care dispune de o armată întreagă de instrumente dubloase.

In dimineața aceia m'am cățărat cu greutate împreună cu Men sus în cuib și am văzut de sus din desișul cel mai nepătruns, departe spre est, în primele raze ale soarelui, țara sălbaticilor lekhoani și valea lui Gossli. După aceea ne-am apucat imediat de treabă, vârând pene într'un cedru în chip de scară, construind o colibă, dormind după aceea admirabil.

Fiecare zi ne aducea muncă nouă — aduceam fructe, ucisesem cu arcul și săgeata o lânără antilopă, am împletit rogojini, iar căminul nostru devenea mereu mai agreabil, așa ca să fie îndrăgit de doi flăcăi îndrăgostiți de natură cum eram noi.

Și aceasta este prima noapte în care m'am concentrat suficient spre a încredința filelor umede și cam mucegăite aventurile mele mai însemnate și mai puțin însemnate.

Imi trecu totuși prin minte că aceasta ar fi o noapte în care s'ar putea încerca să mă apropiu cât mai mult cu putință de valea Helaăi Gossli și să cercetez dacă a părăsit deja patul de suferință. Prăbușirea cu po-

mul putred de camfor i-a făcut cu mult mai puțin rău decât bănuisem în prima clipă — așa cred. Simt din nou neliniștea din sângele meu, care-mi cere o aventură îndrăzneață. Ceva mai tare ca mine îmi impune să închid în cutia de zinc jucăria aceasta care de fapt nu are nici un rost și să plec împreună cu Men Huleb prin tăcerea solemnă a pădurilor spre enigma aceea întunecată care se numește Helga Gossli.

Trag cu urechea...

Și — ce a fost asta — aud realmente sunete care nu se potrivesc cu cântarea junglei cufundată în noapte?

Nu s'a auzit oare chiar acuma trozнetul coajei copacului meu pe care l'am transformat în scară, ca și cum s'ar fi agățat de ea ghiarele unui animal străin?

...Men care dormea nu s'a trezit oare subit adulmecând, cu coada dreaptă se ghemuește și respiră sgomotos?

Poate să fie numai un urs... mă gândesc eu...

Se aude apoi un gemăt înfundat, un strigăt de disperare care n'a isbucnit cu totul din gâtlej...

— Olaf !!!!

Sar în sus... Sunt fulgerător afară pe balcon și apuc prima creangă.

Dar Men este mai repede, mai sprinten...

Men își dă drumul în bezne ca și cum ar aluneca dealungul unei funii... Numai o maimuță este în stare de așa ceva...

Se aude un nou strigăt chinuit...

Apoi un țipăt mai tare:

— Tu... Men?

Iar eu om sărman și greoi, care ar dori să se ridice peste animale în prostia orgoliului, trebue să pun mai întâi mâna cu greutate pe fiecare pană bătută în copac, mai înainte de a o căuta pe următoarea cu piciorul la întâmplare.

In cele din urmă văd sub mine în întunecul nopții două ființe... Men a apucat-o de talie pe Ingrid, Men o ține pe femeia extenuată, iar mâna mea cuprinde după ce a pipăit atent talia alături de laba neagră a maimuței. Simt după greutate că Ingrid nu mai este în stare să se ție în picioare prin propriile-i puteri...

Un oftat de istovire îmi lovește ca ultim avertisment auzul. Povara devine mai grea, iar Ingrid nu mai răspunde la nici o între-

bare. Stă plecată în jos ca și cum ar fi moartă...

Nu există decât o singură cale de a o duce pe Ingrid sus în cuibul vulturilor; o leg de trunchiul copacului cu centura mea de piele, mă reped până sus, iau lasso-ul împletit din cinci fire de piele unse și afumate — știu prea bine că este în stare să suporte și o greutate incincită — leg lasso-ul în jurul taliei femeii leșinate și o trag în sus palmă cu palmă — până ce o aduc sus pe patul meu de muschiu și pături și îngenunchiând lângă ea caut cu degetele evitând rana din care a curs sângele roșu ce a îmbibat haina...

Săgeata a lovit-o la trei centimetri peste inimă — a rupt arma, dar vârful îl trag eu afară. Este un cui de potcoavă, lățit și căruia i s'a dat forma de vârf de săgeată. Este aceeas armă pe care o cunosc de mai înainte...

Ingrid doarme...

Făclia de răsină picură și face fum...

Afară se ivesc zorii unei noi zile...

Alături de patul lui Ingrid Scannon stă ghemuit Men Huleb și nu-și desprinde privirile

de buzele întredeschise ale femeii care doarme. Ingrid geme încet.

Cântăreții pădurii își încep afară timid concertul lor...

Cerul plânge din pricina Ingridei.

Ploua.

CAP. V

DOUĂ FEMEI IN CORT

Plouă așa cum plouă pe Formosa, chiar dacă musonul de sud-vest încearcă să dea iluzia uscăciunii verii acestei insule a ploilor. Plouă neîntrerupt, torențial, cu găleata, totul însoțit fiind de furtuni nebune care s'au încurcat între munți și ale căror canonade sălbatece fac ca delirurile femeii care luptă cu moartea să ia aspecte și mai înfiorătoare

Nu mi se mai întâmplase niciodată să-l fac pe infirmierul la patul de suferință al unei femei, a cărei viață îmi era scumpă, deoarece din bâlbâiala buzelor arse, de febră auzeam necontenit aceeaș spovedanie, pe care n'ar fi făcut-o niciodată fiind sănătoasă,

deoarece îi era secretul cel mai intim : patima ei mare, nenaturală pentru... mine.

Poate că Ingrid Scannon să fi fost soția sau iubita unui altuia — acuma era a mea, căci luptasem în aceste trei zile și trei nopți pentru mica flacără a vieții ce amenința să se stingă, cu dârzenia unui bărbat care avea să ceară pentru multe motive iertare acestei ființe și care nu voia să îngăduie ca moartea să culeagă o viață încă în floare, distrugând pentru lume un trup și un suflet : pentru acea lume în care eu mai eram încă peregrin și în care îmi puneam condițiile mele drepte și dezinteresate.

Vreme de trei zile și trei nopți, Ingrid nu văzu în jurul patului ei de cât arătări fantomatice, delire în febră, voia să se smulgă dintre păturile tari și supărătoare care-i chinuiau trupul delicat. Pentru pielea aceasta delicată ar fi fost indicată lingeria din cea mai fină mătase — iar eu nu aveam decât țesături grosolane. Mă străduiam clipă cu clipă pe lângă sărmana aceea, pe chipul căreia pătat de febră ochii luceau ca niște sfere fosforescente și al cărei trup nu mai ascunde nici un secret pentru mine.

N'am fost decât infirmier și medic, numai

un luptător disperat pentru o viață străină, numai un om fără sex, care îngrijea de o femeie dragă.

Cât de recunoscător îi eram acuma lordului Morspan că mă forțase aproape să primesc farmacia portativă, cât de mult îi mulțumeam incomparabilului meu prieten Cloy că mă învățase pe vremuri metoda naturală de a trata rănile.

Rana supura — avui grijă să nu se închidă ca puroiul să se scurgă în afară.

In cea de a treia noapte se ivi criza. Au fost două ore nespus de lungi în care simțeam că inima ultra ostenită a Ingridei nu mai resista. Sta cât se poate de liniștită, palidă ca o moartă, mâinile ei continuau să pipăie neîncetat pătura. Ochii i se dădură peste cap și de trei ori a trebuit să recurg la mica siringă spre a insufla forță nouă mușchiului ostenit al inimii, cu ajutorul camforului...

Injecții cu camfor în mijlocul pădurilor de camfor — originală idee.

Apoi apărură după multe zile pentru prima dată pe fruntea palidă primele perle răcoroase ale binefăcătoarei transpirații — după aceea primul căscat ostenit al unei guri până

atunci contractate și o cufundare în meleagurile plăcute ale somnului reparator.

Ingrid dormea.

Lupta părea să fi fost câștigată. Avui timp să mă gândesc și la mine. După trei zile și trei nopți pusei din nou pentru prima dată din nou mâna pe instrumentele de ras, îmi privii obrazul și văzui trăsături străine, osteni-te, slabe, palide, îmbătrânite...

Atât de mult suferisem în timpul acestei lupte.

Obrajii nerași, scofâlciți, părul vulvoi, în jurul ochilor cearcăne, nasul mai ascuțit încă, aproape fără carne pe el,... și acesta eram eu.

Trei zile și trei nopți fără să fi dormit, trei nopți de încordare nervoasă continuă, trei zile și trei nopți în care m'am nutrit exclusiv cu fructele pe care le aducea inteligentul Men.

Nu știu dacă Men Huleb este realmente atât de inteligent încât să fi adus chiar pentru mine toate cele. A făcut-o în orice caz și aducea ascultător în cutiile de conserve curățate mai dinainte apă rece și proaspătă, se dădea jos de sute de ori din copac și venea înapoi, își risca viața în desișuri, acolo unde

ora pândit de macaci și leoparzi. Men este însă șiret și voinic și dacă nu l-aș fi avut a-tunci alături de mine, dacă ar fi fost s'o părăsesc chiar și pentru o jumătate oră pe Ingrid care delira, bolnava s'ar fi prăbușit în halucinațiile ei afară din colibă, în adâncurile pădurii seculare, căci coliba noastră este numai o împletitură de crengi și rogojini, iar nu o cameră de bolnavi albă si solidă.

Ingrid dormea. Atunci fui doborât și eu de osteneală... Mă prăbușii, un semi-leșin îmi întunecă privirile, gândurile mi se zăpăciră și evadară în ținutul neexploatat al viselor... Mă întinsei cât eram de lung, leșinul deveni un somn adânc, iar din acesta după multe ore acea stare de semiluciditate din preajma trezirii.

O rază de soare rătăcită îmi lovi în plin obrazul. Sării în sus, stătui în capul oaselor, mă clătinam încoace și încolo ca un om beat. Pe fereastra dinspre apus pătrundea lumina roșietică a soarelui pe cale să dispară, iar la picioarele mele se sbătea în ranița uriașă o ființă care mârâia și se văita.

Mă trezii cu totul cât ai clipi din ochi.

Aruncai o privire spre patul Ingridei...

Gol!!

Nimeni ! !

Strigai...

— Ingrid !

Raniţa făcea salturi sălbatece, mârâitul se transformă într'un lătrat furios — un fulger îmi lumină creerul înegurat : Ingrid fusese răpită, iar pe Men al meu îl doborâseră într'un fel oarecare şi-l vârâseră în raniţă.

Desfăcui sfoara. Men sări afară. Capul lui era umflat, un ochiu aproape că nici nu i se mai vedea. Dar bucuria sa fără limită atunci când mă văzu şi mă putu îmbrăţişa din nou mă linişti într'o oarecare măsură: n'avea nimic serios. Lovitura în cap nu-i stricase cu nimic...

Numai Ingrid lipsea !

Dormisem cel puţin douăsprezece ore, iar între timp este probabil că Scannon şi doctorul Skiru Skuul au luat-o pe bolnavă...

Poate...

Ce ştiam eu în genere de rănirea Ingridei şi de aventurile prin care trecuse din noaptea aceea, atunci când îmi strigase depe malul insulei ceva ce nu mai apucasem să aud ?

Ce ştiam eu ? Nimic !

In halucinaţiile delirului ei, duşmanul ca-

re-i înfipsese săgeata în piept nu jucase niciodată un rol diabolic.

— Unde este Ingrid, Men? îl apucai pe Men de coamă, îl ținui departe de mine și-l privii drept în ochii lui căprii, cari aveau să răscolească poate de mâine chiar fiecare colț verde al pădurii.

— Men unde este Ingrid?

Iar el care se obișnuise de mult cu acest nume, mârâi trist, iar mâna lui neagră care pentru trupul lui mușchiulos era poate prea mică, îmi răvăși părul, iar din pieptul lui eși un geamăt blând, ca si cum ar fi spus jenat:

— Nu știu! Am fost un prost paznic!

Cerul nu mai plângea din pricina Ingridei. Razele roșii ale soarelui care apunea străluceau ironic printre copaci și printre crengile cuibului meu și mai batjocoritor încă se auzea de undeva urletul obraznic și lacom al unui leopard.

Mă ridicai... Ușa colibei era deschisă. Eșii afară pe balconul format din crengi groase și din împletitură...

Afară nu văzui nimic care să-mi desvălue felul și persoana acelora cari mi-o răpiseră pe Ingrid. Toate erau ca deobiceiu și nu văzui nicăeri urmele vreunei vizite străine —

dacă nu l-ar fi băgat pe Men Huleb în ramiță poate că mi-aș fi explicat cu totul altfel toate cele întâmplate.

Nu exista decât o singură explicație: Scannon o găsise pe Ingrid și o luase cu el. Avea drepturi asupa ei, își luase ceeace era proprietatea lui și..

Scrâșnii din dinți. Gelozia clocotea în mine..

Drepturi? El?!

Pe cine iubea Ingrid? — Pe mine!

Cine salvase viața Ingridei? Eu! Eu și numai eu mi-o câștigasem în aceste trei zile și trei nopți, aici în clubul vulturilor și ceeace devenise al meu nu mai eram dispus să cedez. Ce este al meu mi-l păstrez și-l iau înapoi...

Uluiala dispăru.. Eram rece ca oțelul, cumpătat în judecarea situației, ca un om neinteresat în întreaga chestiune. O voi găsi pe Ingrid. Vedeam că frunzele erau uscate, că ploaia încetase de mai multe ore. Mirosul ascuțit al lui Men avea să regăsească urma și atunci..

Oh — nu voiam să precipit lucrurile.

Voiam să mă gândesc înainte de toate la

mine. Nu sunt obișnuit să alerg ca un vagabond, așa ca să-mi fie rușine de exteriorul meu.

Lumina mai era încă suficientă. Imi răsei barba, mă spălai, îmi pieptănai părul, îmi pusei raniția pe umeri și părăsii cuibul de vulturi abea după ce luna spintecă desișurile cu lumina ei crudă.

Men găsi imediat urma. Il țineam din nou în lesă, căci îi cunoșteam impulsivitatea. In mâna dreaptă țineam carabina cu piedica ridicată, iar pistoalele la brâu erau încărcate.

Să mănânc, să beau ?

Câteva fructe fură suficiente...

Mergeam așa spre apus prin pădurea cufundată în noapte, prin pădurea în care mocneau toate spaimele întunericului, apoi în jos pe o vale laterală plină cu pietre golașe, pe lângă pâraie repezi și desișuri spinoase. Animale fugeau de lângă mine, o turmă de macaci ne bombardă cu pietre, iar Men Huleb simții întâmplător vigoarea acestor aruncături de piatră. Bufnițe uriașe oribile treceau în fâlfâit moale prin văgăuni...

Men era ca un cal care trage pe un skior..

Men mă îmboldea mereu să înaintez. Co-

team mereu mai spre stanga, unde se aflau terenurile lui Helga Gossli, pe pe care le evitasem până atunci.

Prin urmare într'acolo trebuia să-l căutăm pe Scannon și pe tânărul savant corean — acolo unde scotea Helga aurul din stâncă și unde văzusem eu pe vale cu ajutorul binoclului punctele mișcătoare : garda personală a Helgăi Gossli, sălbatecii și sângerosii lekhoani, urmașii direcți ai piraților malaezi.

La drept vorbind nu prea știu care este situația de astăzi a sălbatecilor depe Formosa. Materialul meu informativ este de fapt foarte contradictoriu. Lordul Morspan susținea că numărul indigenilor complet independenți se ridică la circa trei sute de mii. Scannon socotea că cifra aceasta este cu mult exagerată și indiciile lui Gripu erau și ele foarte neprecise. Se face distincție între patru triburi : pegoșii, lomașii, lekii și chii. Toți aceștia își adaugă numele de hoan numai din mândrie, deoarece traducerea proximativă a acestui cuvânt ar fi „oameni veniți de departe" și nu vor să aibe nimic de a face cu chinezii imigrați, cu hoklo și haka. Cei mai civilizați dintre toți par să

ile pogcșii, dar a dă amănunte în această privință ar însemna să răspândesc date necontrolate.

După socotelile mele trebuie să ne aflăm foarte aproape de valea aceea în care Helga Gossli își ducea departe de locurile civilizate viața ei singuratecă. După trei ore de mars rapid străbătând distanțe apreciabile și chiar dacă orientarea era foarte grea în luwmina aceasta lăptoasă a lunii socoteam că nu ne-am fi putut abate decât foarte puțin dela direcția estică.

In fața noastră, se afla acuma un canion adânc, abrupt și întunecat, o adevărată prăpastie care se întindea dela nord spre sud, menținând aproape permanent aceeași lărgime, de circa treizeci de metri, — o spărtură în lanțul munților, întocmai ca și șanț tras ca o brazdă de hotar de un gigant, poate frontiera dintre districtul răsăritean al maiorului Sakomo și acela al lekhoanilor sălbateci, cari erau devotați cu trup și suflet misterioasei doamne Helga Gossli.

O crăpătură în partea răsăriteană a canionului permitea să coborîm doar pe acolo, iar curagiosul meu Men porni fără

ezitare în întunecimea amenințătoare. Ți-
nui mai strâns lessa — un simțământ care
provenea din subconștient mă prevenea,
dar nu exista să ezit. Dacă voiam să o gă-
sesc pe Ingrid atunci trebuia să risc totul.

Un miros înghețat de mucegaiu mă întâm-
pină. Auziam clipocitul unui pârâu nevă-
zut și sub pașii mei cari ezitau se desprin-
deau bucăți de piatră care se rostogoleau
cu sgomotul în adâncimi necunoscute.

Mă oprii. Ochii mei trebuiau să se obiș-
nuiască mai întâi cu întunericul acesta.
Men trăgea de lessă, iar nerăbdarea lui era
atât de isbitoare, încât bănuiam că urmele
depe aici trebue să fie mai proaspete și mai
recente decât până acum.

Era cu neputință să disting ceva în adânc.

Imi încordam peste măsură vederea. Imi
dădeam din ce în ce mai limpede seama
că aici sunt realmente pândit de un peri-
col, al cărui fel și însemnătate nu mi-o pu-
team lămuri decât judecând.

Men dispunea de simțuri mai rafinate. Eu
aveam în schimb posibilitatea judecății ia-
gice și aceasta îmi spunea că tocmai febri-
litatea exagerată a pavimului, provocată

fără îndoială de intensitatea mirosului urmelor nu putea să demonstreze decât un singur lucru: că aceia cari au răpit-o fără nici un sgomot pe Ingrid se opriseră de curând în valea aceasta, după ce o puseseră pe Ingrid la loc sigur.

Trăgeam cu urechea, ascultam — Men scoase un mârâit supărat, căci nu-mi înțelegea ezitarea. Nu mă lăsai indus în eroare, mă ghemui, închisei pentru o clipă ochii și încercai din nou să străpung beznele cu privirea.

Toată lumea știa că ochii animalelor scânteiază în întunerec. Aceia de pisică au o culoare roșietică sau verde gălbuie, iar petele acestea luminoase au avertizat adesea din timp pe mulți vânători.

Ceeace văzui la dreapta în întunecime erau cel puțin cinci perechi de ochi, iar experiențele mele de până acum cu leoparzii depe Formosa, [illegible] vingerea, că la mai puțin de treizeci de metri sub mine se aflau mai multe bestii din acestea pe un loc restrâns și că este cu neputință ca numai întâmplarea să fi adunat aici fiarele acestea în număr atât de mare.

Mă plecai mai mult, îl trăsei pe Men langa mine și-l mângăiai.

Men... tremura...

Și atâta îmi fu suficient. Il cunosc pe prietenul meu pe patru mâini — semnul acesta de agitație îl poți vedea la el numai atunci când simte pe aproape pe fiorosul dușman al neamului lui.

Prin urmare erau leoparzi...

Incercai să număr ochii aprinși. Nu reușii... Bestiile își mișcau fără îndoială capetele sau stăteau foarte înghesuite.

Era o situație stranie așa cum nu mai pomenisem până atunci. Inima-mi bătea mai repede. Eram convins că este vorba de leoparzi dresați, care erau ținuți pentru moment în lessă de cineva acolo jos până în momentul când haita putea fi asmuțită asupra mea. Finalul unei asemenea lupte aproape nici nu mai trebuia să fie pus la îndoială. N'aveam altceva de făcut decât să mă retrag fără să fac nici un sgomot.

Men se purtă din fericire foarte înțelegător în situația aceasta delicată și nu se opuse să mă urmeze. Am ajuns pe culmea peretelui canionului. Mă strecurai spre nord între niște stânci, deabea acolo mă ridicai

și începui o fugă de resistență, având mereu canonul pe stânga mea, așa că fui după câteva minute afară din raza de pericol imediat.

Locurile erau cam golașe,. Un podiș îngust se întindea în fața mea, iar planul meu era să-mi petrec restul nopții într'un loc care ar fi putut fi ușor apărat. Din nefericire nu găsii nicăeri locul indicat — mi-ar fi fost suficient un pom mai înalt sau un grup de stânci. Trebuia prin urmare să continui mersul acesta grăbit și să sper că voi găsi ceva mai la nord un adăpost. Privii de câteva ori în urma mea — nu vedeam nicăeri ceva amenințător. Văzui atunci pe stânga plutind pe jumătate peste canan doi pini gigantici, cari creșteau pe o eșitură de stâncă si ale căror trunchiuri erau încovurate la bază de lăstăriș des.

Cotii imediat într'acolo și în aceeaș clipă, Men Huleb care stase până atunci alături de mine făcu un salt înainte și... smulgându-mi lessa din mână se repezi în sus pe eșirea de stâncă, dispărând într'un desiș care în aparență nici nu putea fi pătruns.

Auzii un țipăt încet — glasul acesta l-aș fi recunoscut dintr'o mie. Mă repezii înainte,

găsii desișul dat de o parte, mă strecurai pe deschizătură și... și mă isbii cu capul în întunecimea care domnea acolo de o pânză de cort bine întinsă. Pipăii dealungul ei, mă furișai mai departe, descoperii intrarea cortului... o flacără slabă se aprinse, o lanternă începu să lumineze, flacăra slabă a carbidului inundă totul și văzui... în fața mea două femei. Ingrid era [illegible] un pol moale de mușchiu și o a doua, o străină care mă cercetă pătrunzător, după care căzui extenuată pe spate...

— Ah, Abelsen ! murmură ea și păru că are un oftat de ușurare.

Men sta ghemuit alături de Ingrid și-i mângăia buclele ei arămii.

Aceasta a fost prima mea întâlnire cu Helga Gossli.

CAP. VI.

FORTĂREAȚA HELGĂI

— Mister Abelsen fii atât de bun și pune la loc tufișul de spini în fața locului de intrare, spuse ea abia șoptit... Vei găsi câteva sârme legate de tufiș. Fixează-l așa ca

să nu poată fi dat de o parte. Mai înainte de toate răspândește însă aceasta pe urmele dumitale...

Imi întinse o cutie de tablă, mâna ei slabă tremura, iar glasul ei era fără nici o vigoare. Grăbește-te mister Abelsen, dar fii prevăzător... Este otravă..

După aceea acoperind lanterna cu un colț de pătură — nu stătui mult la îndoială și mă strecurai afară, ocolii din nou cortul cafeniu și făcui ceeace-mi dase dispoziție străina. Cutia conținea un praf grosolan, probabil bucățele de rășină, care miroseau tare a piper. Luai lucrurile în serios și împrăștiai otrava până în punctul unde mă îndreptasem spre esitura de stâncă — erau poate cincizeci de metri. In cutie mai rămăsese numai foarte puțină otravă.

După ce am fixat tot atât de grijuliu tufișul în fata locului de intrare, cu trei sârme rezistente, mă reîntorsei în micul cort. Mica excursiune îmi arătase cu toate acestea că eșitura de stâncă era întocmai unui balcon care eșea în afară peste prăpastie, iar desișurile (erau din neamul acela cu spini lungi, cu trunchiul noduros și încolăcit, cu ramuri purtând frunze, flori și lăstăriș des) atârnau

la rându-le în jurul eșiturii de stâncă fă- când ca locul acesta să fie realmente de ne atacat.

Cortul se ridica între cei doi pini, acoperit de o împletitură de crengi prin care nu putea trece nici o rază de lumină. Se putea spune foarte bine că pânza cafenie a cortului fusese întinsă într'un cort de crengi și spini.

Lanterna arunca numai un subțire fuior de lumină spre intrare. Dădui drumul pânzei care acoperea intrarea și mă așezai pe solul care era acoperit de mușchiu.

Glasul melodic și slab al femeii șopti grab- nic :

— Totul este în ordine Abelsen ?

— Da... Poți fi liniștită. Mă erți însă, cine ești dumneata ? Imi plac situațiile limpezi. Aici în mijlocul junglei nu se pot aplica sis- temele pline de atenții obișnuite în saloane.

— Helga Gossli, îmi spuse ea. Probabil că bănuiai lucrul acesta ?

— Nu... căci pe cât am auzit Helga Gossli este stăpână prin locurile acestea.

Femeia al cărei pat era perpendicular în raport cu acela al Ingridei și care se odihnea sprijinită într'un cot în semiobscuritate, spuse cu amărăciune :

— S'au schimbat multe mister Abelsen... Cel mai mare ticălos care a pângărit vreodată pădurile acestea a triumfat asupra prietenilor mei arămii...

In clipa aceea Helga Gossli îmi era indiferentă.

— Cum îi merge Ingridei Scannon? întrebai eu îngrijorat, deoarece Ingrid nu se mișca.

Helga se ridică pe jumătate.

— Cui.. doamnei Scannon? întrebă ea gâfâind. — Cui? Cine... cine e persoana aceasta? Doamna Scannon?

Agitația ei era atât de mare și avea un efect atât de straniu, încât întreaga ei atitudine îmi păru bizară.

Intrebări nenumărate care cereau insistent răspuns îmi veneau în minte. Spre deosebire de Helga Gossli rămăsei, cu toate acestea pe deplin stăpân pe nervii mei și deaceea îmi fu cu putință să dau discuției întorsătura pe care o doream eu.

—Nu vei nega că-l cunoști cel puțin pe Arthur Scannon, vânătorul de leoparzi, spusei eu apăsat. Ar fi o greșală, că având în vedere împrejurările acestea foarte ciudate, care au antecedente și mai stranii, să încerci

să lupți cu adevăruri spuse numai pe jumătate. Ai fost în pomul depe peninsulă doamnă Gossli. Ai spionat și ai fost grav rănită. Nu ți-am putut vedea decât nelimpede fața atunci când ai fost transportată de lekhoanii dumitale în barcă. Faptul de a te regăsi aici în tovărășia Ingridei Scannon, ca una care are nevoie de ajutor, mă uimește tot atât de mult ca și încercările dumitale de a voi să mă induci în eroare cu privire la anumite fapte indiscutabile.

Din păcate nu-i puteam distinge nici de data aceasta trăsăturile decât foarte nelimpede. Întorsei astfel lanterna de carbid, încât lumina îi lovi în plin obrazul. Își puse vreme de o clipă mâna stângă în fața obrazului ca și cum ar fi fost orbită, după aceea o lăsă în jos așa că văzui o față de femeie de o paliditate sidefie, cu trăsături limpezi și fine.

Femeia aceasta era surprinzător de frumoasă. Era frumusețea delicată a acelor capete antice ideale cu o vagă nuanță de melancolie și energie dură. Izbitor era părul ei foarte blond și sprincenele drepte și negre. Ochii păreau cu lucire mată și înfundați în orbite și chiar acuma când mă fixau neclin-

tit, rămăseseră fără strălucire ca și cum ar fi fost morți.

— Eu am fost, recunoscu ea fără ocol. Aveam motivele mele de a supraveghea mai de aproape activitatea domnilor aceia. Vreo de luni de zile au cercetat în cursul nopților munții aceștia. Era foarte prudent. Îi jăseam uneori urmele, dar nici odată pe el însuși, până ce o simplă întâmplare mă conduse până la ascunzătoarea lui. Nu știam însă că are cu el și o femeie Lucrurile au luat o întorsătură încă mai tragică ulterior. După prăbușirea copacului lekhoanii mei au voit să se reîntoarcă extrem de repede cu mine acasă, deoarece mă considerau grav rănită. Prin urmare pe omul acela îl cheamă Arthur Scannon... foarte interesant... Arthur Scannon !

Un surâs disprețuitor îi schimonosi buzele pline.

Deveni îngrijorător.

— Probabil că l-ai cunoscut mai dinainte, insistai eu cu oarecare lipsă de tact. In scurtul răstimp cât a fost împreună cu Scannon, eu Gripu și Men, am constatat unele lucruri și...

— Gripu ? strigă ea încet. Te pomenești că este vorba de bătrânul Gripu, mister Abel-

sen? Acela a fost tovarășul dumitale?

— Da... a murit, spusei eu aspru. Până în momentul de față am presupus că Scannon și doctorul Skiru Skuul, un tânăr corean sunt autorii crimei, deși...

Se plecase iar mâna ei stângă îmi atinse brațul.

— Skuul? Skuul? Glasul ei vibra. Prin urmare... Skuul!! Pe Dumnezeul meu, Scannon a lansat cei mai buni copoi ai lui, spuse ea mai disprețuitoare. După aceea își recăpătă stăpânirea de sine. Povestește-mi te rog tot mister Abelsen, spuse ea cu o intonație poruncitoare. Crede-mă te rog că de data aceasta este vorba de lucruri foarte serioase... Jocul acesta care nu poate fi pătruns este departe de a fi o farsă fără rost. Trebue să văd limpede.

— Și eu! declarai eu și mai aspru. Vorbește dumneata mai întâi... după aceea voi vorbi și eu. Nu pot să acord nimănui încrederea mea cu ușurință. Femeia de acolo... și arătai spre Ingrid care dormea adânc și alături de care sta ghemuit cu răbdare îngerească Men — pe femeia aceea am găsit-o rănită de moarte. Pe femeia aceea am salvat-o dela moarte, am readus-o în viață depe mar-

ginea gropii și am tot dreptul să aflu cine a fost persoana care mi-a răpit-o pe Ingrid. A fost Scannon ?

Helga Gossli surâse amar.

— Nu mă vei crede mister Abelsen : dar nu știu ! Am fugit încoace și spre marea mea surprindere am găsit în ascunzătoarea asta cortul și pe străina care dormea în el. Fără îndoială că a fost narcotizată. Mă aflam de aproape zece minute aici atunci când ai apărut dumneata.

— Si de unde îmi știi numele ?

— Scannon l-a pomenit pe peninsulă și eu l-am auzit de sus din copacul de camfor.

Urmă o pauză mai îndelungată. Așteptai ca Helga Gossli să înceapă ea cu destăinuirile, căci nu voiam să-i dau nici un indiciu ca să-si poată potrivi spusele după cuvintele mele. Și mai era ceva care mă făcea să rămân mut. In fața ochilor mei mai aveam încă cât se poate de limpede imaginea de jos din canon, unde leoparzii m'au avertizat de apropierea unui foarte mare pericol prin strălucirea galbenă-verde a ochilor lor. Dacă acela care ținea în lessă fiarele, gata să se repeadă vicdean, mă urmărise, atunci nu ne

aflam în nici un caz în siguranță aici dacă otrava nu-și făcea efectul.

Helga Gossli începu atunci să vorbească încet:

— Nu știu nimic despre dumneata în afara numelui, mister Abelsen. Cred însă că pot citi pe fețele oamenilor. Pentru cei mai mulți oameni chipurile sunt scrieri cifrate, dar nu pentru mine. Ai fără îndoială un caracter cinstit...

— Mulțumesc...

— Lasă te rog ironiile! Crezi poate că vreau să te lingușesc? Vrei să știi adevărul despre mine... Prea bine. Sunt eleveționcă. M'am căsătorit foarte de tânără cu proprietarul de hoteluri Gossli din Shanghai, un mexican care avea mult sânge englezesc în vine. A murit curând, iar eu am trăit câtăva vreme la Tokio. Nu eram boacată. Cu toate acestea aveam multă șarmuintă și curaj. [illegible] împrejurări m'au făcut să mă [illegible] vreo cinci ani de zile, să explorez bogățiile naturale din Formosa. Am sosit în interiorul țării în tovărășia a trei autentici lekhoani sălbateci, cari îmi erau devotați, deoarece i-am ferit de penibila procedură a spânzurătorii. Lekhoanii m'au primit bine. Am găsit o vână

de aur și m'am îmbogățit. Pe vremea aceea, Gripu, servitorul dumitale mai era încă șeful suprem al lekhoanilor. Domnia sa sângeroasă s'a terminat cu fuga sa. Unde l-ai găsit ?

— La plantațiile din Kuen Ling ale lordului Morspan, pe coasta răsăriteană...

— Ah, acolo se ascunsese !... Si fără îndoială că el a fost acela care te-a determinat să vii cu el în munți, povestindu-ți tot felul de lucruri despre mine..

— Exact... Rămăsesem pe gânduri. Să mă fi indus oare Gripu în eroare ?

Femeia continuă să vorbească.

— Bineînțeles că flăcăul acela bătrân nu putea să îndrăznească să vie singur în pădurea seculară. Probabil că te-a socotit mai prețios pe dumneata pentru intențiile lui... Avea nevoie de un tovarăș, căruia lordul să-i dea arme, cai și toate celelalte. Acuma înțeleg în fine multe lucruri... Câtă vreme am fost pe peninsulă nu l-am văzut pe Gripu, iar lekhoanii mei nu l-au recunoscut nici ei... Să terminăm însă cu spovedania. Oamenii mei m'au dus în barcă si apoi pe o targă până în valea mea. Am fost în stare după foarte puțină vreme să mă mișc din nou Acuma

trei zile am observat în atitudinea oamenilor mei o resistență pasivă. Noaptea trecută s'a produs în cele din urmă ceeace am așteptat să se întâmple : lekhoanii au încercat să puie mâna pe mine. Am fugit și am ajuns aici. Acesta este adevărul mister Abelsen.

Imi întinse sincer mâna și atunci când degetele acelea svelte și reci se aflau într'ale mele îmi dădui seama cu toată certitudinea că Helga Gosseli nu mințise, chiar dacă a trecut cam grăbită peste unele amănunte.

Helga Gossli purta haine de piele din antilopa cea mai fină, un fel de costum de trapper, care nu era poate prea elegant. Părea extrem de sveltă în el, aproape prea slabă — tot ce se poate ca să fi avut de suferit după căderea din pom și în vremea cât a trebuit să stea în pat. Cu toate trăsăturile ei fine se vedea pe chipul ei o urmă de masculinizare, și-mi dădui fără greutate seama, că în pieptul ei era un suflet tare și sigur de sine. Intreprinderea-i aventuroasă de a vizita aceste locuri sălbatece în tovărășia a trei lekhoanii, cari urmau fără îndoială să fie spânzurați pentru canibalism și apoi temeritatea de a-l isgoni pur și simplu pe sângerosul Gripu, toate acestea dovedeau un surplus

de energie, care este caracteristic numai acelor temperamente feminine care nu mai au nimic de pierdut și care fiind deziluzionate de viață, întorc spatele civilizației.

Imi impunea. Era un tip de femeie, care se ridica peste banalitate.

Se odihnea din nou în aceeaș poziție cu capul sprijinit în palmă. Un gând nou părea s'o preocupe cu totul.

Intrebă fără nici o legătură :

— Unde și când te-ai despărțit de Arthur Scannon și de corean și... și de femeia de acolo ? Cum ai ajuns până aici ? Răspunde-mi pe scurt, mister Abelsen. Nu mă consider o adversară. In orice caz va trebui să vă părăsesc peste puțin.

— Este cu neputință, spusei eu avertizând-o. L-am părăsit pe Scannon deoarece el e fost acela... care poate că l-a împușcat pe bătrânul Gripu. După aceea am găsit-o după mai multe zile pe Ingrid Scannon rănită la poalele ascunzătoarei mele din copaci. Trebue să se fi târât cu mare greutate în sus și fără interventia rapidă a lui Mem Huleb, Ingrid s'ar fi prăbușit. Am îngrijit-o și după trecerea crizei am căzut într'un somn letargic aproape, care s'a terminat cu o trezire tur-

bure: Ingrid îmi fusese răpită, iar Men Huleb se afla într'un sac de piele.

Bănuii imediat că numai Scannon putea fi acela care și-a reluat soția așa că am pornit imediat în urmărire, căci voiam ca Scannon să recunoască totul. Ultimele evenimente erau departe de a fi pe placul meu. Nu-mi plac lucrurile opace și mai puțin îmi plac oamenii cari cu o privire cinstită ascund un suflet de două ori mai viclean.

Cu puțin mai înainte am ajuns la o fisură din peretele răsăritean al canonului. Men mă trăgea înainte. Din fericire am văzut sub mine ochii scânteetori a câtorva leoparzi — este exclus să fi fost altceva decât leoparzi, niște fiare care erau probabil pe jumătate domesticite. Știu dela Scannon că lekhoanii se pricep foarte bine la dresarea tinerilor leoparzi și...

Helga Gossli se ridică din nou. Mișcarea ei bruscă și expresia încordată a trăsăturilor ei mă făcură să amuțesc.

— Ești de părere să nu părăsesc ascunzătoarea și cortul acesta din pricina leoparzilor..., — cuvintele acestea aveau o nuanță de oarecare veselie și cu toate acestea denotau iritație. Bănuiam eu că ticălosul acela

este cel care pune în mișcare toate acestea și că va lansa și animalele pe urmele ei. Ar fi păcat pentru fiarele regale — deoarece numiți voi fiare în mod curent, mister Abelsen. Un pavian care nu este domesticit nu e nici el un cățel de salon...

Cuvintele ei mi se păreau contradictorii și întunecate. Atunci ea îmi spuse:

— Când te gândești că toate încurcăturile acestea sunt din pricina unui asemenea om, este aproape ridicol!... — Leoparzii nu erau o cursă pentru dumneata — ei mă urmăresc pe mine, iar Scanon și Skuul împărtășesc poate în cele din urmă soarta expediției Allan Parker... Dacă aș fi sigură de lucrul acesta aș lua imediat o hotărâre...

— Continuându-vă poate fuga? întrebai eu neîncrezător... Cred că pentru asta este prea târziu doamnă Cassli. Cunosc alarmele junglei, căci am trăit vreme de ani de zile în mijlocul ei. Te sfătuiesc să-ți ții armele gata. Ia... ascultă... Imi face impresia că strigă dumitale își face efectul. Se aude urletul și vaetul unui animal care se zbârcolește de durere. Nu este vântul dimineții care vuește și fluieră printre coltirile de stâncă.

Am stat fără să ne mișcăm vreme de câ-

teva secunde. Il priveam pe Men. Sta cu capul plecat și asculta tot atât de încordat ca și noi.

Imi lepădai apoi raniţa grea depe spate. o pusei de o parte și pusei mâna pe carabina Remiggton.

— Vii cu mine doamnă Gossli?

— Da...

Il legai pe bravul Men de prăjina cortului.

— Este puţin prea independent, spusei eu.

Ne furișarăm până lângă marele tufiș de spini și privirăm afară. Intunecimea mai acoperea platoul. Era mai intensă și mai amenințătoare, căci luna dispăruse și nu mai vedeam nimic. Auzeam numai din depărtare tonurile chinuitoare ale unui animal care scheuna și care dădea poate acuma ultima lui luptă.

— Nu va muri din pricina aceasta, spuse încet femeia îmbrăcată în haine de piele. Otrava aceasta n'are efect mortal, afară numai dacă nu este amestecată într'o momeală.

Stam întinși unul lângă altul. Dădu de o parte cu ţeava armei crengile și spuse dispreţuitoare:

— Proștii ăștia vor să mă prindă de viu!!

Observasem cu toate acestea ceva ce nu putea fi în niciun caz o îngrămădire întâmplătoare de pietre și stânci: în semicerc, în jurul eșiturii de stâncă se aflau zece grămezi de piatră, iar că în spatele fiecăruia dintre ele se afla ascuns un țintaș arămiu, era lesne de presupus.

— Te gândești la grămezile acele de piatră, doamnă Gossli?

— Da... suntem înconjurați. Bătrânul Gripu este un ticălos trecut prin ciur și prin dârmon — din punctul acesta de vedere faci o nedreptate față de Scannon... Gripu trăește... puțin chiar prea bine dacă este după părerea mea.

Nu-i spusesem încă nimic despre săgețile acelea. De data asta nu mai voiam să tac.

— Ai pus să se tragă asupra mea pe vremea când eram pe peninsulă, doamnă Helga?

— Nu... dacă vreunul dintre oamenii mei ar fi jertfit o săgeată, atunci aș ști-o. Probabil că Gripu nu mai avea nevoie de dumneata...

Era o constatare amară, cu atât mai amară cu cât îl suspectasem pe nedrept pe Scannon.

Prin urmare Gripu fusese în ambele rânduri arcașul!!

Așa stăteau lucrurile. Scannon bănuise probabil toate acestea, iar urmele de sânge din barcă proveneau mai mult ca sigur dintr'o luptă cinstită. De data aceasta înțelesei atitudinea Ingridei din acea noapte când mi-am luai lucrurile din coliba de piatră și când Ingrid m'a așteptat în kanu.

Dar nu era acuma nici momentul și nici împrejurarea ca să cercetez chestiunile acestea.

— Aia de acolo ne pot împușca ca pe niște șoareci, doamnă Helga.. Trebue să părăsim eșitura de stâncă mai înainte de a se lumina. Trebue să se poată. Am la mine două lasde piele. Cât de adânc crezi că este canonul?

— Treizeci de metri... Renunță la ideea aceasta mister Abelsen... Suntem prinși în cursă, iar Gripu își va pune mâine de dimineață condițiile.

— Așa? Indrăzneala mea veche făcu să mi se încordeze mușchii. Gripu se va înșela și într'o bună zi va fi uimit când soarele îi va lumina creerii. Stai d-ta aici de pază...

Nu-mi prea place să joc rolul șoarecelui care este prins în cursă.

Nu spuse nimic. Mă strecurai înapoi în cort, luai lanterna și luminai fața Ingridei. Respira adânc și liniștit și-mi puteam permite dacă era nevoe să umblu mai grosolan cu ea.

Legai lassourile unul de celălalt și mă furișai spre capătul stâncii, acolo unde lăstărișul și tufișurile de spini îmi ofereau suficientă acoperire. Legai lassoul de una din rădăcinile mai mari, după aceea aruncai funia de piele în adânc și simții din nou mirosul de putregai al canonului întunecat și răceala înghețată a apei care clipocea în fundul lui.

Doamna Gossli greșise. Canonul avea poate douăzeci și cincii de metri adâncime. Jos creșteau însă trunchiuri noduroase și făcându-mi vânt ajunsei în coroana unui pin sgribulit, care creștea pe un val de stânci acoperite cu mușchiu.

Ochii mei se obișnuiseră să pătrundă întunerecul. Căpătaseră prin exercițiu acea calitate care este atribuită în general numai animalelor.

Mă urcai repede sus — tot atât de repede o chemai încet pe doamna Gossli. Imi fu o ajutoare curajoasă. Își dădea drumul în adânc,

se opri în coroana pomului de jos, iar eu îi dădui apoi drumul Ingridei. Doamna Gossli o luă pe convalescentă în braţe. Urmă Men, apoi cortul, raniţele şi în cele din urmă eu însumi.

Ar fi fost prea dureros pentru mine să sacrific lassourile. Voiam să încerc cel puţin să-l fac pe Men să desfacă nodurile de acolo de sus, după aceea să-şi dea drumul în jos pe lassoul dublu, care ar fi stat prins sus de bucata de rădăcină. In timp ce funia de piele s'ar fi lăsat într'o parte ţinută de mine, Men ar fi ajuns suficient de aproape spre a putea face un salt îndrăzneţ până în coroana pomului unde ne aflam şi noi, trăgând lassoul după el.

Se iveau zorile. Indrăznii cu toate acestea deşi Helga căuta insistent să mă convingă de contrariul.

Reuşirăm în cele din urmă şi avurăm suficient de multă vreme spre a confecţiona aici în fundul văii un fel de scaun portativ pentru Ingrid pe care-o luai în spinare. Părţi din cort şi bagajele inutile le ascunserăm.

Sus începuse semiobscuritatea. Aici jos mai era din fericire încă întunerec şi faptul că

am putut scăpa pe calea aceasta n'a fost bănuit nici chiar de Gripu.

Helga Gossli se descurca foarte bine în vă-găuna aceasta sumbră și fără sfârșit. Am mers spre nord, Men și Helga înainte, eu în urma lor, având o cracă solidă drept baston de munte. plecat mult spre față, căci o purtam pe Ingrid care se trezise numai temporar și care era bine legată de scaunul portativ...

Ne-am strecurat cu cea mai mare băgare de seamă spre ținta noastră necunoscută, trecând peste pietre alunecoase, prin băltoace, peste covoare de mușchiu adânci până la genunchiu, peste trunchiuri putrede de copaci, prin mici păduri ferigi uriașe. Helga Gossli impunea un ritm pe care nici ei nu l-ar fi putut suporta multă vreme. Ducea destul de des mâna la ploscă și bea. Tot atât de dese ori se clătina de extenuare, dar femeia aceasta era stăpânită de dârzenia unei voințe de fier, iar trupul ei slăbit dădea pentru moment ascultare.

Urcarăm încet muntele. Canonul avea ici și colo ramificații, văi înguste. Noi ne mențineam însă permanent în semiobscuritatea adâncurilor și numai aici ne simțeam siguri.

Eram poate tot atât de ostenit ca și Helga Gossli. Mergeam ca în vis, transpiram cu tot aerul înghețat. Uneori mă treceau fiori reci, alteori apăreau în fața ochilor mei sfere roșii — dar isgoneam toate semnele acestea de extenuare sufletească și trupească și... mă gândeam numai la povara scumpă pe care o purtam în spinare.

Helga Gossli coti apoi spre răsărit într'o vale laterală foarte îngustă, care urca la început, dar care cobora ulterior cu cotituri scurte. Aerul deveni mai cald, mai uscat, iar pereții de stâncă se destăcură subit lăsând liberă perspectiva spre un lac alpin mititel care se afla în fața noastră, mai jos. Apele liniștite străluceau minunat în tonuri verzi albăstrii. Munții înalți până la cer se oglindeau în ele, pâlcuri prietenoase de copaci însuflețeau malurile înguste...

— Am sosit la țintă, spuse Helga Gossli și se sprijini de peretele de stâncă al terasei...

La țintă... — vezi camarade Abelson — acolo... acolo, este mica mea fortăreață, construită în ascuns pentru cline de restriște, păzită în ascuns de trei dintre fidelii mei pe care i-am scăpat dela streang, atunci când vreo câțiva poltiști japonezi orbiți de furie

au trebuit să ridice mâinile în fața carabinei mele..

Acolo..

Urmai direcția mâinii ei, văzui în lumina soarelui în partea sudică a lacului peretele muntelui care era boltit ca o coloană semi-circulară, iar sus pe această formațiune de stâncă era o grămadă de bolovani...

Nimic altceva...

Jumătate de oră mai târziu mă aflam într'o încăpere mică și plăcută, pe un pat de mușchiu, iar un indigen cu ochi blânzi și întunecați îmi ungea cu o alifie locurile rănite ale spinării mele, vorbindu-mi într'o engleză jalnică ce nu se deosebea cu mult de mârâiturile modulate ale lui Men Huleb.

— ...Tuvan unul dintre noi merge si împrăștie sika în valea îngustă, spuse el încrezător și rânii. Sika este otravă dela rădăcină, tuvan... Dacă mănâncă atunci moare, dacă mirosse atunci i se întoarce burta și toate mațele vin la gât...

Vânătorul acesta de capete rânji mândru.

Numele lui este Tubeli, adică în traducere: acela care a omorât pe mulți.

Tubeli este servitorul meu.

— Și ce mai face tubana cu părul de ara-

mă? întrebai eu pentru a doua oară.

— Ea doarme... ea este sănătos. Da tu tuvum... spatele dela tine este una rană singură. Tu doarme pe burtă, așa foarte bine.

Men Huleb sta alături de noi și mânca un fruct mare și galben al cărui suc îi curgea pe coamă.

CAP. VII

BLÂNDUL TUBELI

...Dacă aș vrea să zugrăvesc una câte una ciudățeniile lui Tubeli, atunci ar trebui să spun trei fraze de „ciudățenii" înaintea fiecărei propoziții care es printre dinții lui roșii-cafenii și piliți ascuțit.

Un lucru este sigur: ar fi fost păcat de Tubeli să termine în streang.

Tubeli este un geniu universal. Aici este servitorul, intendentul, comandantul fortăreței, comandantul artileriei — are nenumărate demnități și funcții.

Dar toate astea nu spun nimic.

Principalul lucru este că mă admiră.

In dimineața aceea când am ajuns pe jumătate morți în ascunzătoarea Helgăi Gosslî,

eu eram în stare să mai primesc imediat și vizita unei doamne. Stam întins pe burtă și fumam, în timp ce alifia îmi răcorea spatele gol. Și partea de jos a spatelui suferise simțitor.

Helga Gossli porni spre amiază cu mine prin ușa întredeschisă.

— ...Ingrid te salută din toată inima... Urmă un râs plăcut. Voiam să spun doamna Ingrid Scannon, mister Abelsen.

— Spune Ingrid, căci este suficient, spusei eu entuziasmat...

Și mă gândii la cele trei zile și trei nopți în timpul cărora Ingrid a fost pupila mea și când mă acoperise cu drăgostiri în delirul ei. O cunoșteam de atunci așa cum cunoaște un soț pe soția lui iubită.

Glasul vesel, melodic și proaspăt se auzi din nou prin împletitura deasă a ușii:

— Imi este îngăduit acuma să te numesc și eu Olaf camarade Abelsen Este ridicol să păstrăm aici în junglă formele rigide ale constrângerilor de salon... Am voie prin urmare... Ești mulțumit de Tubeli? — Foarte? Mă bucură. Tubeli este pentru moment șef-bucătar. Suntem bine aprovizionați și atunci când te vei face bine, vom încerca să elibe-

răm câteva bune cunoștințe și să-l desvățăm pentru totdeauna pe Gripu de furat. Glasul melodic își schimbă tonalitatea. Scannon și doctorul Suul au fost luați mai mult ca sigur prizonieri. Toate celelalte să ți le spuie Ingrid ...La revedere Olaf...

Men, ticălosul, a fugit dela mine și este doctorul Skuul au fost luați mai mult ca sigur asta o duce bine. Ingrid îl va mângâia și-i va încredința desigur multe lucruri pe care mie nu mi le-ar spune dela om la om.

Este uimitor — și constatarea aceasta, a făcut-o orice explorator și vânător în regiunile sălbatece — cât de bine se pricep vracii indigeni de pretutindeni și de toate culorile la prepararea alifiilor, care feresc chiar și cele mai rele răni de supurație și care fac să se vindece repede răni mai ușoare. Alifia miraculoasă a lui Tubeli mirosea ce-i drept ca obielele unui țigan, dar forța ei de vindecare era uluitoare. Imi aduse chiar după amiază cămașa mea proaspăt spălată spunându-mi să o îmbrac.

— Te poți scula tuvan... ești sănătos.

Nu prea aveam încredere dar Tubeli avu dreptate și de data aceasta, atunci când mă ridicai simții în spate numai o ușoară în-

tindere a pielii. Mă bucurai complet, iar chipul lui Tubeli strălucea de mândrie arătându-mi cât de bine îmi aranjase hainele mele de vânătoare care avuseseră mult de suferit. După ce mă bărbierisem arătam ca un gentleman.

— Tuvan, îmi spuse servitorul meu care era îmbrăcat în haine de pânză arosolană, cu o periculoasă limbuție, tuvan, lacul are este plin cu otravă și praf de pușcă. Praf de un singur drum care duce la el și drumul ăsta pușcă tuvan — asta este așa: cine vine prin vale înspre dela apus, calcă pe placa de piatră. Sub ea este pistol vechiu și pocnește și scuipă foc în oala cu pulbere... Surâse blând. Atunci dușmani poate să-și caute oase tuvan... asta am descoperit eu, tuvan...

Era foarte mândru. Pentru cei treizeci de ani ai lui avea în afara mândriei înăscute și mușchi enormi

Dar darul lui de a întreține o discuție este lipsit de-a dreptul de continuitate.

— Tuvan, fortăreața de aici știe numai stăpâna, noi trei lekhoani și acuma dumneata... Prin fortăreață tuvan. Tu te miri când o să vezi totul. Jos în apă multe pești. In fiecare seară punem undițe și în fiecare dimineață

găsim peşte... In pomii de dincolo locuesc multe porumbei şi dacă împuşcă atunci numai cu săgeata, ca să nu pocnească... Tuvan, maimuţă este acuma cu stăpâna arămie jos pe mal, unde nisipul alb este atât de cald ca cenuşa din vatră din cauza soarelui...

Interesul meu pentru orice altceva se destrămă.

— Vreau să mă duc şi eu pe plajă Tubeli, spusei eu între altele, căci nu este nevoie ca Tubeli să ghicească, cum că o îndrăgeam pe doamna Ingrid mai mult decât se cuvenea.

Eşii din camera mea de piatră, ale cărei metereze (toate naturale) erau îndreptate spre nord.

„Fortăreaţa" nu era de fapt nimic altceva decât scobitura adâncă, acoperită de plăci de piatră peste care se îngrămădiseră sburăturile de stâncă, ale coloanei de granit. Zidurile intermediare dintre încăperi sunt formate tot din plăci de piatră, iar peste ele au fost întinse împletituri pestriţe. Un coridor median dădea într'o crăpătură ce se deschidea spre sud şi în care se aranjase cu bolovani un fel de scară. In total existau opt încăperi. Mă îndoiesc însă că acoperişul e

impermiabil. Cu toate acestea cetatea de piâncă avea ceva romantic, mai ales că nimeni n'ar fi observat nici din cea mai mare apropiere, cât de confortabil fusese aranjat interiorul.

Când ajunsei pe plajă după ce am coborât „scara" nu văzui urmă de Ingrid sau Men. Urmele proaspete care se vedeau însă pe fâșia de coastă care avea aproape opt metri lungime, vorbeau însă pentru mine un grai special. Ingrid și Men se îndreptaseră spre răsărit și după ce trecui de primul pâlc de arbori, auzii glasul limpede si voios al Ingridei și mârâitul fericit și profund al lui Men.

A fost destul de rușinos din partea mea că m'am apropiat tiptil de cei doi, iar imaginea care se oferi privirilor mele vesele, m'ar fi făcut și mai aelos, dacă neîncrederea mea înăscută nu m'ar fi făcut să arunc simultan și o privire asupra lacului acesta de basm care lucea verde-albăstriu.

Mă oprii încremenit locului. Nu mai vedeam nimic din peisagiul fermecat al acestui ținut muntos si urmăream numai ciudatele dungi subțiri dane suprafața apei care se apropiau fulgerător de locul unde sedea In-

grid cu Men pe plajă şi... aruncau pietricele în apă...

Dar ceeace provoca dungile acelea subţiri nu erau pietricele...

Ştiam semnele acestea şi le ştie oricine care a tras vreodată pe suprafaţa apei un glonte şi a văzut cum proectilul alunecă dangând apa — şi aşa mai departe până ce glonţele se pierde în depărtare scufundându-se.

Strigătul meu de avertisment sosi din nefericire prea târziu...

— Ingrid... repede în spatele pomului... repede !!!

Cele opt nouă dungi subţiri ajunseseră tocmai la ţărm — nisipul alb fu spulberat. Fui din două salturi în spatele ei, o apucai în braţe şi mă repezii cu ea la adăpost...

Men Huleb care devenise mai iscusit în urma aventurilor de acest fel, se pusese singur în siguranţă. Ingrid nu era rănită. Un glonte îi străbătuse numai mâneca stângă, iar pielea era uşor roşită.

Dacă nu s'ar fi produs incidentul acesta, atunci revederea noastră ar fi luat un aspect

cu mult mai stingherit, deoarece Ingrid știa tot ceeace am trebuit să fac pentru ea în răstimpul celor câtorva zile cât fusese în pragul morții. Pudoarea ar fi făcut-o să fie nesigură și jenată în atitudinea ei și oricât de mult tact as fi dovedit eu, cu toate acestea situația penibilă ar fi fost numai cu mare greutate dovedită, ca acuma când aloanțele acestea viclene și misterioase ne făcuseră să ne aflăm din nou în fața unui pericol comun.

O așezai usor pe Ingrid în spatele pomilor între câteva pietre. Mai era încă foarte palidă, arăta foarte emotionată, ochii ei păreau nenaturali de mari, dar privirile ei recunoscătoare, însuflețite de tandrețe ascunsă, nu arătau nici timiditate si nici stinghereală, iar glasul ei minunat întrebă plin de spaimă :

— Ce să fie asta Olaf ? N'am auzit nici un foc de armă...

— Nici eu. Privii spre malul celălalt. Nu observai nimic suspect. Munții erau încremeniți în tăcere, la fel ca văile și vâlcelele și tot mai de acolo de unde fuseseră trase probabil alonjele nu se vedeau nici copaci și nici tufișuri.

Imi spusei că sunt ușuratec că am părăsit

stânca fără arme. Mă legănasem într'atât în siguranță în urma flecărelii lui Tubeli în legătură cu imposibilitatea de a se ajunge la lac, încât mă credeam pe malurile unui lac din Alpi, în vilegiatură.

Mă sprijinii în primul rând de codrul mare și-l fluierai pe Men. Se apropiă cu coada dreaptă și făcu o mutră ca și cum ar fi fost foarte furios. Ingrid îl trase lângă ea, iar mie-mi veni să zâmbesc văzând cât de repede se transformă prietenul meu cu patru mâini într'o pisicuță blândă în brațele ei.

In momentul acela trecu ceva cu șuerat sec în imediata apropiere a capului meu — urmară alte gloanțe, dar nici de data aceasta nu auzii nici un sgomot. Mă trântii imediat la pământ. Coaja de copac se spulberă lângă mine. Ochii Ingridei deveniră și mai mari. Aici la marginea estică eram separați de fortăreață. Ar fi trebuit să străbatem cel puțin cincizeci de metri de plajă complet descoperiți, iar cei de peste drum ar fi tras în noi ca la o bătaie de epuri.

— Voi striga, îi spusei eu Ingridei. Trebue să mă audă sus în cetate... Nu te teme Ingrid...

Mâna ei o apucă pe a mea.

— Îți sunt datoare atâta recunoștință Olaf.., Nu, lasă-mă să-ți țin mâna, suntem doar prieteni și poate mai mult ca atâta: frați prin zilele mele de suferință. Cât de bun ai fost cu mine!!

— Vom vorbi mai târziu despre asta... Glasul meu suna puțin cam aspru... poate prea aspru chiar...

Strigai apoi:

— Hallo... Tubeli... hallo!!

Munții îmi repetară strigătul, ecoul înmulțit răsună și printr'un loc liber dintre copaci văzui sus într'una din crăpăturile coloanei de stâncă fața lekhoanului. Ne vedea.

Mai strigai odată...

— Se trage asupra noastră Tubeli. Dușmanii sunt dincolo pe malul apusean. Ia seama Tubeli!'

Alături de malaezul arămiu apăru silueta exagerat de sveltă a Helgăi. Distanța era prea mare spre a-i putea vedea trăsăturile, dar glasul puternic al femeei trăda neîncredere și uluire.

— Focuri de armă Olaf?

— Da... Focuri cu toate acestea nu se aude nici o detunătură... Nu înțeleg. Nu văd pe nimeni pe malul vestic și acolo de unde vin fo-

curile peretele țărmului cade perpendicular în apă.

Tubeli și stăpâna lui păreau că se sfătuesc. Ingrid îmi strânse mâna.

— Intreaga vină o poartă bătrânul Gripu, Olaf, Arthur o bănuia de multă vreme — tot Gripu este acela care m'a rănit cu săgeata în piept... noaptea în timp ce le căutam, Olaf și atunci când Arthur m'a sfătuit să mă cațăr în cuibul tău de vulturi, deoarece el și doctorul Skuul mai voia să cerceteze și alte urme... așa a fost Olaf... M'am cățărat și atunci m'a lovit săgeata...

Din cetatea de stâncă se auzi din nou chemarea Helgăi :

— Tubeli i-a descoperit... Așteaptă Olaf...

Cei doi de sus dispăruseră, iar după câteva minute se auzi o detunătură înfundată, căreia îi urmă o alta dincolo în peretele perpendicular... Fără îndoială explozia unei grenate.

Căldarea lacului era plină de vuetul bubuiturii — peste drum explodă o a doua grenadă, desprinse bucăți de stâncă, blocuri întregi de piatră, care alunecau bubuind în adânc. Urmă o a treia și a patra armată. Și peste două pătrunseră într'o crăpătură a

malului pe care eu nici n'o luasem până atunci în seamă. Părea o pată neagră pe peretele abrupt.

Se auzi atunci din nou glasul Helgăi:

— Veniți acuma... nu vor mai trage în voi... grăbiți-vă!

O luai pe Ingrid în brațe și alergai cu ea, peste nisipul alb, urcai scara de bolovani. In fața noastră alerga jucându-se și mârâind fericit prostul de Men care nici nu-și da seama cât de serioasă era întrecerea aceasta cu moartea.

Furăm primiți sus de Helga. Chipul ei era roșu ca para focului, iar trăsăturile ei exprimau o hotărâre de răsbunare dârză.

— Vălurile cad, spuse ea cu asprime. Mi s'a pus mie în sarcină vina dispariției expediției Parker... Lucrurile stau cu totul altfel! — Olaf intră acolo cu bolnava noastră.

Ridică una din rogojinile care țineau loc de ușă, iar eu o așezai pe Ingrid pe un fel de divan.

Era o încăpere mie încă necunoscută. Era prietenoasă și luminoasă, iar mirosul fin al unei feminități alese o străbăteau.

— Du-te te rog la Tubeli, spuse Helga cu mult mai stăpânită. Vei găsi scările în fundul

coridorului... Voi îngriji eu de Ingrid. Biata noastră păsărică este foarte slabă...

Spuse cuvintele acestea tandrețe stăpânită, iar degetele ei mângâiau cu grijă maternă obrajii Ingridei.

Scările late și solide de lemn mă dusera până în podul fortăreții — dacă se poate vorbi de un pod. Erau numai trunchiuri groase de copaci pe care se sprijineau plăcile de piatră și bolovanii.

Tubeli sta într'o deschizătură a stâncii lângă un mic turn de munte de construcție ceva mai veche. Zâmbea blând, deși fumul de pulbere care se adunase aici îl făcea să tușească.

— Tuvan este prea mult secrete în jurul dela lac..., spuse el dând din umeri. Noi nu știam că dincolo în mal dela apus este gaură mare... de acolo a venit focuri de pușcă... dar nu o să mai vie, tuvan și atunci când se face întunerec atunci o să afumăm la ticăloși...

Ținea un binoclu în mână. Lacul rotund ducea să aibe un diametru de două sute de metri. Îmi dădu binoclul. Văzui că crăpătura de dincolo apărea ca o virgulă neagră pe perete — gaura ajunge până jos, dar acolo abea de avea o lățime de două palme.

— Cine a tras Tubeli? întrebai eu poruncitor.

Se ghemui timid sub privirile mele dure. Rânjetul său era jenat și bâlbâi puțin cam fără nici o legătură:

— Acum doi ani, tuvan, culmea dela munte a alunecat în Biba Schoni, lacul de departe pe care-l știi... Expediția Parker va căuta zadarnic... A fost o noapte în care glasul diavolului se auzea mugind în adâncuri, iar pumnii diavolilor loveau de acoperișul de pământ și se întâmplară multe nenorociri. Păduri s'au rupt, râurile au ales alt vad, păraie au dispărut și au reapărut în altă parte...

Descria un cutremur de pământ în felul său.

— Atunci s'a scufundat culmea muntelui în lac și a devenit insulă, iar stăpâna și-a pierdut tronul, tuvan. Asta căutau ei tuvan.

— Cine?

— Mincinoșii cari au venit aici la noi cu vorbe de pace, cu cărți groase și aparate vrăjite: expediția Parker! Mister Allan Parker despre care se spune că ar fi un mare înțelept în neamul lui, are o furculiță mare din metal lucios, tuvan, și o țin

ambele mâini de capete și ispunea: „Aici este cărbune, aici metale..” Stăpâna a fost prietenoasă cu ei; dar îi ținea departe de valea în care spălam aurul. Râse batjocoritor. Erau înșelători tuvan și ei sunt aceia cari au tras mai înainte, căci ei aveau pușți cari pocneau foarte încet și aveau și alte pușți care nu pocneau de loc.

Batjocura din glasul său se accentuă...

— Au fost niște diavoli proști, tuvan... au oferit stăpânei mulți bani de hârtie, dacă stăpâna avea să le spuie de unde este uurul celălalt, pe care-l duceam în ascuns pe coastă... Au mituit o parte din trib tuvan și s'au prefăcut că au plecat mai departe spre nord... apoi s'a înapoiat sângerosul Gripu și în noaptea aceea a curs mult sânge, iar stăpâna a fugit și dumneata ai găsit-o. Mister Scannon și coreanul sunt însă prizonieri — asta este așa dar nu va rămâne așa, căci lui Gripu îi place apa care arde și va deveni iarăși diavolul rău de altă dată, iar lekhoanii o vor readuce pe stăpâna.

Spusele lui Tubeli îmi fură suficiente pentru moment. Multe lucruri erau acuma lămurite. Era acelaș cântec vechiu și jalnic al

Vacomiel...

Aur...II

Expediția Parker care în afară se arăta ca având scopuri strict științifice, se dovedise a fi o bandă de căutători de aur.

Era trist că însăși pacea acestor munți și păduri era pângărită de lăcomia urât mirositoare a magnaților dela burse, cari stăteau la spatele întregii afaceri trăgând sforile.

Privii amărât apele frumoase și calme în care se oglindeau atât de limpede munții și pomii și mă simțeam umilit ca european în fața acestui vânător de capete de o naivitate copilărească, crescut încă din copilărie în mijlocul acestor obiceiuri sângeroase și care socotea că nu este cu nimic nedrept să atârne capetele dușmanilor învinși în hogeacul colibei și să-și numere faptele eroice după capetele acestea afumate.

Tubeli păru să-mi ghicească gândurile. Sălbatecii au instinctul cititorilor de gânduri și cu fața cât se poate de serioasă spuse deodată :

— Tuvan astea s'au schimbat toate de când e stăpâna... Tribul nostru mic din marele popor al lekhoanilor a învățat multe...

Veneau misionari și-i mâncam... a venit stă-pâna și am slujit-o. A venit Parker, iar oa-menii și catârii săi au adus apa care arde care întunecă mintea și a venit Gripu și au fost fără minte și au împușcat și au ucis. Stăpâna a bănuit și ne-a trimis pe noi trei aici, pe mine și pe ceilalți doi prieteni ai mei cari aveau și ei streangul în jurul gâtului știi asta tuvan...

Ii auzeam cuvintele, dar gândurile mele rătăceau pe aiurea, căutând puncte lumino-se de înțelegere pentru multe care mai erau încă întunecate.

Privirile mele întâlniră ochii lui Tubeli.

— Ce înseamnă „tronul stăpânei", Tubeli?

Strânse buzele iar ploeapele i se plecară...

— A... a fost un perte de stâncă, tuvan...

— Unde ?

— Pe culmea de munte care a alunecat în lac.

— Și ce este cu peretele acesta de stâncă?

— Ridică privirile. Mă privi îndelung.

— Tuvan, tu ai ochii bunătății și cu toate acestea nu am voie să vorbesc.

In minte mi se ivi atunci neîmipede o ima-gine : în noaptea aceea pe malul lacului

Biba Schoni Ingrid a stat pe terasa peretelui Helgăi Gossli?

— Să te întreb altceva Tubeli... Ai de gând să-i afumi pe oamenii expediției Parker. Așa ai spus mai înainte.

— Da tuvan... rădăcina otrăvită din care scoatem praful otrăvitor și semințele ard ca rășina, fumul este ca miasmele care ies din crăpăturile ferbinți de stâncă și care fac ca arborii și tufișurile să veștejească. Avem un coș întreg cu rădăcini din astea și-i vom isgoni pe dușmani și vom închide spărtura din stâncă sau — ezită — vom pătrunde înăuntru și vom lăsa puștile să vorbească, tuvan...

Stătui pe gânduri.

— In cazul acesta trebue să procedăm imediat Tubeli. — Cine te-a învățat să tragi cu tunul? De unde îl aveți?

Rânji mândru...

— Tuvan au trecut mulți ani de zile de când japonezii luptau împotriva popoarelor libere ale Formosei. Sunt poate douăzeci de ani . pe atunci eram încă un copil. Pe vremea aceea am cucerit tunurile acestea. Gripu știe să umble cu ele și eu am învățat dela Gripu... La marile serbări li se auzea

glasul și mai târziu am adus unul din ele aici. Am fost de totdeauna un bun țintaș și stăpâna mi-a arătat cum trebue să-l curăț și să-l ung. — Să mai pun tunul să vorbească odată?

— Nu, nu acuma. Voi lua coșul cu rădăcinile otrăvite cu mine Tubeli. Când voi ocoli lacul vei trage. Poate că nu mai este nevoie dar nu vreau să procedez cu ușurință.

Am coborât treptele iar Tubeli trimise pe unul dintre ceilalți doi lekhoani sus. Erau cameni de o vârstă cu el, chiar dacă nu erau tot atât de voinici și cu trăsăturile feții tot atât de curat malaeze.

Perdeaua din fața camerii Ingridei fu dată de o parte, iar Helga Gossli se apropie de noi.

Chipul ei îndrăzneț se plecă aprobator atunci când îi spusei care sunt intențiile mele.

— Aproape că nici nu există pericol în toate acestea, adăugai eu.

— Vin și eu, spuse ea cu un ton [illegible] admitea replică.

Ingrid mă chemă din cameră....

— Olaf, vino te rog până aici....

— Du-te, zâmbi Helga strengărește. — Cât

de delicios știa să zâmbească și cu câtă bunătate îi străluceau ochii. Femeia aceasta în haine de piele trebue să fi suferit enorm de mult sufletește, spre a putea să zâmbească așa..

CAP. VIII

PARKER CEL LUNG

... E noapte, iar condeiul a fugit dealungul filelor în grabă, umplând nenumărate pagini...

Melodia nopții aceștia este cântarea melancolică a hotărârii: nu am făcut nimic!

Dar melodia acelor minute când am fost singur cu Ingrid în timp ce Helga și Tubell preăăteau toate, era cânt[illegible] iubirii.

Ingrid se mai odihnea încă pe divanul acoperit cu scoarțe de culoare deschisă... Pe deschizătura ferestrei cădea un larg fulor de raze, pe fața ei palidă și pe părul ei de aramă desnodat. Men Hulch sta pe un scaun din rădăcini de copac și era [illegible] dat în admirația unui fruct ahimnos, care se asemăna cu [illegible] ahem. Nu prea știa cum să-l desfacă — o tăietură cu cuți-

tul rezolvă chestiunea, iar Ingrid spuse strengărește :

— Nu mai avem grijă de el...

Mă atrase lângă ea. Imi ținea mâinile între degetele ei fierbinți, iar șoptitul ei era grăbit, ca murmurul blând și sonor al unui izvor nevăzut pe sub covoarele de mușchiu.

— Olaf tu ai devenit fratele meu... Aș vrea să-ți mulțumesc... printr'o altă frază.

— ... Olaf eu sunt a ta... Tu m'ai făcut să-nătoasă și....

Simt setea buzelor ei care se oferă dornice... și ... care cu toate acestea vorbeau numai, vorbeau....

— ....Mă voi despărți de Arthur, Olaf... Și el a fost numai prieten cu mine Olaf...

In clipa aceasta Arthur [illegible] nu mai era pentru mine decât o vagă fantomă. Și atunci când o sărutai pe Ingrid, mai era un gând care constituia un scut împotriva conștiinței mele : Poate că nu o vei mai revedea....

Drumul pe care trebuia să-l fac putea să fie ultimul meu drum și la urma urmii era vorba doar de eliberarea lui Arthur Scannon cu prilejul acesta.

Capul Ingridei se sprijinea pe pieptul

meu. Ochii ei erau ca niște stele strălucitoare într'un chip de un roz delicat, pe care părea să-l polească primele raze ale fericirii. N-aș fi crezut niciodată, că după moartea Janei mele al cărei mormânt mângâiat de valuri cuprindea tot odată marele meu prieten, cea care apare și dispare, să mai aflu o femeie față de care să simt cu atâta intensitate atracția puternică a bărbatului pentru o femeie, așa cum eram atras acuma de către Ingrid.

— Unde te duci Olaf?

— Mă duc pe drumul meu, Ingrid...

Nu întrebă nimic.

— Știu că te vei reîntoarce, spuse ea numai... — la seama la fidelul Men dragule... la revedere...

Pe coridor, în imediata apropiere a scării de bolovani sta unul dintre lekhoani cu un coș în brațe, iar Helga mă aștepta cu carabina în mână.

Înaintai și privii după colțul uriașei coloane de piatră. Dincolo, pe malul vestic totul era tăcut, mut. Bubuitul tunului umplu apoi căldarea văii, trezi nenumărate ecouri și dispăru: granatele pătrunseseră pe crăpătura peretului în adâncimi necunoscute. O

detunătură îndepărtată indică explozia proiectilului.

Noi trei am pornit apoi, am străbătut fără a fi deranjat plaja. Îl ținegeam din nou pe Men în lesă și ... un al doilea foc de tun bubui și se pierdu...

Nu furăm stingheriți de nici un glonte. Malie cel cu șoldurile înguste cărase adamic coșul cu rădăcini otrăvite. Mă furișai împreună cu Men, venind lateral spre crăpătură. Men adulmeca, adulmeca, strănuta și se purta foarte indiferent.

Mă cățărai apoi dealungul îngustei crăpături până putui să mă strecor înăuntru privind imaginea care mi se înfățișa ochilor.

Nu era o peșteră. Peretele acesta vestic era în locul de aici numai o stâncă de aproximativ trei metri lățime pe circa patruzeci de metri lungime — în spatele ei era o vale, iar dincolo de valea aceasta verde se ridicau din nou munții cu terase lungi.

Men Huleb își scosese de mult cu mâna obraznică zgarda de piele și cerceta valea pe cont propriu. Se aflau pe acolo tufișuri, ferigi arborescente, o mlaștină și o șe'ie

de alte lucruri care [illegible] atrage ~~atenţia~~ peramentul său de maimuţă.

Am coborât după ce i-am strigat Helgăi şi m'am oprit în faţa spărturii din tremidahlul perete natural. Pe sol se vedeau urme însângerate, pe piatră se vedea un smoc de păr ud de sânge... mandele lui Tubeli provocaseră prin urmare rana fetei roşcovane.

In vale nu exista nici o altă fiinţă vie bilă ducea în susul munteluî [illegible]. Se părea că acest animal [illegible] cu cizme grosolane cu călcâiele bătute în ţinte, prin urmare nişte europeni. Urmele fuseseră şterse intenţionat, dar cu atâta neîndemânare încât ar fi putut fi citite şi de un începător. Duceau la un fel de trecătoare îngustă, o prăpastie adâncă şi întunecală şi se continuau pe peretele vestic pe cuimea îngustă.

Helga Gossli fu pe neaşteptate în urma mea.

— Să ne reîntoarcem Olaf.. Nu cunosc decât superficial locurile. Nu am mers niciodată până la capăt, deoarece mi se părea că este o potecă făcută numai de capre.

Trebue să dea undeva prin apropiere vălul
meloo... Este suficient să baricadăm spăr-
tura. Până ce Ingrid nu-şi va recăpăta
toate forţele suntem legaţi de fortăreaţă.
După aceea vom trece la o acţiune mai e-
nergică.

Avea dreptate. Trebuia să rămână împreună.

Tubeli sosi şi el. Impreună cu ceilalţi doi lekhoani baricadă spărtura în spre lac cu pietre şi blocuri de stâncă. Fusese baricadată şi mai înainte aşa după cum se putea vedea din pietrele care erau îngrămădite prin apropiere.

— A fost Parker, spuse liniştitul Tubeli cu toată siguranţa. Cizmele lui sunt aşa de lungueţe şi înguste... Urma lui este lesne de văzut....

Helga Gossli, Men şi cu mine ne reîntoarserăm la cetate. Ziua trecu fără alte incidente mai însemnate. Ingrid dormi după amiază pe plajă, iar eu îi citii apoi dintr'o carte pe care mi-o împrumutase Helga Mesele le luam împreună. Cu toate acestea nu erau ore vesele, după părerea mea, căci dela două femei păreau abătute atunci când eram cu toţii împreună, iar bănuiala

că-mi ascund totuși unele lucruri deveni la mine o supărătoare certitudine.

Sunt singur în cameră cu Men. La fereastra cetății atârnă o pătură. Masa ar putea să fie mai solidă, dar talentele de tâmplar ale lui Tubeli nu sunt prea mari. O mică lampă cu petrol arde cu lumină roșietică și miroase înțepător. Penița scârțâie, dar este ultima și o voi ascuți mâine pe grezia lui Tubeli.

Ce ciudată împrejurime... Cu câteva săptămâni înainte Formoza nu era pentru mine decât un nume fără conținut. Astăzi Formosa este pentru mine o aventură trăită. Astăzi îi cunosc pădurile seculare, munții, râurile și băștinașii străvechi... piraţi! Nu este o țară pentru oameni cu nervii slabi, cari nu se pot descurca fără cursul bursei, ghid tipărit și geamantan-dulap. Mai este încă insula amintirilor sângeroase...

Tubeli îmi povestea cu puțin mai înainte de anii tinereții sale și-l văd zâmbind visător, atunci când îmi povestește de vânătorile de capete pe care le făceau în timpul nopții. Fără îndoială că indienii din America de nord erau cu mult mai fioroși, dar este tot atât de neîndoios că grozăviile sânge-

roase ale tuturor popoarelor primitive au fost o selecțiune radicală o sită extrem de fină, care distrugea pe cei slabi, lăsând numai pe cei voinici în viață.

Men Huleb se întindea pe marginea patului. Spunând pat, mă refer la lada de lemn cu podoabe de crengi noduroase tăcută după gustul lui Tubeli. Mēn găsește că una dintre ramuri este admirabilă și stă ghemuit pe ea ca un spirit rău, clipind uneori spre mine. Știu care ar fi dorința lui ascunsă : să fugă afară spre a face o vizită Ingridei. să stea ghemuit la picioarele ei nerecunoscătorul acesta.

In cetate nu se aude nici o mișcare. Tubeli se află pe vale. de pază în fața cursei sale cu praf de pușcă. Un al doilea dintre lekhoani patrulează în jurul lacului. Mai târziu îl voi schimba eu pe Tubeli. Așa am stabilit.

E lună plină. O adiere plăcută suflă pe deschizăturile muntilor. până în valea în formă de căldare. umflând pătura dela fereastră. care fâlfâie uneori făcând sgomot. Este răcoare și căldura tropicală atât de bârfită este vag resimțită numai în timpul

zilei. Helga Gossli este de părere că aici ne aflăm la aproximativ 1600 metri înălțime.

Este bizar cât de repede s'au împrietenit cele două femei — îmi face impresie că din multe puncte de vedere sunt mai bine informate decât mine și că respectă un oare-care secret comun.

„Tronul" lui Gossli nu-mi ese de loc din cap. Mă frământ din nou cu privire la punctul acesta cu totul nelimpede. Parker ar fi în căutarea „tronului"?! Așa a spus Tubeli. S'ar părea că tronul acesta este un obiect de lux din aur curat. Este fără nici o îndoială o prostie. Nu poate fi vorba decât de un tron natural, probabil terasa aceea depe peretele abrupt de lângă Biba Schoni — insula aceea care este o culme de munte, care a alunecat în urma unui cutremur de pământ.

...Sunt ostenit...

Ațipisem tocmai. Țigarea s'a stins, iar ceasul îmi arată că trebue să plec spre a-l schimba pe Tubeli. Men n'are voie să vie cu mine. Valea îngustă este plină cu praf, iar praful acela este otravă.

Sărmane Men îți voi pune o sgardă solidă de piele, iar tu vei fi recoltat — dar nu

se poate altfel. Te voi mângâia, iar inteligența ta trebue să-ți spuie, că pentru tine care adulmeci totul, moartea stă la pândă în valea îngustă. Iau cu mine două țigări, iar Tubeli mi-a sculptat în afară de aceasta o lulea, cu un cap care ar trebui să reprezinte un leopard. Ar putea să reprezinte tot atât de bine și un porc spinos, dragă Tubeli... Nu vreau să fac însă o critică prea severă, căci luleaua este bună așa cum e.

Pornesc...

. . . . .

Și acuma stau cu capul sprijinit în palme și citesc ultimele file...

Men a murit.

Tot nu-mi vine să cred. Mi se pare că mâna lui neagră trebue să-mi mângâe ca deobiceiu mâna mea, coama lui să-mi gădile obrajii, iar botul lui de câine să mi se lipească de obraz.

Ar trebui...

Dar Men este mort.

Jos, departe in sud, odihnește alături de Jane pe resturile insulei Malmotta, micul fenek care mi-a fost tovarăș vreme de un an. Era o mică vulpe de pustie, un ghem de blană galbenă și sprintenă, cu urechi de li-

fiac și bot ascuțit. Dacă stau să mă gândesc atunci Men a fost cu mult mai mult pentru mine, căci maimuțele cu cât sunt mai inteligente, au mai multe caracteristici omenești.

Men a murit pentru mine, iar slabul mister Parker a murit din pricina lui Tubeli. A fost o noapte în care luna ar fi trebuit să-și voaleze fața de atâta ticăloșie și meschinărie.

Atunci când l-am legat pe Men cu nod dublu și chiar triplu, ca să nu se poată elibera singur — când l-am liniștit în cele din urmă, am stins lampa și m'am strecurat afară, iar el sta ghemuit pe pat, l-am mai auzit mârâind melancolic chiar când am ajuns la scară...

Nu-i voi mai auzi niciodată mârâitul.

Imi pusesem o pătură de lână pe mine. Jos pe plajă am întâlnit sentinela. Lacul strălucea ca un talger de argint, munții pluteau în vaga lumină a nopții cu lună, iar lekhoanul îmi spuse prietenos:

—Totul este liniștit tuvan...

Am mers mai departe, am urcat spre canon, am coborât în întunecimea aceea turbure și am mers pe pământ mai departe. Tubeli mă avertizase să nu întrebuințez nici o lanternă, căci era sigur că trecerea aceea

sta spre lac este supraveghiată. După jumătate oră am ajuns în singurul loc mai larg, iar lekhoanii ridicaseră aici deacurmezișul văii un baraj de spini, în fața căruia se afla placa periculoasă de piatră. In spatele ei se afla însă un sistem de luminat foarte ingenios, care prezenta avantagiul de a arunca razele sale numai înainte : trei plăci de piatră sprijinite unele de altele, un patrulater deschis în care ardea un foc de vreascuri.

Tubeli sta sprijinit de peretele nordic în spatele unei esituri colțuroase, cu o pușcă în mână. O a doua se afla sprijinită de stâncă, gata să deschidă focul. Invelit cum era în pătura lui întunecată aproape că nici nu putea fi distins de locurile împrejmuitoare. Auzul lui foarte ascuțit percepuse de mult apropierea mea, așa că întoarse repede capul...

— Atenție tuvan... sunt afară... voi rămâne cu tine...

— Nu vei face asta ! Sunt mai obișnuit să nu dorm Tubeli. Am suficiente vreascuri pentru foc ?

— Mai mult ca suficient, tuvan... stai cu toate acestea în umbră atunci când arunci

vreascurile pe foc... au tras de două ori cu arcul...

Mă așezai alături de el.

— Locul acesta este foarte bun Tubeli. Puteam să supraveghez valea dincolo de baricadă până la prima cotitură. Ce se afla în spatele cotiturii acestea — era o distanță de douăzeci de metri până acolo, iar o carabină Remingston, două pistoale cu repetiție și o baricadă de spini,... ar fi trebuit să atace cu duzinile, iar unul l-ar fi stingherit pe celălalt. Ar fi fost o baie de sânge fără risc prea mare pentru mine, căci nu puteam fi atacat nici de sus deoarece pereții se apropiau spre culme de ambele laturi și erau netezi.

— Du-te Tubeli,, spusei eu poruncitor. Incă ceva : câți leoparzi domesticiți au oamenii din tribul tău ?

— Zece tuvan.. Nu sunt de temut, căci otrava este împrăștiată cu mult în urma acelei cotituri. Intre timp n'a plouat și nici un leopard n'ar reuși să înainteze câțiva pași... Mă duc tuvan.

Mai aruncă câteva crengi mai groase pe foc, flacările se ridicară, după aceea se furișă adus de spate și eu rămăsei singur. Le-

gai mai bine pătura în jurul taliei, așa ca să am mâinile complet libere, pusei pistoalele alături de carabină pe stâncă, scosei o țigare și aprinsei bricheta.

Sssst !... un pleznet...

Asta era chitanța — o săgeată admirabil țintită...

Vârful îmi găurise mâneca stângă peste cot...

Cu pleoapele întredeschise îl căutai pe țintaș. Nu era cu putință să fie în spatele cortului, ci trebuia să fie probabil acolo în tufișul de lângă peretele vestic. Scosei săgeata și o aruncai de o parte. Observai tufișul care creștea în crăpătura unei stânci, cu flori galbene pe ramurile noduroase. In primul moment nu observai nimic. Părea cu neputință ca un dușman să se fi putut adăposti acolo în tușiul acela mic, la un metru și jumătate peste fundul văii. Omul acela trebuia cu toate acestea să aibe ambele mâini libere spre a putea trage cu arcul, prin urmare nu se putea ține de nimic. Eram totuși convins că un lekhoan rebel face exerciții de tir din acel loc. Fulgerarea brichetei mele i-a fost suficientă spre a ținti

— individul acela își pricepea meseria...

Dar și eu...

Mă plecai, căutai pe pipăite o piatră, aș-teptai până în clipa în care focul ardea mai viu și aruncai piatra cu toată puterea în tufiș.

Individul acela trebue să-mi fi observat cu toate acestea umbra, căci săgeata mea și piatra lui își făcură concurență una alteia. Obiectul acela lungueț trecu vâjâind peste capul meu și isbi stânca. Piatra smulse însă diavolului acela sărman un strigăt strident — o siluetă sări jos peste tufiș și alergă cu mâna dreaptă la gură, în salturi mari spre cotitură.

Bietul de el — nu încăpea nici o îndoială că dantura lui nu mai era în ordine, iar un dentist ar fi avut mult de lucru cu ea.

Scăpasem prin urmare de el.

Imi făcui țigarea cât se poate de liniștit — strigai însă bine dispus indivizilor din fața mea:

— Lăsați-vă de glumele astea fără rost! Să vă fie rușine că v'ați călcat cuvântul față de stăpâna voastră!...

Răspunsul?

...In spatele cotiturii apăru o creangă cu

o batistă albă, care reprezenta un steag parlamentar, iar un glas strident strigă :

— Aș dori să stăm de vorbă mister Abelsen... aici este profesorul doctor Parker...

Profesor... doctor...

Dumnezeu știe unde și-a cumpărat ticălosul acela titlul în U. S. A.

— Imi faceți mare cinste... poftim, poftim... dar numai până la zece metri de baricada

— Imediat, mister Abelsen...

Il văzui atunci... un schelet cu ochelari de savant, un cap de mort cu bărbia lată.

Își puse și el o pătură de lână... venea foarte încet, cu pași legănați, se opri fumând calm o țigaretă, o aruncă, își puse mâinile în șolduri și spuse :

— Ai zece mii de dolari dacă ne predai pe femeia aceea !

Era scurt, precis, dar nelimpede.

— Care femeie ?

— [illegible]înțeles că pe Helga Gossli...

— Bineînteles — aș fi trebuit să mă gândesc la asta — dar prețul este foarte mic, mister Parker...

— Douăzeci de mii, strigă el repede.

Ticălosul acesta era de o prostie înduioșătoare.

— Tot este prea puțin...!! Dacă tot trebue să mă pun pe aceeaș treaptă cu tine ticălosule, atunci asta se plătește numai cu... plumbi!

Sta rânjind în fața mea — un bandit jerpelit, cu pătura mare, care părea niște aripi de liliac pe brațele lui întinse.

Tuși.

— Hm! gândește-te mai bine la asta dragul meu... Iți ofer mărinimos posibilitate de a te salva.

— Ești nebun! spusei eu furios. Carâ-te de aici! Tronul lui Gossli va fi totdeauna o aguridă pentru tine. Piei!

Aveam să obser abea mai târziu cu câtă ticăloasă viclenie înscenase individul acesta toată chestiunea. Mă miram și eu ulterior cum de m'am lăsat indus în eroare în halul acesta.

Parker tuși încăodată.

— Mister Abelsen, aș putea avea nevoie de un om ca dumneata... Pe javra aceea de Gripu nu mă pot bizui... Nu știe de unde provine aurul... nu este praf de aur ci bucăți întregi... Iți dau un minut timp de gândire și îți atrag atenția că după aceea vei fi un om mort, dacă nu.

— „Piei de aici sau te curăț ca pe un
câine turbat. — O credeam foarte serios!
căci nu mai mi se întâmplase vreodată ca să
mă revolte ceva în halul acesta. Drept ce
mă considera nenorocitul acela? Trebuia
să fi aflat dela Gripu că nu sunt omul care
să fac asemenea afaceri.

Ridicai carabina...

Din fericire...

Căci acuma apăru în spatele capului lui
Parker un al doilea...

Un braț se ridică pe umărul lui Parker, se
auzi un foc de revolver — pătura fusese scu-
tul pentru cel de al doilea ticălos, care stă
ascuns în spatele lui Parker și care [illegible]
acuma asupra mea...

Simții o lovitură puternică în frunte
tul mi se șterse în fața ochilor... văzui ceva
care trecea în salt peste [illegible] de spini,
auzii nelimpede un urlet sălbatec...

Negurile se risipiră apoi — îl recunoscui
pe Men Huleb, care sta agățat pe pieptul
lui Parkher, auzii un al doilea foc... Huleb
sări de o parte, iar Parker și alți trei indi-
vizi se repeziră înainte...

O detunătură înfiorătoare — mai avui loc
mai timpul să mă trântesc [illegible] față... apucai

Era de a doua combină... [illegible]ada de spini dispăru, o vâlvătaie se ridică, trupuri de oameni se roteau prin aer, reflectorul nostru fu distrus, tăciuni aprinși căzură pe grămada de vreascuri și flăcări noi se aprinseră, iar placa de stâncă sub care se aflase vasul cu pulbere se isbi cu sunet surd de peretele muntelui din față... Strigăte jalnice, gemete, urelte... Il văzui apoi pe Tubeli care trăgea zâmbind blând lângă mine...

Poc... poc... poc...

Tubeli făcuse curățenie generală... nu se mai auzea nimic. In fața noastră stăteau liniștiți patru morți...

Un biet animal muribund se târa acum încet spre mine...

— Men!! strigai eu ca scos din minți Men!!

Capul lui mi se sprijini greoi pe obraz...

Men era mort.

CAP. IX

VĂGĂUNA

...Simții cum brațele lui care voiau să mă îmbrățișeze se lăsară în jos, cum i se muiă tot trupul și atunci când îi dădui capul pe

spate privii în ochii lui sticloși care nu mai aveau să mă vadă niciodată...

Tubeli strânse din nou tufișurile de spini, aranjă la loc reflectorul și nu se interesă de noi...

Dar Men era cu toate acestea mort.

Ce însemna Men, pentru malaezul acela? Nimic!

Ce însemna însă pentru mine?

Mult, nespus de mult, așa încât mă așezai năucit, pusei trupul fără viață în brațele mele și mângăiai fără să-mi dau seama ce fac coama blănoasă...

Din rana aflată în pieptul lui Men îmi curgea sânge pe haină și pantaloni, degetele mele erau însângerate — nu aveam nici o idee, nu mă gândeam la nimic...

Numai un animal...

Numai?

Sinceritatea, sacrificiul, dragostea dezinteresată ți-o dă numai un animal.

Oamenii? Prietenii te părăsesc în clipa de nevoie, rudele te neagă, chiar și proprii frați te respinge — poate că și mai rău decât atâta... In fiecare om este un egoist nerușinat.

...Men era mort.

Tubeli sta în faţa mea.

Urmaşul acesta sălbatec al piraţilor înse- fraţi de sânge, îşi dădea seama în ce stare mă aflu.

— Tuvan, spuse el încet, îţi voi dărui un leopard mic... Şi mâine îţi voi spăla hainele tuvan. A fost un animal inteligent Men Huleb al nostru... Nu fi trist, căci îţi dăruesc un pui de leopard...

Aceasta era consolarea sa — sinceră, venind dintr'o inimă cinstită.

Puţin după aceea apăru şi Helga Gosseli alături de noi. Focurile o străseseră şi când îl văzu pe Men mort în braţele mele, îngenunchiă, îmi puse o mână pe umăr, iar cealaltă pe botul lung al lui Men...

— Cât de nemângâiată va fi Inarid. Olaf! spuse ea cu glas străin. Trebue să i-o spunem cu cea mai mare băgare de seamă... Din fericire doarme şi n'a auzit nimic...

Cred că ochii Helgăi plutesc în lacrimi.

Inarid! — Da, Inarid va plânge nebuneşte. Inarid îmi iubise animalul

Gândul acesta mă făcu să-mi vin în fire. Îl întinsei pe Men pe pătura mea de lână — cât de moi erau picioarele dela spate a-

tât de mușchiuloase, tot atât de lipsiți de strălucire îi erau ochii...

Tubeli reapăru...

— Nu este nimeni pe vale, stăpână. Ce să fac cu cadavrele ?

Adunase armele morților și-mi întinse un portofel.

— L-am găsit la Parker... Tuvan în el este imaginea lui tuvan Scannon...

O mână de femeie se întinse imediat...

— Îi voi da eu Ingridei portofelul, spuse jenată Helga Gossli. N'avem nici un drept să-i cercetăm hârtiile. Puteți îngropa morții mâine Tubeli. Hai Olaf... Cucuiul depe frunte trebue să fie îngrijit. Pielea e pleznită și... hai... Îl vom duce pe sărmanul Men. Tubeli poate rămâne aici de pază, de nu se va mai produce nici un nou atac...

Era ciudat de distratată și evita să-mi întâlnească privirile. Pusese portofelul în haina de vânătoare — dece se grăbise ca nu cumva să văd și eu ceva din cuprinsul portmoneului lui Scannon ?

— Hai vii Olaf ?

Îl purtarăm apoi pe Men pe pătură, ținând fiecare de un capăt sus spre cetate. Helga aprinsese o lanternă. Mergeam repede, depri-

mați și tăcuți — ca niște străini cari nu știu prea bine ce ar putea să-și spuie unul altuia.

Imi dădeam însă seama că numai portmoneul lui Arthur Scannon era de vină și că drumul nostru de reîntoarcere ar fi decurs cu totul altfel dacă în obiectul acesta, de piele nu s'ar fi aflat secrete care trebuiau să-mi fie ascunse.

L-am dus pe Men în camera mea, iar Helga mi-a ajutat să-i aranjez pentru ultima dată un culcuș demn de el. A făcut-o cu naturaleță și îi eram recunoscător — luă o bucată de pânză de culoare deschisă și făcu din ea o pernă pe care odihnea acuma Men cu pleoapele strânse, culcat pe o parte, ca și cum ar fi dormit. Îi curățasem coama și-i închisese pleoapele — știam ce desfigurați sunt oamenii ca și animalele atunci când li se turbură ochii și le cad în fundul capului. Mai bine să nu-i vezi așa.

Acuma sunt din nou singur cu Men.

Cu trei ore mai înainte trăia încă. Stă cu fața întoarsă spre mine, iar mâine... mâine va fi înmormântat undeva pe aici — deabea atunci îl voi pierde definitiv.

Privesc spre Men și dau din cap...

Țigarea n'are nici un gust...
Mă trec fiorii.
Voi încerca să dorm...
Să uit... pentru câteva ore...
Pătura dela intrare foșnește...

— Tu... Ingrid ?

...Nici nu se putea ca Ingrid Scamnon să fi ales un moment mai nefavorabil pentru vizita ei nocturnă.

Mai era penibil și faptul că trebuia să-i aduc la cunoștință cu menajamente moartea lui Men — întreaga mea dispoziție sufletească era pentru singurătate și primul lucru pe care-l făcui fu să pun repede mâna pe lampa pe care o întorsei așa ca locul unde se afla Men să dispară aproape în semiobscuritate.

Femeile au un instinct foarte fin pentru starea sufletească a bărbatului pe care vor să-l cucerească. Ingrid se opri în ușă și mă privi cercetătoare.

— Iartă-mă că te deranjez Olaf... Am auzit-o însă pe Helga plângând jalnic în camera ei și atunci când mă dusei la ea, mă respinse neobișnuit de aspru. Voiam să te întreb din pricina aceasta dacă s'a întâmplat cumva ceva neobișnuit...

Tăcu, după care adăugă :

— S'a întâmplat ceva... tu ești legat la frunte... Ești rănit...

Se zăpăci, privirile ei îmi cercetau și mai temătoare trăsăturile. Deveni deodată roșie, jenată și bâlbâi :

— Credeam că nu te va șoca faptul că te vizitez la ora asta... După toate câte le-ai făcut pentru mine, Olaf, ar trebui ca între noi să numai existe o jenă atât de meschină...

Genele i se umeziră, se întoarse încet și voi să mă părăsească rușinată, fără să mă mai salute.

Din doi pași fui alături de ea și o trăsei blând spre mine, apropierea ei trupească îmi făcea bine și în sfâșierea mea intimă, îmi dădui din nou seama cât de mult poate fi pentru noi o femeie în clipele critice, o consolatoare și o tovarășe.

Marea mea durere isbucni nestingherită atunci când strângând-o mai tare la pieptul meu strigai disperat :

— Ingrid, Men a murit !!

Atunci înțelese totul — dacă nu chiar totul măcar un singur lucru : voisem s'o țin departe de prietenul meu cu patru mâini care murise, spre a o menaja pe ea.

Brațele ei mă cuprinseră subit, iar gura ei

o căuta pe a mea pentru o sărutare grăbită...

— Sărmanul de tine ! spuse ea încet și-mi dădui seama ce efort grozav trebuia să facă spre a-și reține lacrimile. Voia să fie viteză de dragul meu, nu voia să-mi sporească durerea pricinuită de moartea lui Men prin aceea că și-ar fi manifestat fără răgaz durerea. In felul acesta a fost măreață în felul ei, trecând peste media tuturor celorlalte femei, și cu toate acestea delicată și altruistă.

In minutele acestea, când Ingrid Scannon mă ținea astfel îmbrățișat, iar glasul ei îmi repetă pentru a doua oară drăgăstos și consolator...

— ...sărmanul de tine !...

Își cuceri pentru totdeauna asemenea Jan și un loc în inima mea.

Ingrid nu-mi ceru drăgostiri în clipa aceea. Îi fu suficient că i-am mulțumit pentru vizita ei nocturnă și s'a depărtat discret după ce i-am mai adus la cunoștință că lucrurile lui Arthur Scannon se află la ea și că starea ei de deprimare sufletească trebue să fie în legătură cu portmoneul găsit. Ingrid nu-mi răspunse nimic, roși ușor și plecă.

De data aceasta gândeam cu totul altfel despre secretul pe care mi-l ascundeau cele

două femei — eram sigur că nici Helga și nici Ingrid nu-mi ascundeau un lucru care ar fi putut să-mi fie dăunător sau umilitor. Aveau fără doar și poate motive bine întemeiate de a tăcea. Imi scosei prin urmare din minte chestiunea aceasta și așa era mai bine.

Ziua nouă se ivea, iar în semiobscuritatea zorilor mersei dealungul malului lacului și căutai un loc unde să-i fac un ultim și demn lăcaș lui Men.

Mă oprii în acel loc al malului răsăritean, sub pomii cari m'au adăpostit eri când gloanțele lașe au sosit dansând de peste lac și când am luat-o pe Ingrid în brațe adăpostind-o. Am găsit între pinii de aici, în imediata apropiere a peretelui abrupt, o groapă adâncă în piatră, înconjurată de pestrița floră tropicală, apărată de o eșitură a malului. Aici avea să se odihnească Men. Aici s'a distrat pentru ultima dată Ingrid care era în bună dispoziție a convalescenții cu Men, râzând și sburlindu-i coama.

Ocolii apoi lacul. Sosii la spărtura perpendiculară din peretele estic, de unde Parker și banda lui trăseseră asupra Ingridei.

Cercetai spărtura și recunoscui locurile

unde nimeriseră granatele lui Tubeli. Sângele îmi svâcnea mai viu prin vine.

O piatră căzu din înălțime, iar eu mă lipii dintr'un salt de perete, trăgând neîncrezător pistolul. Privii în sus, iar o mână îngustă și arsă de soare eși sus pe o gaură, se mișcă salutând, dispăru din nou, iar un glas tineresc puțin afectat strigă :

— Mister Abelsen, aci este doctorul Skiru Skuul... Am fugit, dar Scannon se mai află încă în mâinile bandei aceleа de bețivi. N'ai putea să mă ajuți să cobor la dumneata ? Mă chinuesc de mai bine de un ceas să scot blocurile de stâncă din loc și mi-e tare teamă că urmăritorii mei mă vor ajunge și mă vor împușca înainte de fi în siguranță. Nu că țin mult la viața mea mister Abelsen, cu toate acestea aș vrea să ajut cel puțin pe cât mi-o sta în putință să elimin unele neînțelegeri din lume.

Ar fi trebuit să râd de frazele șlefuite ale lui Skuul... Tânărul ăsta era și el un tip original.

Făcui semn sentinelei lekhoane să se apropie și după puțin timp îi ajutai coreanului cu ochelari să se strecoare pe gaura pe care lekoanul o astupă la loc.

Doctorul Skuul semăna cu un vagabond. Hainele îi erau rupte, fața sgâriată, barba îi crescuse pe maxilarul ascuțit, iar părul lui negru era într'o grozavă dezordine.

Se înclină mulțumindu-mi .Prima sa întrebare fu despre Ingrid.

— Îi merge bine doctore. Dece ați răpit-o pe doamna Scannon din cuibul meu ?

— Oh ! spuse el jenat, Scannon a voit astfel... Nu sunt îndrituit să-mi dau părerea în chestia asta. Cu toate acestea ar fi foarte îndrituit să-l eliberăm cât mai repede pe Scannon, deoarece bețivul acela de Gripu este irresponsabil. Dacă am porni imediat am găsi încă toată banda în somn profund. Cei cinci urmăritori nu interesează aproape de loc, deoarece îmi face impresia că sunt oameni cari mai sunt încă devotați doamnei Gossl!.

— Hai !

Sus în cetate am ținut sfat de răsboi cu Helga și Tubeli. Skuul nu știa încă nimic de sfârșitul lui Parker. Spuse numai :

— Asta simplifică cu mult chestiunea, căci Parker și Gripu făceau de mult cauză comună, pe cât se pare. Parker părea să puie foarte mult preț pe persoana dumitale.

După un mic dejun de scurtă durată, l-am

îngropat pe Men. Ingrid şi cu mine am făcut-o în timp ce ceilalţi se pregăteau de plecare. Am pus un bloc de stâncă peste mormânt, iar Ingrid a împletit o coroană din flori şi brad.

N'am mai revăzut mormântul lui Men. Dar mormintele celor cari ne sunt dragi sunt numai lăcaşuri de manifestare exterioară a durerii noastre. Adevăratul mormânt al lui Men este inima mea şi aceasta este mai mult chiar decât statui de marmoră şi inscripţii mortuare.

Când am trecut prin spărtura pe care am eliberat-o în valea învecinată (pentru Ingrid am făcut o targă) am găsit acolo în jurul unui mic foc cinci lekhoani, toţi cu pantaloni de pânză grosolană, cu o pătură de lână pe umeri, toţi foarte bine înarmaţi — băeţi voinici, cari s'au apropiat imediat umili de Helga şi au vorbit cu ea şi cu Tubeli în limba lor.

Chipul Helgăi se înnoură. Strânse supărată buzele, iar informaţiile primite dela lekhoani trebue să o fi deziluzionat adânc. Se depărtă de noi mergând totdeauna cu Tubeli cu mult înaintea noastră. Ingrid îmi păru la fel de indispusă şi speriată.

Era un marş forţat peste trecători înguste,

prin văgăuni întunecate — după trei ore am ajuns pe o coastă de munte împădurită, iar Ingrid rămase aici păzită de doi lekhoani într'un desiș. Noi ceilalți am înaintat mai departe în pădure. După o oră de urcuș greu am ajuns în apropierea unei cascade care dispărea bubuind într'o vale îngustă.

Helga îmi făcu semn și ne apropiarăm furișându-ne de marginea plină de tufișuri a peretelui unei văi care dădea spre răsărit.

— Atenție Olaf! îmi spuse ea. Este valea mea...

Înălțai mai mult capul și privii în jos. Văzui departe sub mine valea înfloritâ, colibele, casele de piatră, ogoare împrejmuite, stânci golașe, un pârâu sclipitor, porci și capre care pășteau ; copii în pielea goală, femei cari spălau la râu împletituri făcute de ele.

Se asemuia privelișfii unui sat străin, pe care-l scoți dintr'o cutie de jucării.

Era însă altceva care mă captiva.

Pe stânga mea observai scocul mare care ducea la vale și care în momentul de față era gol...

— Cu asta spălam aurul din piatră, spuse indiferentă Helga. Apa se năpustește cu forță

uluitoare în jos, de îndată ce se ridică pledica de sus. Vom folosi astăzi scocul în cu totul alt scop. Vom fi jos în vale în câteva secunde, iar Gripu și banda lui nu vor mai avea timp să se apere. Cei mai mulți dintre lekhoani au revenit la sentimente mai bune.

O privii întrebător.

— Cu toate acestea ești atât de indispusă Helga ?!

— Oh — asta este cu totul din alte cauze, spuse ea evitând să precizeze.

Tubeli și doi dintre lekhoani aduseră o scândură mare, care avea în ea câteva pene solide și o puseră în scos. Penele erau menite să frâneze.

Toboganul acesta primitiv îmi făcea impresia că este mai degrabă indicate pentru acrobați. După ce am luat loc pe scândură, iar Tubeli folosea una din pene în chip de frână — atunci când începurăm coborâșul vertiginos, observai că Helga și lekhoanii ei erau obișnuiți cu mijlocul acesta de locomoțiune. Tubeli nu pierdu nici o clipă controlul asupra vagonetului nostru și am aterizat nu departe de sat între dealuri de pietre .i nisip atât de lin ca și cum am fi fost pe un funicular.

CAP. X

BRAZDE IN SUFLET

Fuseserăm observați. Femei și copii fugeau țipând în colibe — trebuia să acționăm rapid. Ne îndreptarăm în pas alergător sub conducerea lui Skuul spre o casă de piatră izolată în fața căreia patru sentinele cu armele în mâini dormeau somnul pacinic al beției.

Scannon se afla legat pe un maldăr de coceni de porumb. Când i-am tăiat legăturile abea de a putut să se ție pe picioare. Arăta mai rău ca doctorul Skuul. Ochiul stâng îi era complet umflat, sgârieturile depe față îi erau purulente, umărul lui drept desgolit purta urme de mușcături — ticăloșii aceia l-ar fi lăsat să piară ca un câine.

Imi strânse mut mâna.

— Ai rachiu cu dumneata Olaf?

Bău jumătate sticlă. In ochii lui se ivi o lucire rece.

Nu mai era Scannon acela calm și plin de humor...

— Ingride? întrebă el scurt.

— Tăește și este sănătoasă, răspunsei eu jenat.

Mă simțeam vinovat.

O privire pătrunzătoare se opri asupra mea. Se mișcă ,fața lui de metis se coloră.

— Care sunt raporturile dintre dumneata și Ingrid. Olaf ? In acest timp afară începuseră focurile de armă.

Eram singuri — ceilalți n'aveau o treabă prea grea — mi-ar fi fost mai plăcut să aud gloanțele șuerând.

— Ne iubim Scannon, spusei eu aspru. Ingrid renunță la dumneata...

Râse iar ochii lui scânteiau de bună dispoziție.

— Te felicit prietene Olaf ! Ar fi timpul să renunțăm la mască... Nu mă numesc Scannon... Sunt maiorul Sakomo comandantul districtului răsăritean al poliției.

Râse din nou.

— Te miră asta ?

— In orice caz...

— Ingrid este sora mea. Tatăl nostru a fost Japonez, iar mama o englezoaică. Am fost trimis în misiune specială în Formosa. Ingrid voia să mă întovărășească cu orice preț. Ne iubim foarte mult. Iar doctorul Skuul este medicul detașamentului meu și luptă alături de mine împotriva Helgăi Gossli, căci despre ea

este vorba Olaf. Activitatea ei începuse să ne îngrijorească. A eliberat cu dela sine puteri pe trei indivizi cari erau destinați ștreangului. Pe afară de asta, a exportat mari cantități de aur, deși este interzis a importa arme prin contrabandă și a devenit cu mult prea independentă aici în munți. O singură bănuială a noastră a fost neîntemeiată: expediția Parker a fost o bandă de tâlhari — despre asta o să mai stau eu de vorbă cu Gripu l Hai acum — împușcăturile s'au rărit și sper că...

Voi să se îndrepte spre ușă.

— Stai, Scannon — ce ai de gând cu Helga Gossli?

Trăsăturile lui s'au împietrit.

— Nu-mi cunosc decât datoria, Olaf... Femeia aceea va fi pedepsită — în ce fel, aceasta rămâne să fie decis de domnii dela Tokio.

— Pedepsită? de data aceasta îi râsei în față Crezi poate că-ți voi da o mână de ajutor, Otkomo? Niciodată! Mă tem că nu ești chiar cinstit... Ai cunoscut-o pe Helga Gossli mai dinainte, ea a fost la Tokio și...

— Din păcate! isbucni el...

— ... Și eri noapte a plâns... — din pricina

partmoneului dumitale Sakomo. Tubeli l-a scos din buzunarul lui Parker care a murit. Vrei să negi că între dumneata și Helga au existat la Tokio relații și că ai venit apoi aici numai ca să...

Fața lui desfigurată deveni cenușie.

— Taci!! strigă el. Voi face ceeace voi socoti că trebue să fac și...

— Ești un prost, Sakomo! Te afli aici împreună cu Skuul în fața unui mare număr de dușmani înverșunați. Cum îți imaginezi că ai putea s'o arestezi aici pe Helga Gossli? Din dumneata vorbește numai ura, Sakomo și ura orbește. Nu te aștepta la ajutor din partea mea, iar între Ingrid și Helga sunt raporturi de surori. Și în privința asta ai greșit. Vino-ți în fire, Sakomo!

Japonezul privi întunecat în fața sa.

— Nu pot să dau înapoi Abelsen! spuse el nerăbdător. Datoria este datorie!

— Și vorbele rămân tot vorbe goale! (Mă așezai în drumul lui). Imi pare foarte rău să te amenințSakomo. Nu vei părăsi coliba aceasta de piatră până ce nu voi avea certitudinea dacă Helga Gossli va cădea victimă legii sau urii dumitale. Soarta m'a făcut ade-

sea să joc rolul judecătorului — acuma e la fel — și dreptul scris nu mi spune nimic, judec numai după propria mea conștiință. Nu mă face să întrebuințez forța... rămâi aici!

Ridică încet privirile. Buzele îi svâcneau...

— Poate..., spuse el, poate că mă scutești de o responsabilitate penibilă, poate că drumul dumitale este cel bun, Olaf.. Fie: ai cuvântul meu că voi aștepta. Trebue însă să le însoțesc.. Nu mă pot lipsi de satisfacția de a-l vedea spânzurat pe domnul Gripu.

Imi întinse mâna...

— S'a făcut!

— Da, s'a făcut!

Am sosit însă prea târziu. Gripu era pe lumea cealaltă. Mai precis spus: unul dintre lekhoani, care n'a fost numit niciodată (sunt sigur că era Tubeli care zâmbea atât de blând) îl scurtase cu un cap pe Gripu cu o lovitură de sabie; iar capul acesta sta înfipt în fața casei comunale într'o prăjină lungă.

Puținii aderenți ai lui Gripu cari au mai încercat să opuie oarecare rezistență au fost lichidați tot atât de simplu. Morții fuseseră duși chiar, iar poporul acesta mic, jucăuș și superficial, considerase lupta aceasta scurtă.

după toate aparențele ca o plăcută variație, uitând-o de mult.

In orice caz, aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor atunci când ajunsei în fața casei comunale, care se asemuia unui șopron pestriț vopsit și pe ai cărei pereți se puteau vedea ca decorație capete de porci, capre și oameni cu oasele albite și văzui pe micul doctor Skuul șezând comod pe un scaun sculptat și... fumând. Pe genunchi, avea o carabină Winchester iar la picioarele lui se jucau o mulțime de micuți, în timp ce bărbații și femeile stăteau în cerc și-l ascultau pe Tubeli care le ținea pe semne un discurs mustrător.

Apropierea noastră făcu să se curme elocvența lui Tubeli se plecă în fața maiorului Sakomo și spuse grabnic :

— Tuvam, îngădue-mi să te leg... Leoparzii te-au rănit rău...

Tubeli nu vorbea chiar așa cum scriu eu aici. Vorbea prost engleza, politețea și blândețea sa desăvârșită contrabalansau însă cu totul această lipsă.

—Lasă asta pe seama doctorului, spuse Sakomo iritat și arătă spre capul lui Gripu. Cine a făcut asta ? Cine ești tu ?

Tubeli rase jenat.

— Unul din cei trei cari trebuiau să fie spânzuraţi, o tuvan... acuma servitorul devotat al stăpânei — Gripu i-a ucis pe aceia din pricina cărora trebuia să fim noi spânzuraţi şi un străin a tăiat acuma capul lui Gripu. Gripu dormea şi n'a băgat nimic de seamă.

O căutam zadarnic din ochi pe Helga. Si Sakomo privea cercetător în jur. Tăcu totuşi şi-l luă de o parte pe medicul detaşamentului lui.

Tubeli se apropiă imediat şi-mi şopti — glasul lui avea cu toate acestea intonaţia unei dureri false :

— Stăpâna ne-a părăsit pentru totdeauna.. suntem foarte trişti, tuvan Abelsen... Iată că acolo soseşte tuvana Ingrid...

Era ca intrarea unei mici regine — o ceată de femei şi copii formau suita. In faţă, mergeau câţiva războinici iar la urmă de tot, dând întregului ansamblu, un aspect comic sosea o turmă de capre, câteva maimuţe domestice şi trei leoparzi încă foarte tineri şi sburdalnici.

Mica regină cu coroana de aramă a părului ei împletită, era cu toate acestea foarte rău dispusă. Imi imaginasem că întâlnirea în-

tre cei doi fraţi va fi cu mult mai călduroasă. Deabea lăsaseră cei doi malaezi cari purtau targa, când Ingrid după ce aruncă o privire fugară capului lui Gripu se apropiă vioaie de Sakomo şi Skuul. Pe mine nici nu mă vedea. Se opri în faţa lui Sakomo şi de data aceasta îmi păru rău că nu înţelegeam japoneza. Îl strigă ceva extrem de revoltată, după aceea îl apucă de mână şi-l trase spre scara casei comunale.

Nu o văzusem încă niciodată atât de iritată pe fata aceasta sveltă. Gesticula cu vioiciune în faţa lui Sakomo, ale cărui trăsături nu trădau decât o tandreţe delicată. Deodată, masca omului de lume căzu, trăsăturile lui se împietriră, iar cutele adânci depe frunte şi maxilarele strânse îi dădeau un aspect sălbatec, de nedomolit. Dar isbucnirea acestor instincte se linişti din nou. Pe chipul lui rămase numai seriozitatea adâncă şi o svâcnire uşoară şi dureroasă în jurul gurei cu buze subţiri.

Îi vorbii încet Ingridei, mereu mai insistent, căci şi iritaţia ei era înlocuită acuma printr'o dezorientare oarecare şi deodată fata se sprijini de el şi păru că plânge încet.

Doctorul Skuul se apropiă de mine. Ne în-

toarserăm discreți într'o parte iar micul și flecarul doctor începu să-mi ție un curs savant despre rănile lui Sakomo, care mă interesa numai fiindcă aflai în decursul lui, că după ce Scannon și Skuul au dus-o pe Ingrid în cortul din tufiș, au căzut într'o cursă și au fost atacați de leoparzii domesticiți, așa încât oamenii lui Gripu n'au avut mult de furcă cu ei, atât de strâmtorați din pricina fiarelor.

Tubeli care se afla prin apropiere își permise să facă observația, că leoparzii trebue să fi fost foarte excitați în urma unui post îndelungat.

— Sunt dresați numai pentru vânatul de animale, declară el, iar stăpâna i-a crescut pe toți, deși ea susținea că meritul acestei dresuri este mai mult al meu.

Cuvintele lui sunau ca o laudă entuziasmată a meritelor Helgăi Gossli, fapt pe care doctorul Skuul îl sesiză cu oarecare neplăcere, căci spuse după aceea extrem de mușcător.

— Aprecierile asupra acestei doamne vor fi făcute aiurea.

— Da, de mine! dădui eu din cap spre marea lui uimire. — Privește satul acesta, doctore — nu simți pretutindeni influența acestei

europene talentate și viteze, care-i consideră pe lekhoani drept copiii ei? Curățenie așa mare ca aici nu era nici măcar în satul plantațiilor lordului Morspan, iar bărbații ca și femeile fac dovada avantajoasei tutele a doamnei Gossli... Valea aceasta este un paradis și poate că vom mai avea multe de admirat.

Doctorul Skuul tuși politicos, își aranjă ochelarii și se înclină aprobator.

Fratele și sora se despărțiră în momentul acela. Maiorul îl chemă pe Skuul ca să-i trateze rănile care începuseră să supureze, iar Ingrid mă luă fără jenă la braț, trăgându-mă după ea.

— N'am parte de nici o plăcere, Olaf... Îmi închipuisem că reîntâlnirea cu Arthur va avea cu totul alt aspect. Este un cap tare nesuferit, dar poate că are totuși dreptate din unele puncte de vedere. Nu am știut tot. Își reținu vitejește lacrimile care-i veneau...

— Știi că Helga este în drum spre coastă? A trecut pe la mine. Era călare pe unul din caii voștri, Olaf... Și-a luat rămas bun pentru totdeauna.

De data aceasta plânqea — ajunsesem în locul unde erau grămezile de pietriș. Picioa-

rele ni se înfundau în nisipul moale. Privii mai atent ca adineauri moara aceasta de aur, amintindu-mi de chestiunea cea mai întunecoasă a întregii aventuri: întrebarea privitoare la „tronul" Helgăi Gossli.

Nu credeam că Helga va părăsi efectiv. Formosa și deaceea indiferența mea deslănțui exclamația dureroasă și revoltată a Ingridei:

— Și nu spui nimic la toate astea, Olaf? Pe tine te lasă complet rece fuga Helgăi?

O așezai blând pe o ladă de lemn care ne putea folosi drept bancă, luai loc alături de ea și-i mângâiai mâinile...

— Helga se va reîntoarce, spusei eu sigur. Tubeli este un farsor... A încercat să ne înșele, căci a vorbit prea plângăreț, spunând că Helga a plecat pentru totdeauna. Dar tu nu vei juca o farsă Ingrid... Ce ai avut mai adineauri cu soțul tău?...

Râse, după care începu iar să plângă.

— Eram furioasă pe Arthur — am început s'o îndrăgesc pe Helga, deși ne despărțisem supărate la Tokio. Credeam că Arthur s'a purtat în vreun fel oarecare rău cu Helga... aici în sat... și...

Un urlet multiplu care venea dinspre sat ne

făcu să sărim în picioare.

Nenumărate braţe ale oamenilor cari se aflau în piaţeta din faţa casei comunale arătau spre răsărit...

Privirăm peste păduri spre culmea golaşe cea mai înaltă.

Sus se afla o călăreaţă singuratecă în lumina orbitoare a soarelui, mică asemeni unui bibelon din cauza marei depărtări...

Era Helga Gossli.

Făcu semn cu pălăria ei cu boruri mari — făcu necontenit semn, după care îşi întoarse capul şi dispăru.

Arthur Sakomo, care sta cu pieptul gol pe un scaun, lângă farmacia portativă deschisă a doctorului Skuul, fixa necontenit locul unde dispăruse călăreaţa.

— Oh! aşa-i trebue! spuse Ingrid cu amărăciune. A fost orb şi în dragostea şi în ura sa... Are prea mult sânge întunecat în vine, Olaf, — eu semăn mai mult cu mama care era englezoaică. Tatăl nostru a fost fratele vicontelui Kodama Sakomo, care a sdrobit în 1902 sângeroasa revoltă a triburilor din interior.

Ne aşezarăm la loc. Luai din nou mâinile Ingridei..

— Spune-mi totul — dece s'a transformat dragostea în ură? Dece s'a refugiat Helga acuma vreo patru ani în locurile acestea sălbatece?

Se sprijini ușor de mine.

— Dacă aș ști, Olof!... Glasul ei suna disperat. N'am aflat niciodată adevărul nici acuma. Helga venea adesea în casa noastră la Tokio. Pe vremea aceea era uluitor de frumoasă, o lady, iar Arthur nu luă în seamă că e văduvă și o iubea tot atât de aprins ca mine... Într'o bună zi, Helga plecă fără nici un motiv aparent. S'au născut svonuri care sunt cu mult prea meschine spre a le repeta în fața ta... Din ziua aceea, Arthur s'a schimbat complet. Nu va spune niciodată ce a fost între el și Helga, căci este mult prea mândru, dar și prea gentleman. Am aflat abea acuma șapte luni că a preluat aici comanda districtului de răsărit—părinții noștri nu mai trăesc? L-am însoțit deși la început se opunea cu încăpățânare. După aceea am plecat împreună cu doctorul Skuul în pădurile seculare... din pricina Helgăi asta o știi.

Ingrid oftă mai îndurerată.

— Nu este așa, Olof, că toate acestea sunt ca nisipul acesta dela picioarele noastre?

Te-ai așteptat la destăinuiri prețioase — nu ți le pot face. Un singur lucru a accentuat mai adineauri fratele meu: că fuga Helgăi este poate cea mai bună soluție. Când a spus cuvintele acestea mi-am dat seama cât de greu îi fusese să facă această spovedanie. Poate... poate că este un fel nesimțit de a se declara mulțumit cu situația. Imi pare rău de amândoi, de el ca și de ea, amândoi vor suferi și aceasta este un lucru pe care-l înțeleg abea acuma, când te-am găsit pe tine și te iubesc. Am fost totdeauna o fire puțin lăcătuită și aspră și nu puteam înțelege ca o femeie să se poată contopi cu totul cu un bărbat, așa cum este cazul cu mine astăzi, — fără tine existența mea n'ar mai fi decât o vegetare — fără țintă și fără rost... înțelegi asta Olaf?

A fost o vreme când o altă femeie mi-a vorbit la fel. Am fost îngrozit atunci să renunț la libertatea mea și să mă las înjugat în pustiul vreunui mare oraș -

Astăzi? Este straniu că aluziile inconștiente ale Ingridei de a înlănțui viața mea de a ei, a mă readuce din nou în viața obișnuită de toate zilele, nu mai mă sperie și nu mai trezeau în mine sentimentul de revoltă impo-

friva sclaviei unei căsnicii. Dispăruse oare din mine impulsul neostenitului vagabond prin lume?

Privii în fața mea colinele de piatră în care fuiorul de apă al scocului săpase brazde adânci.

— La ce te gândești Olaf?

Mă trezii atunci...

Sus peste capul nostru vuia cascada. Se auzeau glasuri de oameni și animale...

Ingrid se plecase și mă privea îngrijorată...

—... La ce te gândești Olaf?

Privirile mele erau fixate asupra pădurilor îndepărtate peste care roteau încet și demn o pereche de vulturi.

— Eu?... La noi doi, Ingrid...

Si în momentul acesta, ca și când munții, stâncile și apele ar fi voit să mă ajute să mă regăsesc, urechea mea exersată prinse în șoaptele din jur, un sunet străin... Era ca și când un șarpe uriaș s'ar fi prăbușit șuierând în jos pe coastă asupra pradei lui pe jumătate paralizate...

Mă întorsei brusc și văzui...

Văzui pe scocul adânc si lat, o bandă scânteietoare care venea înspumată în jos, pur-

tând cu ea puncte înfunecate, pietre care se rostogoleau...

Din locul unde ne aflam noi, nu era decât vreo zece metri până la capătul scocului care era sprijinit pe grinzi înalte.

Valul spumegând care venea la vale avea repeziciunea unei săgeți...

Numai câteva secunde — coloana de apă, amestecată cu bucăți de stâncă avea să mă sdrobească pe mine și pe Ingrid.

Un atentat, mă gândii eu — un atentat laș al vreunui aderent fugar al lui Gripu...

Așa era...

Dar în momentul pericolului eram gata, ca totdeauna. Pericolul era pentru mine elixirul de viață, care-mi isgonea tot ceeace era străin și slab în sufletul meu... Așa fusese totdeauna, așa era și acum.

Ingrid sta cu brațele lăsate în jos, încremenită pe frunte sub coroana arămie a părului ei bogat...

Vreme de secunde...

Mă repezii, o luai pe Ingrid în brațe... era ca un fulg între brațele mele de fier... două sărituri laterale...

In spatele nostru trecu vuind coloana de apă ; curentul clocotea, pietrele se ciocneau

cu sgomot, apa pulverizată de viteza isbitu
îl stropea totul în jur.

Un râs eliberator isbucnii din pieptul meu Căutai buzele Ingridei și sorbii depe ele recunoștința caldă.

— Și cu un om ca mine vrei tu să te căsătorești, fetiţo dragă? Știi tu cine sunt eu? Un pușcăriaș evadat, un individ pe urmele căruia aleargă așa numita dreptate ca un taur înfuriat, căruia i-a fost lipit pe ochi un mandat de arestare. Acesta sunt eu Ingrid Sakomo, nepoată a mareșalului viconte Kodama... ăsta sunt!

— Știam spuse ea încet, știam absolut totul... Nu am fost lipsiți de informații în coliba depe peninsulă. Căpătam și ziare, Olaf și... știam și toate prin câte ai trecut cu printul Simisato... Deaceea... e mai bine să așteptăm Olaf... poate... poate...

In acest poate tărăgănat parcă era o renunțare dureroasă...

Arthur Sakomo, micul doctor, Tubeli și jumătate sat sosiră în goană...

Ingrid sta cuminte alături de mine, dar maiorul Sakomo, care mirosea tare a iodoform, abea putu să bâlbâie:

— Asta ar fi putut să se termine tragic...

Avea dreptate.

Ar fi putut...

Brazdele din sufletul meu erau șterse, iar vagabondul Abelsen privea cerul albastru și nesfârșit în înaltul căruia pluteau vulturii.

Se făcuse întuneric...

Ne-am încartiruit în casa încăpătoare a Helgăi Gossli, am stat în camera mare în fața focului din cămin, iar prietenul Tubeli a răspuns la toate învinuirile grele care au fost răspândite de mincinosul Gripu.

Tubeli și ceilalți doi lekhoani sărmani cari erau să fie spânzurați nu comiseseră crimele acelea, Helga Gossli nu făcuse niciodată contrabandă de arme, nici n'a expediat în ascuns prin portul Takar aur — Tubeli adusese hârtii făcând dovada că funcționarii japonezi ai portului trebue să fi delapidat sumele.

In casa aceasta a Helgăi nu exista nici o singură mobilă care să fi fost fabricat străin. Toate au fost confecționate de lekhoani, căci acești vânători de capete din munți sunt tâmplari și sculptori îndemânateci. Femeile lor fac țesături, care nu sunt confecționate mai bine și mai frumos colorate în nici o fabrică.

Tubeli m'a condus azi după amiază la cuș-

ca leoparzilor și mi-a arătat îmbietor un pui cât o pisică.

Îi mulțumii.

Văzusem cu puțin mai înainte pe ulița satului un câine galben pe care stăpânul său arămiu îl omorâse aproape în bătaie — din pricina unei găini.

Și bastardul acesta de câine, galben ca fânul, lung ca un șoricar, dar cu păr lățos și bot de buldog, mă privise îndurerat cu ochii săi triști și jalnici...

Câinele sta acuma în fața mea, iar doc'orul Skuul i-a cusut rănile pe care le avea în trei locuri; punându-l aproape pe picioare.

E acum câinele meu.

O știe — știe că nu va mai cădea niciodată în mâinile chinuitorului său — poate că nici n'a fost mângâiat vreodată, poate că nu l-a vorbit niciodată un glas mai blând.

M'am consultat vreme îndelungată cu Ingrid privitor la numele lui și am căzut în cele din urmă de acord asupra numelui „Taito", căci câinele s'a născut acuma doi ani de zile în muntii Taito...

Singur dintre cei cinci frați ai lui a scăpat de soarta de a fi întrebuințat ca friptură de sărbătoare, deoarece era prea slab.

Îl cheamă prin surmare Taito.

Poate că o și știe. Ingrid i-a șoptit destul de des numele la ureche, iar eu am făcut același lucru, numai că puțin mai aspru.

— Aici! Taito!

O încercare...

Și acolo în colț se înalță realmente un cap cu urechi ascuțite și ochi mari căprii, iar Taito se mișcă cu greutate căzând exetenuat la picioarele mele...

Îl mângâi și-mi simt ochii în lacrimi... Taito îmi linge mâna cu limba lui rece și se vaită.

L'am dus cu băgare de seamă înapoi la cușul lui și mâine de dimineață, când vom porni, îl voi lua într'un coș sus pe cal.

Mâine de dimineață — așa am hotărât, iar cuvântul meu a fost hotărâtor căci am pus în ascuns la cale un mic complot împreună cu Tubeli. Și dacă nu sunt toate înșelătoare, atunci vom găsi totuși tronul lui Gossli. Și Sakomo s'a interesat de el. Un svon neprecis a răsbit până la posturile de poliție că femeia albă care locuește în munți la vânătorii de capete are un tron de aur curat, care a fost adus pe vremuri de bandele de pirați care au năvălit în Formosa. Tubeli a zâmbit blând la întrebările lui Sakomo, a arătat palmele ca-

le și a clătinat blând capul. Adică :

— Eu nu știu nimic !

Nici eu nu știu nimic, dar bănuesc ceva.

. . . . . .

Taito se ridică în colțul său, iar coada lui mutilată bate toba în podea. Afară pe coridor se aude un foșnet ca și cum ar fi faldurile unei mantale de ploaie...

Ușa îngustă cu clanță de lemn se deschise încet și Ingrid intră înăuntru.

Părul ei de aramă atârnă lăsat pe spate, piciorușele sunt în niște pantofi grosolani: fabricație lekhoană, prea mari pentru micuțele ei picioare.

Intră încet, mândră, se așează în brațele mele, stinge lampa care fumega și-și lipește capul de obrazul meu.

. . . . . .

In zori, sunt din nou singur cu Taito, noul meu prieten.

După două ore, plutim în bărci indigene lunguețe spre râu.

Flota noastră este formată din cinci bărci, două pentru cai, care sunt legate cu scânduri și trei pentru noi călătorii cari mergeam spre lacul Biba Schoni.

Suntem douăzeci de oameni, doi cai și un

câine. Ingrid cu mine și Tubeli cu părîi vâs-
lași suntem în prima barcă. Tubeli a întins ca
umbrare niște rogojini, iar Ingrid îmi surâde
rușinată în coliba aceasta, îndonează un
cântec și-l mângâie pe Taito care miroase
urât. Taito miroase ca o farmacie portativă.

Râul are nenumărate brațe secundare și nu
mai Tubeli este în stare să găsească drumul
încolăcit care duce spre locul Biba Schoni în
care a lunecat acum doi ani de zile o în-
treagă culme de munte, devenind insulă.

Vâslașii lucrează ca niște mașini, fără nici
un semn de oboseală. Mușchii lor joacă, iar
depe vâslele luate cad picături de aur în ra-
zele soarelui.

O turmă de maimuțe mari ne întâmpină
cu strigăte dușmănoase și — atunci simt o
durere mare în suflet....

Men a fost și el o maimuță.

Men a murit.

— Ziua declină și atunci când întunecimea
face să se vadă stelele pe cer, am ajuns la
marele lac și debarcăm pe malul vestic de-
parte de insula cu peretele abrupt în spre
răsărit.

Așa am stabilit eu cu deșteptul Tubeli.

Poposim în pădure, focurile ard în spatele

stâncilor, se înalță cortul pentru Ingrid și atunci îi propun ca din întâmplare maiorului Sakomo, care mă privește mereu cu suspiciune, o vânătoare pe insulă....

Este de acord și ne croim drum în lumina lunei dealungul țărmului. Departe în fața noastră se aude urletul unui leopard și acesta este pretextul meu...

Mergem însă pe urmele unui cu totul alt vânat:

Helga Gossli !

Numai Sakomo nu știa asta.

CAP. XI

PERETELE MISTERIOS

Am ajuns până la pârtia golașe, la toboganul culmei de munte — până la stâncile din apă care formează o punte spre insulă.

— Să trecem dincolo, Sakomo... Aș vrea să revăd casa de piatră. Imi place să-mi reîmprospătez memoria.

— Spune drept, Olaf, întreabă el gâtuit, speri s'o găsești aici pe Helga.

Mâna lui se cramponează de umărul meu — luna îi luminează fața, iar ochii lui se

roagă, imploră:

— Poate, răspunsei simplu.

— Și dacă — dacă ar fi acolo, Olaf: ar fi o luptă aspră... Helga este liberă de învinuirile acelea, dar nu de cea mai grea care mă privește numai pe mine.

— Și pe care n'o cunoaște nimeni Sakomo și care există numai în fantezia dumitale.

Se întoarce brusc.

— Asta este exclus. — Helga a fost logodită în secret cu mine, asta ca s'o știi.... Și atunci mi-a scris o scrisoare prin care rupea totul — a doua zi a dispărut — spune drept, asta este iubire, Olaf?

Mă privi din nou. Glasul său deveni blând și un zâmbet tremură în jurul buzelor.

— Ce este iubire ți-a arătat Ingrid ție.. Nu spune nimic,... știu totul... Nu sunt judecător de moravuri și dau fiecărei femei care iubește dreptul să se dăruiască. Și aș socoti drept un ticălos pe bărbatul care ar refuza un asemenea dar.... dacă este „bărbat", căci a refuza înseamnă a umili și din aceasta se naște ura...

Începu să treacă în salt peste punteа de stânci. Ne [illegible] altul cu lassoul meu acolo unde depărtarea era prea mare.

Când am ajuns pe marginea căldării însulei și am privit în jos spre tufișurile din depresiune în spatele cărora era ascunsă casa de piatră, o rază singurateacă de lumină ne întâmpină, iar un cal nechează și se scutură de roiurile de țânțari.

— Sakomo, îți ții soarta în mână, șopii eu... Du-te singur la ea... Intre timp, te voi aștepta pe peretele dinspre răsărit.

Mă furișai, mă cățărai peste stânci și mă oprii sus peste lac, pe marginea peretelui abrupt, bucurându-mă de lumina lunei care răsărea tocmai din spatele culmilor.

Tronul lui Gossli?

Nu vorbise oare Parker despre celălalt aur care nu era aur aluvionar?

Aici sus, culmea era foarte îngustă și o idee oarecare mă determină să desprind muschiul depe piatra stărâmată...

[illegible]t...

[illegible] desprindeau straturi, lut împietrit...

Săpai mai adânc....

Săpam cu setea acelor lacomi, cari caută aur...

Și după ce eliberai o suprafață de patru palme, atunci când scormonii pământul cu

cuțitul meu, dădui drumul ostenit cuțitului ...

Mă plecai...

Bricheta mea se aprinse...

Se stinse...

Văzusem suficient : stam aici pe un bulgăr uriaș de aur curat și acuma știam, că acesta este tronul Helgăi Bossli, acesta era secretul Helgăi și al fidelului Tubeli.

O siluetă plecată se furișă întocmai unei umbre pe lângă mine, se opri alături zâmbind blând...

— Ai găsit tuvan... — ascultă deci povestea peretelui stăpânei, Gossli pe care ți-o voi povesti... Pe vremuri, când vârful acesta de munte încorona însă înălțimile de acolo stăpâna și cu mine ne aflam la vânătoare de antilope prin partea locului, care scapă chiar și din ghiarele celui mai îndrăzneț și mai abil cățărător care este leopardul. Unul din animalele acelea a căzut împușcat de stăpână pe culmea aceasta de munte. Când am voit să luăm vânatul și am îngenunchiat alături de el, bocancul cu tinte al stăpânei a dat mușchiul de o parte și lutul tare și în crăpătură, văzurăm aurul.

„N'am spus nimănui nimic de culmea aceasta de munte de aur, ne-am înapoiat a-

casă şi am voit să revenim cu instrumente, spre a desprinde o bucată de aur pe care s'o luăm cu noi.

„In noaptea aceea, tuvan, când am atacat aurul cu ciocanul şi dalta, s'au răsvrătit pe neaşteptate diavolii din adâncuri şi am scăpat de pieire cu mare greutate, căci întregul munte a pornit deodată spre vale. Stăpâna şi cu mine ne-am temut de atunci de forţele acestea ale întunerecului şi ne-am ferit şi de insula care se ivise în noaptea aceea.

Atunci când vorbeam în ascuns de ea, spuneam numai „tronul" şi ştiam despre ce este vorba. Acela care au tras însă cu urechea au înţeles mai mult decât era şi atunci când stăpâna voia să se vândă hucăţi de aur pe ascuns s'au răspândit svonuri grozave, că noi lehuanii aveam depozite de aur de o valoare nemaipomenită. Deaceea a venit Parker în Formosa, deaceea ţinea în ascuns cu Orlow şi deaceea l-au trimis japonezii pe maiorul Sakomo care o ura pe stăpână — sau credea că o urăşte — Tuvan, aş vrea ca stăpâna să se împace cu Sakomo, căci inima ei este dată lui şi în toţi anii

gștia l-a dorit și a muncli pentru el.

— Pentru el?

Chipul lui Tubeli era îndurerat.

— Știi oare tuvan, că maiorul Sakomo este foarte sărac? Știi tu că neamul lui este foarte faimos dar n'are nimic? Mai știi tu că tuvana Ingrid care te iubește câștiga bani acasă la Tokio la oameni străini, cărora le scria scrisori cu pianul care scrie? Nu prea știu multe despre orașele mari și oamenii lor, tuvan. Știu însă că oamenii de acolo își dau aurul lor unui negustor ca să îmbogățească repede... Stăpâna era bogată atunci când îl iubea pe maiorul Sakomo, dar pentru dragostea ei și sărăcia iubitului, averea ei îi părea prea mică și ea o dădu unui negustor, afacerea dădu greș și ea pierdu totul — totul. Deaceea a plecat din Tokio și a venit în munții noștri, iar noi am iubit-o și am ajutat-o. — Asta este totul, tuvan, și este foarte trist.

Prin urmare aceasta era vina Helgăi. Speculase și-și pierduse averea ca atâția alții fără să se încumete să-i destăinuiască aceasta mai apoi lui Sakomo.

Nu era oare o soartă tragică în faptul că tocmai bărbatul pentru care voia să devină

mai bogată să ajungă în cele din urmă urmăritorul ei?

O tragedie a locurilor sălbatece — așa gândii — și ultimul act începu...

Sub noi se auzi pe terasă un strigăt strident...

— Pleacă — nu te atinge de mine — sau..

Cum mi-am desfășurat atunci cu atâta repeziciune lassoul — cum am putut s'o salvez în ultima clipă pe femeia aceea înebunită de furie, ca să nu sară în prăpastie — soarta n'a voit ca Helga Gossii să se sfarme de stânci.

Atârna de lasso și o traserăm în sus — iar Sakomo îngenunchia lângă femeia leșinată și află din gura mea povestea tragică a unei iubiri, care avea să se împlinească aici în [illegible] seculare.

— — — —

Prietenul meu Taito îmi atrage energic atenția că este momentul să mergem la culcare.

Am rămas singuri pe insula Biba Schoni ca naznici ai aurului care a transformat într'un tron pretios patatele Helgăi din fața noastră. Azi dimineață au plecat bărcile in-

digene, tot azi şi-a luat Ingrid rămas bun de la mine, m'a sărutat şi mi-a şoptit :

— Voi reveni !

Va reveni ....

Voi aştepta pe Ingrid, pe Helga şi pe Sakomo — vor trece multe săptămâni până ce vor reapăra aici.

Pentru moment stau singur

Pentru moment stau singur...

Ce va fi mai încolo : asta este scris în stele şi inima mea : o iubesc pe Ingrid.

— S F Ă R Ş I T —

Aci se încheie primul ciclu al aventurilor faimosului Olaf Karl Abelsen. Din motive independente de voinţa noastră, trebuie să sistăm continuarea lor, căci autorul Max Schraut nu a dat publicităţii celelalte volume. Cand această magistrală operă va fi continuată în Germania, editura noastră îşi va face o datorie să reia ciclul întrerupt.

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Cº

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA